

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WOLFE
INVESTMENTS

21 WALL STREET

huge deal

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LAUREN LAYNE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

LAUREN LAYNE İÇİN ÖVGÜLER

“Örnek teşkil eden çağdaş bir aşk romanı.”

—Kütüphane Dergisi

“Kusursuz bir çağdaş aşk romanı—esprili, seksi, içten ve son derece eğlenceli.”

—ABD BUGÜN

LAUREN LAYNE'İN DİĞER KİTAPLARI

21 Wall Street

Sıcak Varlık

Zorlayıcı Satış

Evet, Hayır

Çalıştırmaya Hazır

Kaçak Damat

Stiletto ve Oxford

Öpüşmeden Sonra

Birlikte olduğunuz kişiyi sevin.

Sadece Bir Gece

Aşkın Sorunu

Karşı konulmaz bir şekilde seninim

Keşke Benim Olsaydın

Senin gibi birisi

Başının belada olduğunu biliyordum

Sanırım Seni Seviyorum

Beklenmedik Aşk (bağımsız romanlar)

Bulanık hatlar

İyi Kız

Aşk Hikayesi

Utanç Yürüyüşü

Noel için eski sevgilim

Düğün Güzelleri

Bugünden İtibaren (kısa roman)

Sahip Olmak ve Tutmak

İyi günde de kötü günde de

Sevmek ve Değer Vermek

New York'un En İyileri

Taze Ben

Beni Çal

Kelepçele Beni

Kefaret

O çok güzel değil mi?

Kırık

Ezilmiş

En İyi Hata

Sadece Seninle

Sizin İçin Yapıldı

huge deal

LAUREN LAYNE

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve hadiseler ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Metin telif hakkı © 2019 Lauren Layne'e aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir veri tabanında saklanamaz veya iletilemez.

Seattle'daki Montlake Romance tarafından yayınlandı.

www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake Romance, Amazon.com, Inc. veya iştiraklerinin ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542093347

ISBN-10: 1542093341

Kapak tasarımı Letitia Hasser'e aittir.

Kapak fotoğrafı MaeIDesign.com'dan Regina Wamba tarafından çekilmiştir.

Anth için.

Not: Bir gün satrançta kazanacağım.

Şimdilik kahramanlarım benim yerime bunu yapıyor.

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

İKİNCİ BÖLÜM

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[30](#)

[31](#)

Epilog

TEŞEKKÜRLER

YAZAR HAKKINDA

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Salı, 26 Mart

"Peki, buzdan heykel konusunda ne durumdayız?"

Kate Henley, soruyu soranın sorunun saçmalığını anlayıp geri çekmesini umarak, soruyu cevapsız bırakmayı rahatsız edici derecede uzun, yaklaşık yedi saniye daha sürdürdü.

Claudia Palmer, gerçek olup olmadığı belli olmayan kirpikleriyle Kate'e sadece göz kırptı ve Kate'in cevabını bekledi.

Kate içinden hafifçe iç çekti. Yıllar içinde bunu ustaca yapmayı öğrenmişti. Kimsenin farkında olmadığı türden bir iç çekişti bu, ama Kate'e, karşıdaki kişi henüz farkında olmasa bile, haklı olduğunu sessizce kabul etme fırsatı veriyordu.

Kate, yirmi yedi yıllık hayatında bir şey öğrenmişse, o da hafife alınmanın belli bir gücü olduğuydu. 1.55 boyunda, sıkıcı kahverengi saçlı, sıkıcı kahverengi gözlü ve gösterişli giyim tarzına düşkün olan Kate, gerektiğinde dikkat çekmemenin kraliçesiydi. Diğer zamanlarda ise hafife alınmak güçlü olmaktan çok son derece sinir bozucu oluyordu.

Şimdiki gibi zamanlar.

Kate sonunda, "Hâlâ üzerinde çalışıyoruz," diye yanıtladı. "Genel kanı, normalden daha sıcak bir baharda altı metrelik bir buz heykeli yapmanın oldukça pahalı bir iş olacağı yönünde."

Diğer kadın, ustaca ve dramatik bir el hareketi yaptı. "Lütfen. Eğer Givenchy bunu Ağustos ayında Milano'da başarabiliyorsa, biz de Nisan ayında Manhattan'da başarabiliriz."

Kate gizlice iPad'inden saate baktı: 14:14. Claudia için yavaş bir alkış koptu. Patronunun kız arkadaşı, toplantının başlamasından on dört dakika sonra ünlü tasarımcı bağlantılarından birinin adını anmayı başarmıştı. Yeni bir rekor.

"Pekala, o zaman sen bununla ilgilenirsin," dedi Claudia, küçük spiral defterine tekrar bakarak. "İstiridyeleri kimden temin edeceğimize henüz karar vermedim. Oysters XO hakkında iyi şeyler duydum. Onlarla çalıştın mı?"

"Evet, birkaç kez," dedi Kate. "Ama—"

"Pekala, belki bu görevi de sana devredebeyim," dedi Claudia, kusursuz manikürlü kırmızı tırnağıyla dudağına dokunarak. "Doğu ve Batı Yakası tarzlarının bir karışımını düşünüyorum. Ne dersin?"

Kate, "Sanırım Kennedy'nin kabuklu deniz ürünlerine alerjisi var," dedi. Claudia başını bile kaldırmadı. "Ne olmuş yani? Bu partide yalnız olmayacak."

Şey... "Ama bu onun doğum günü partisi."

Claudia, belli ki sessiz iç çekmeyi henüz öğrenmemişti, çünkü onunki duyulabilir ve sinirli bir şekildeydi. "Kennedy, kendisi yiyemese bile başkalarının istiridye sevdiğini anlayacaktır. Yiyebileceği başka yiyecekler de olacak."

Ve büyük ihtimalle kendi suretindeki buzdan heykeli görünce o kadar dehşete kapılacak ki, yiyemeyeceği deniz ürünlerini, tahammül edemediği Maroon 5 cover grubunu, tanımadığı kişilerin davetli listesini bile fark etmeyecek...

Kate, Claudia'ya parti planı hakkında ne düşündüğünü tam olarak söylemek üzereyken, diğer kadın konferans salonu masasının üzerinden uzanıp koluna dokundu. "Bana bu konuda yardım ettiğin için tekrar teşekkür ederim. Annesi sürekli teklif ediyordu ama Diane'e bunu kendi başıma yapabileceğimi göstermek benim için önemli. Oğlunu onun kadar önemseydiğimi göstermek istiyorum."

Kate, içten içe Kennedy Dawson'la sadece iki aydır çıkan birinin, adama kendi annesi kadar değer verebileceğinden şüphe duysa da, zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kaldı ki, Claudia bunu "tek başına" yapmıyordu. Claudia, Kennedy için küçük bir sürpriz buluşma fikri hakkında Kate'e "birkaç fikir sunabilir miyim?" diye sorduğunda Kate'in daha dikkatli olması gerekirdi.

Gerçekte Kate, bu lanet olası partiye Kennedy'nin asistanı olarak yaptığı asıl işine harcadığı zamandan neredeyse daha fazla zaman harcıyordu ve bu durumun tam bir sirke dönüştüğünden ve işlerin büyük çoğunluğunun kendisine kaldığından oldukça emindi.

Kate, "Eminim bunu takdir edecektir," dedi kayıtsızca. "Yine de önerilere açıksanız..."

"Claudia? Burada ne yapıyorsun?"

Kate, her zaman onun sesini duyduğunda yaptığı gibi, yarım saniyeliğine hareketsiz kaldı; bu hareket, içindeki iç çekişler kadar sık ve neredeyse fark edilmezdi.

Claudia, zarif hareketleri ve uzun bacaklarıyla aniden ayağa kalktı ve not defterini masanın üzerinden Kate'e doğru kaydırıldı.

Claudia ve Kennedy'nin dikkati tamamen birbirlerinde olduğundan, Kate, Claudia'nın aceleci el değiştirmesine göz devirme zevkini yaşadı. Sanki Kennedy gerçekten de Kate'in sayfalarını çevirdiği, belki yirmi sayfadan fazla olmayan, küçük ve kullanışsız bir deftere doğru koşacakmış gibi.

Sayfaların çoğu abartılı parti fikirleriyle doluydu. Birinde ise sadece "Güvercinler" yazıyordu.

Kate buna hafifçe gülümsedi. Kennedy'nin partisinde güvercinler olması tam da hak ettiği bir şeydi. Hatta Claudia, Kate'in güvercinler hakkındaki fikrini sorsa, Kate seve seve yalan söylerdi.

Kesinlikle! Kennedy, muhtemelen istemediği ve habersiz olduğu bir doğum günü partisinde bir sürü ürkütücü kuş görmekten çok hoşlanırdı, çünkü sürprizlerden partilerden bile daha çok nefret ediyor...

Kate iPad'ini ve Claudia'nın küçük not defterini aldı, sonra döndü; ancak çok hızlı hareket ettiği için hemen pişman oldu ve Claudia'nın dudaklarını Kennedy'ninkilere bastırıldığını gördü.

Kate, Claudia'nın parmak uçlarına kalkmasına gerek olmadığını fark etti. Topuklu ayakkabı giymese bile, Claudia Palmer'ın bir erkeği öpmek için muhtemelen hiç parmak uçlarına kalkmasına gerek kalmamıştı. Eski model 1,80 metre boyundaydı. Kate bunu biliyordu çünkü internetten araştırmıştı. İnternetten yaptığı bu araştırmayla gurur duyuyor muydu? Pek sayılmaz. Ama yıllar içinde, üç patronunun son sevgilileri hakkında önceden biraz araştırma yapmanın, işler dramatik bir hal aldığı anda (ki bu sık sık oluyordu) işe yaradığını öğrenmişti. Peki dramayı kim ele alıyordu? Spoiler uyarısı: erkekler değil. Patronlarının talihsiz romantik girişimlerinin sonuçlarıyla ilgilenen kişi Kate'ti.

Elbette, artık Ian ya da Matt için endişelenmesine gerek yoktu. İki sevgilisi gayet güzel bir hayat kurmuş ve başka bir kadının sorunu haline gelmişti. Geriye sadece bir kişi kalmıştı...

Kennedy'nin bakışları, dudakları Claudia'ninkilerden ayrıldıktan saniyeler sonra Kate'inkilerle buluştu ve Kate altı yıldır neredeyse her gün bu bakışların şiddetine katlanmış olsa da, etkisi onu her zaman az da olsa sarsmayı başarıyordu.

Kennedy Dawson, adını aldığı Kennedy ailesinin üst sınıf, otoriter tarzında neredeyse acımasızca çekiciydi. Saçları koyu ve orta kahverengi arasında bir renkteydi ve Cambridge Düşesi'nin saçlarıyla yarışacak kadar parlak ve gürdü. Gözleri altın kahverengiydi ve bir keresinde yorum

yapmaya cesaret ettiği ve karşılığında hırıltılı bir ses aldığı uzun kirpiklerle çevriliydi. Her şeyiyle ciddiye. Kalın kaşları sık sık aşağı doğru kıvrılır, gülümsemeyen bir ağzı ve çoğu zaman gergin olan keskin bir çene hattı vardı.

şimdiki gibi.

Onun dolambaçlı bakışlarına karşılık alaycı bir gülümseme verdi; gözlerinin kısılmasından hem göz devirdiğini hem de sırttığını anlamıştı.

"İkiniz ne yapıyorsunuz?" diye sordu, soruyu yanındaki kadına değil, Kate'e yöneltmişti.

"Sadece kız kıza sohbet ettik!" diye neşeli bir şekilde söyledi Claudia. "Birbirimizi tanımaya çalışıyorduk. Seni görmeye gelmiştim ama yoktun, bu yüzden onun yerine Kate ile sohbet ettim."

Claudia'ya baktı ve kaşlarını çatı. Her zamanki gibi kaşlarını çatardı. "Buralardayım. Ofisimdeydim. Asistanım bunu bilirdi. İçeri gelmeni söylemiş olabilir." Kate'e sinirli bir bakış attı.

Kate, sıkılmış bir ses tonuyla ayağa kalkıp konferans salonunun kapısına doğru yönelirken, "Beni rahat bırakın," dedi. "Ama aklımda tuttum. Bir dahaki sefere, asistanı ve benim koordinasyonumuz üç hafta süren en büyük yatırımcınızla telefon görüşmesi yaparken, herkese ofisinizde olduğunuzu ve içeri girmenin sorun olmadığını bildireceğim."

"Ah, eminim Kennedy içeri girmemden rahatsız olmaz," dedi Claudia sıcak bir gülümsemeyle, burnunu onun yanağına bastırıp ona tuhaf bir Eskimo öpücüğu vererek.

Kate, çiftin yanından geçerken Kennedy'nin dikkatini çekti ve tatlı bir şekilde gülümsedi. Kennedy yüzünü buruşturmaya gizlemeye çalıştı ama başaramadı. Kate, Kennedy'nin telefonda konuşurken sözünün kesilmesinden daha çok nefret ettiği tek şeyin, herkesin önünde sevgi gösterisi olduğunu biliyordu.

Kate, konferans salonundan çıkarken, "Tam senin suretinde yapılmış buzdan heykeli görünceye kadar bekle," diye düşündü. "Yiyemediğin istiridyelerin hemen yanında olacak."

"Ah, işte buradasın." Diğer patronlarından biri olan Matt Cannon, yanına doğru yürürken iri, erkeksi bir kol omuzlarına uzandı. "Kızma sakın."

"Ne yaptın?" diye sordu, Kennedy'nin kız arkadaşıyla deniz ürünleri hakkında konuştuğu kısa süre içinde gelen kutusunun dolup taşmasından

rahatsız olmamaya çalışarak, iPad'indeki e-postaları taramaya başlamıştı bile.

"Bugün çok güzel görünüyorsun," dedi Matt. "Ve çok güzel kokuyorsun. Çok güzel. Yeni parfüm mü aldın?"

Kate parfüm kullanmadı.

"Matthew," dedi, masasının önünde durup kolunu omzundan iterek. "Lütfen bana bunu yapmadığını söyle."

"Ne yapmadın?" Zımbasını aldı ve inceliyormuş gibi yaptı. Matt, sarı saçları ve neşeli mavi gözleriyle çok yakışıklıydı. Ayrıca, yirmili yaşlarının başlarında "harika çocuk" olarak Wall Street'i kasıp kavurmuş, son derece zeki bir adamdı. Nazik, çekiciydi ve kadın onu çok seviyordu, ama adamın ciddi bir kusuru vardı...

Kate içini çekti. Gerçek bir iç çekişti, sessiz olanlardan değil. "Öyle yaptın."

"Ne yaptı?" Bu da başka bir erkek sesinden geldi. "Yine kendi takvimini mi yönetti?"

Kate, çalışma masasına oturup bilgisayarında Matt'in ertesi günkü takvimini açarken, üçüncü patronu Ian Bradley'e "Yönetmek güçlü bir kelime," diye mırıldandı.

"Durum ne kadar kötü?" diye sordu Matt, boynunu uzatarak kadının ekranına bakmaya çalıştı.

"Şey, duruma bağlı," dedi, fare zaten hasarı onarmak için hızla tıklamaya başlamıştı. "Jarod Lanham ile görüşmeyi, Sabrina ile öğle yemeği yemeyi ve Sam'lerin birinci çeyrek değerlendirmenizi planladığı zamanı aynı anda ne kadar çok istiyorsunuz?"

"Çok rahat!" diye coşkuyla ekledi Ian. "Patronlarınız, eşiniz ve bir zamanlar eşinizle sevgili olan en önemli müşteriniz..."

"Onlar sevgili değillerdi," diye homurdandı Matt, ardından Kate'e yalvarır gözlerle baktı. "Bunu düzeltebilir misin?"

"Bitti," dedi, bilgisayar ekranını kilitleyip telefonunu eline alırken. "Jarod'a cuma gününe ertelemeyi rica eden bir davetiye gönderdim, patronlarla görüşmeyi onayladım ve..." Ekranı kaldırdı. "Sabrina'ya öğle yemeği yerine happy hour'ın uygun olup olmadığını sormak için mesaj attım." Telefonu titredi ve Kate, Matt'in karısı ve en iyi arkadaşlarından biri olan Sabrina Cross'tan gelen mesaja baktı. "Her şeyin yolunda olduğunu söylüyor."

"Seni seviyorum," dedi Matt. "Sen en iyisisin. Ve çok, çok güzelsin. Güzel değil mi Ian?"

"Çok güzel."

Kate, Ian'a şüpheyle baktı. "Ne yaptın?"

Yanaklarını içeri çekti ve düşünüyormuş gibi yaptı. "Varsayımsal olarak, Lara düğün konusunda biraz stresli hissediyorsa ve ben ona sakinleşmesini söylesem..."

Ona bir bakış attı. "Lütfen bana düğününü planlayan kadına gerçekten 'sakin ol' demediğini söyle."

"Kuyu . . ."

Kate, Ian'ın nişanlısı Lara McKenzie ile arayı düzeltmek için bir mesaj daha yazarken, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "En azından siz ikiniz böyle devam ederseniz, benim iş güvenliğim sarsılmaz."

Ve bunu gerçekten kastetmişti. Elbette, kağıt üzerinde Kennedy, Matt ve Ian'a bağlıydı. Teknik olarak patronlar onlardı, o ise yönetici asistanıydı. Ama asıl yönetimi kimin elinde tuttuğunu herkes biliyordu.

Bu tipik bir düzenleme değildi, ancak dördü de çok eski dosttu; hepsi aynı yıl, birbirlerinden bir ay arayla Wolfe Investments'ta işe başlamıştı. O zamanlar erkekler henüz kıdemli olmayan brokerlardı ve Kate'in asıl iş hedefi, göz sigortasını kapsayan, 401(k)'ya katkıda bulunan ve olağanüstü organizasyon becerilerini kullanabileceği bir iş bulmaktı.

Wolfe'un tükenmişlik oranı yüksek olmasına ve çok az sayıda genç brokerın bir üst seviyeye "ulaşabilmesine" rağmen, onun ekibinin tamamı müdürlüğe terfi etmişti. Ve protokole göre her birinin kendi özel asistanını seçmesi gerekirken, hepsi de onu seçmişti.

Bu durum hepsi için iyi sonuçlanmıştı. Wall Street'te, kendini beğenmişlerin bolca bulunduğu bir ortamda, Kate sadece tam bir pislik olmayan bir patrona sahip olmakla kalmamış, aynı zamanda ona saygı duyan ve arkadaş olmuş üç patrona da sahip olduğu için şanslıydı.

Sonuç olarak çılgın birkaç yıl olmuştu ama Kate bunların hiçbir anını değiştirmek istemezdi. Aslında bu doğru değildi. Kate, Matt'in kendi takvimini alt üst etme alışkanlığından memnuniyetle kurtulurdu. Ve Ian'ın Lara ile tanışmadan önceki günlerinde, "Aman Tanrım, onunla yattım; Aman Tanrım, onunla da" gibi garip durumlarını düzeltmek zorunda kaldığında da pek hoşlanmamıştı.

Kennedy'ye gelince...

"Bakın, işte benim en sevdiğim iki oğlum!" dedi Claudia, Kennedy'nin kolunu bırakıp onları selamlamaya giderken.

Kate bunun önemsiz bir şey olduğunu biliyordu, ama Claudia'nın abartılı öpücük gönderme hareketine Matt'in hafifçe göz devirmesini izlemekten keyif almadan edemedi.

Claudia, Ian'ın pazusuna vurdu. "Ian Bradley, seni ne zamandır görmedim! Çift randevu davetlerimden sürekli kaçırıyorsun."

Ian, görevini yerine getirerek Claudia'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim, tatlım. Düğün planlaması bizi çok meşgul etti."

"Tamam! Büyük günün ne zaman olduğunu tekrar hatırlatır mısınız?"

"Aslında Sevgililer Günü'nde olacaktı, ancak son dakika mekan değişikliği yaptık ve etkinliği Haziran'a erteledik."

"Ah, yani sevgili kızınız Haziran gelini olacak!"

Matt, Kate'in gözüne baktı ve sessizce, "Sevgilim kızım?" diye sordu.

Dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemesini gizledi ve sert bir FBI ajanı olan Lara'nın bu tanımlamayı nasıl karşılayacağını hayal etti.

Kennedy onların konuşmasını duydu ve Matt'in kafasının arkasına hafifçe vurdu, bu da Claudia'nın ona meraklı bir bakış atmasına neden oldu.

Kennedy, kadının sessizce sorduğu soruyu dikkate almadan, "Öğle yemeğine hazır mısınız?" diye sordu.

"Öğle yemeği mi? Saat iki buçuk," dedi Matt, Rolex saatine bakarak.

"Tebrikler Kate, sonunda Matt'e saati söylemeyi öğrettin!" diye haykırdı Ian.

"Keşke," dedi Kate.

"Bunu birkaç yıl önce hallettim," dedi Matt. "Beni zorlayan şey şu lanet olası tarihler..."

"Emin misin?" dedi Kennedy. "Çünkü bu sabah saat altıdaki koşuya dört dakika geç kaldığına göre, zamanı doğru söylemeyi pek becerememiş gibiydin."

Ian, Claudia'ya döndü. "Henüz çok geç değil, biliyorsun. Kendini kurtar."

Claudia uzanıp Kennedy'nin elini tutarak, "Bence çok sevimli," dedi. "Gidelim mi?"

Kate, e-postalarını kontrol ediyormuş gibi yaparak bakışlarını başka yöne çevirdi, ancak Matt'in ona nasıl baktığını fark etmeden önce değil. Bir anlığına tekrar baktığında, Matt ona hafifçe hüzünlü bir gülümseme verdi.

O aptal değildi. Arkadaşlarının hepsinin onun Kennedy Dawson'a aşık olduğunu düşündüğünü biliyordu. Ama değildi. Artık değildi.

Onlara nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Bir zamanlar, çok daha genç ve idealist olduğu aptalca bir dönemde, Kate'in bilgisayarından başını kaldırıp yeni patronuyla göz göze geldiğini ve anında -aptalca- anında aşık olduğunu kendine bile itiraf etmekte zorlanıyordu. Sekizinci sınıf öğrencileri ve Disney karakterleri için ayrılmış, her şeyi saran, midesinde kelebekler uçuşan, düğün fantezisi türünden bir "aşk"tı bu. Hatta, belki de, ona baktığında gözlerinin kaçmasının bir anlamı olduğunu düşünecek kadar saf davranmıştı. Aptalca bir şekilde, onun da kendisini sessizce izlediğine inanmıştı, tıpkı kendisinin de ona gereğinden fazla baktığı gibi.

Ve sonra gerçekler onu sert bir şekilde tokatladı.

Beş yıl önce Kate, üç adamın kendisiyle çıkmanın ne kadar imkansız olduğunu konuşmalarını istemeden duymuştu. Kennedy'nin tam sözleri şuydu: "O hiç de karşı konulmaz değil," ve ardından üçünün de onunla asla çıkmamaya karar vermelerini önermişti. Ian ve Matt'in bu anlaşmaya varmaları biraz canını yakmıştı - sonuçta o da bir insandı. Ama Kennedy'nin onu bu kadar umursamazca geçiştirmesi kalbini paramparça etmişti.

Ve yine de... buna minnettardı. Gerçekten. Tam anlamıyla. Çocukça aşk hayallerinden kurtulması için tam da ihtiyacı olan şeydi. Dahası, ne istediği konusunda ona mükemmel bir netlik kazandırmıştı: ona karşı karşı konulmaz bir çekim duyan biri. Ve o dışarıda bir yerlerdeydi. Sadece... beklemesi gerekiyordu.

"Acıktım," diye duyurdu Matt. "Siz de aç mısınız?"

"Kennedy'ye saat iki buçukta öğle yemeği yediği için laf soktun az önce —" Matt ona bakınca Ian sözünü kesti. "Evet, tamam, yemek yiyebilirim. Kate, hadi gidip yemek yiyelim."

Ian sandalyesini geriye doğru çekerken ve Matt çantasını alırken, "Yapmam gereken işler var," dedi.

Sonunda, onların kendisini öğle yemeğine götürmelerine izin verdi. Patronları oldukları için değil, arkadaşları oldukları için. Ve bunu asla söylemeseler de, Kennedy/Claudia meselesiyle ilgili kendini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalıştıklarını biliyordu. Bunu tamamen takdir ediyordu ama gereksizdi. Kate'in kalbi yıllar önce o aptalca Kennedy hayranlığından kurtulmuştu ve beyni de hâlâ patronuna aşık olmak için çok daha zekiymişti.

Ne yazık ki, bedeni inanılmaz, mantıksız ve sinir bozucu bir şekilde hâlâ o adama karşı şehvet duyuyordu.

Salı, 26 Mart

Kennedy, ofis duvarındaki büyükbaba saatine baktı; arkadaşlarının sürekli dalga geçtiği antika bir saatti bu. Saat yedi buçuktu ve günün işini bitirmeye daha çok vardı.

Kız arkadaşıyla geç öğle yemeği yemesi muhtemelen en akıllıca karar değildi. Öte yandan, Claudia'yı öğle yemeğine götürmeseydi, akşam yemeği randevularını planlayacak, suşi mi, İtalyan yemeği mi yoksa Batı Köyü'nde yeni açılan, moda olan herhangi bir yeri mi tercih edeceğini merak edecekti; sonuçta nereye giderlerse gitsinler, kaçınılmaz olarak bir yığın sebze sipariş edecekti.

Bunun yerine, öğleden sonra saat üçte yarım Cobb salatası yemiş ve sonraki on beş dakika boyunca ona bu kadar geç bir öğle yemeğinden sonra akşam yemeği için aç olmayacağını söylemişti. Bir modelle çıkmanın beklenmedik avantajlarından biri de Claudia'nın ne zaman yemek yemeyeceğine karar vermek için çok zaman harcamasıydı; bu da onun, New York'taki her popüler mekanda rezervasyon yaptırmak zorunda kalma gibi tipik erken flört rutininden kurtulması anlamına geliyordu.

Aslında Claudia bir model değildi, eski bir modeldi, bu da daha iyiydi. Göz alıcıydı, ama otuz üç yaşında, kendi ifadesiyle "bu hayattan vazgeçmeye" ve zamanını "hayırseverlik çalışmalarına" ayırmaya karar vermişti. Bunlar da onun sözleriydi.

Annesinin ayarladığı bir kör randevu sonucu tanıştığı için ondan şüphe duymuştu, ama annesine hakkını vermek gerek. Şimdi zamanının çoğunu hayır kurumları için para toplamakla geçiren ve yapışkanlık ölçeğinde on üzerinden yedi gibi saygın bir seviyede olan güzel bir kız arkadaşı vardı; on, "Lanet olsun, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var" anlamına geliyordu.

Ancak Kennedy, acımasızca dürüst olmak gerekirse -ki neredeyse her zaman öyleydi- Claudia'nın yapışkanlık puanı son zamanlarda artıyordu.

Claudia'nın son zamanlarda gün ortasında habersizce ofisine gelme alışkanlığından hiç hoşlanmıyordu. Bugün, asistanını kim bilir ne tür kız muhabbetleriyle rahatsız etmeyi bırakması için onu bir hafta içinde üçüncü kez öğle yemeğine götürmek zorunda kalmıştı...

Kennedy, alışkanlık haline getirdiği bir hareketle sandalyesini iki santim sola kaydırды; bu hareket, açık ofis kapısından Kate'in masasını görmesini sağladı.

Beklendiği gibi, Kate'in başının arkası tanıdık bir görüntüyle karşılaştı. Onu tanıdığı günden beri koyu kahverengi saçlarını aynı düz, sade tarzda kullanıyordu. Kate'in bu özelliğini seviyordu. Tahmin edilebilirdi. İstikrarlıydı. Güvenilirdi. En azından iş görevleri söz konusu olduğunda.

Kişisel olarak, o onun baş belasıydı.

Yine de, bunda bile bir teselli vardı. Kennedy ve Kate çoğu zaman birbirlerinin sinirlerini bozuyor olsalar da, Kennedy onların da aynı olduğunu biliyordu. İkisi de sakinliği, düzeni seviyordu.

Ve nedense son birkaç yıldır, o onun sakinliği olmuştu. Onun düzeniydi.

Onu sinirlendirdiği zamanlarda bile. Ki bu... her zaman oluyordu.

Kennedy gelen kutusuna göz attı. Başa çıkması gereken çok şey vardı, yine de...

Ayağa kalktı ve ofis kapısına doğru yürüdü. Boğazını temizledi. Kennedy, Kate'in onu duyduğunu biliyordu çünkü parmakları bir an durakladıktan sonra hızla yazmaya devam etti.

"George Overby hakkındaki notumu gördün mü?" diye sordu. "Pazartesi için bir öğle yemeği yeri bulmam gerekiyor."

"Bitti," dedi, parmakları klavyede hızla hareket etmeye devam ederken. "Takviminize eklendi ve asistanı tarafından da onaylandı."

Kennedy, eğlenmiş bir sinirlilikle başını hafifçe salladı. Talebi daha beş dakika önce göndermişti, ama Kate her zaman ondan bir adım önde olmaktan zevk alıyor gibiydi. Bunu başarabilen az sayıdaki kişiden biriydi.

Onu sinirlendirmek için tekrar denerdi. "Umarım orası, kendisini ağırlayabilecek bir yerdir..."

"Augustine'de olacak. Şef onun geleceğini biliyor ve glutensiz bir düzenleme de yapmışlar."

Kennedy yumruğunu hafifçe kapı pervazına vurdu. Kahretsin. Çok iyiydi. Gerçekten çok iyiydi. "Teşekkür ederim," dedi isteksizce.

Sonunda parmaklarını klavyeden çekti ve sandalyesinde ona doğru döndü, yüzünde hafif bir tedirginlik vardı. "Rica ederim."

Başını bilgisayarına doğru salladı. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Kaşları kalktı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" Elinde, sürekli yaptığı işlerin listesi olarak kullandığını bildiği bir not defteri vardı. Tabii bir de iPad'i. "Geçiş", renk kodlaması ve arşivleme içeren karmaşık bir sistemi vardı; başka neler olduğunu bilmiyordu ama biraz doğüstü bir şey olduğundan oldukça emindi. Eğer böyle şeylere inanıyorsa tabii. Ki inanmıyordu.

"Aslında pek değil," diye itiraf etti. "Ama Claudia'nın bugünkü müdahalesi yüzünden geç saate kadar çalışmak zorunda kaldıysanız özür dilerim."

"Ne konuştuğumuzu size söylemeyeceğim," dedi ve bilgisayarına geri dönmeye başladı.

İçinde bir sinir dalgası yayıldı; kısmen, Claudia ile yaptığı konuşmaya duyduğu merakın, onun ne üzerinde çalıştığını sormasının tek nedeni olduğunu varsaymasından, kısmen de haklı olmasından kaynaklanıyordu.

"Ayrıca, her zaman geç saatlere kadar çalışıyorum," dedi arkasına bakmadan.

Doğruydı. Çok uzun zaman önce değil, hepsi geç saatlere kadar çalışırdı. O, Matt ve Ian nadiren saat sekizden önce ofisten ayrılırlardı ve hiçbiri Kate'ten önce ayrılmazdı. Ama Ian, Lara ile tanıştıktan ve tek eşli bir adam olmaya karar verdikten sonra işler değişti; ofiste geç saatlere kadar kalmaktansa nişanlısıyla akşam yemeğini—ya da seksi—tercih etti. Bir kişi eksildi. Sonra Matt, Sabrina ile evlendi. İki kişi eksildi.

Artık çoğu gece ofiste sadece Kate ve o vardı; bu durum Kennedy için rahatlatıcıydı ama aynı zamanda içinde küçük bir huzursuzluk kırıntısına da neden oluyordu ve nedenini bir türlü açıklayamıyordu.

"Burada geç kalacaksanız en azından bir şeyler yemelisiniz."

"Saat üçte Ian ve Matt ile bir çizburger ve patates kızartması yedik ve iş hakkında konuştuk, bu yüzden mesai saatlerindeki uzun öğle arası molaları hakkında bana ders vermenize gerek yok."

Kennedy, bu iğneleyici cevaba gülümsemekle, her zaman bu noktaya, yani tartışmaya geldikleri için kafasını kapıya vurmak arasında kalmıştı.

"Kate."

"Ne?" Tak tak tak.

Kadın arkasını dönmedi, ama adam onu bekledi ve kadın dönene kadar cümlesini tamamlamayı reddetti.

Sonunda kadının sinirli bakışları onunkiyle buluşunca, "Daha iyi," diye düşündü. "Çok daha iyi."

Kitaba göre, Kate'in sıradan biri olarak kabul edileceğini düşünüyordu. Saçları genellikle ortadan ayrılmış veya sade bir saç bandıyla toplanmıştı. Makyaj yapsa bile fark etmiyordu. Kısa boyluydu; ortalamadan daha kısa, ince omuzlu ve hiç kıvrımı yoktu.

Yine de ona bakmaktan hep hoşlanmıştı. O... ilginçti. Bunu ona söylemeyecekti elbette. Arkadaşlarının tatlı dilli cazibesine sahip

olmayabilirdi, ama o bile bir kadına ilginç göründüğünü söylememesi gerektiğini biliyordu. Ama Kate öyleydi. Gözleri iri ve köşeleri aşağı doğru eğikti, tıpkı burnunun hafifçe yukarı doğru kalkık olması gibi, tuhaf bir şekilde etkileyici bir kombinasyondur. Ağzı dolgun ve hafifçe somurtkandı, en azından ona baktığında...

Kennedy boğazını temizledi ve başka yöne baktı. Yasak bölge. Kate'e karşı bir çekim duyduğu söylenemezdi. Çok kavgacı, çok açık sözlü, çok... fazlaydı. Hiç onun tipi değildi. Ama olsa bile, onun için uygun değildi. Kendisi, Matt ve Ian Wolfe'da çalışmaya başladıklarında ve ellerinde müthiş bir asistan olduğunu fark ettiklerinde bir anlaşma yapmışlardı:

Kate Henley, romantik ilişkiler konusunda ulaşılmaz bir isimdi.

İhtiyaç duydukları son şey, içlerinden birinin onu baştan çıkarması ve bunun kötü sonuçlanması, böylece dünyanın en iyi yönetici asistanından mahrum kalmalarıydı.

"Ne?" diye tekrar sordu, sonunda tamamen ona dönerek.

"Ah..." Kahretsin. Ne söyleyeceğini unutmuştu. Telaşla toparlanmaya çalıştı. "Claudia son zamanlarda seni rahatsız ettiyse özür dilerim."

Kate omuz silkti. "Zaten söyledin. İyi durumda." Pek de olumlu bir değerlendirme sayılmazdı, ama bu Kate'ti zaten. Aşırı övgüye meyilli değildi.

"Senden ne istiyordu ki?"

Kate'in gözleri hafifçe kısıldı. "Belki de sadece arkadaşım olmak istiyordur."

Kennedy gerildi. Kate ile kız arkadaşının arkadaş olma fikrinin onu neden tedirgin ettiğini söyleyemiyordu, ama ediyordu. Bu mantıksızdı. Kate, Ian'ın nişanlısıyla ve Matt'in karısıyla arkadaştı. Hatta Kate, Ian ve Lara'nın düğününde nedime olacaktı ve birkaç ay önce Matt ve Sabrina'nın Las Vegas'taki sürpriz düğününde bulunan yirmi kişiden biriydi.

Kennedy'nin Claudia ile evlenme planı yoktu. Daha iki ay geçmişti.

Kate'e çok saygı duyuyordu, hatta onu temkinli, birbirlerinin etrafında dönen bir arkadaş olarak bile görüyordu, ama her zaman birbirlerinin romantik hayatlarından uzak durmuşlardı. Ve asistanı ile kız arkadaşının konferans salonunda onun hakkında dedikodu yapma fikrinden bir an bile hoşlanmıyordu.

"Şey, sakın işine karışmayın," dedi, tıpkı Kate'in yanında sık sık yaptığı gibi, kelimelerini kötü seçerek.

Kaşları kalktı. "Bu gece işime engel olan Claudia değil."

"Özür dilerim," diye tersledi. "Eminim çok heyecan verici planlarınız vardı."

Bu alçakça bir darbeydi. Gözlerindeki acı belirtisini görmeden önce bile bunu biliyordu. Kadın hızla arkasını döndü, ona sırtını yaptı.

Kahretsin. Kennedy her konuda düşünceli ve hassas davranmasıyla biliniyordu. Pişmanlık onun için pek tanıdık veya hoş karşılanan bir duygu değildi.

Özür dilemek ise daha da alışılmadık bir şeydi.

"Kate—"

Çekmecesini açıp bir kulaklık çıkardı. Kulaklıkların bir ucunu bilgisayarına taktı, kulaklıkları yana doğru uzatarak, adamın onları görebilmesi için hareketi uzattıktan sonra kulaklıkları saçının altına sakladı.

Konuşma sona erdi.

Kennedy iç çekti. Haklıydı. Yine de özür dilemesi gerekiyordu ama yarına kadar bekleyecekti. Muhtemelen sabah saat on civarında, kafein alımının en yüksek, stres seviyesinin en düşük ve en çok gülümsediği saatlerde.

Ona karşı değil, ama, neyse, bir gün.

İnsan umut edebilirdi.

3

Perşembe, 28 Mart

Wolfe Investments'ta Pazartesi günleri genellikle en yoğun, sinir bozucu günler olurdu, ancak bu hafta Perşembe günü de Pazartesi'ye ciddi bir rakip oldu.

"Kate Henley," dedi, beş dakika içinde gelen beşinci aramayı yanıtlayarak. "Bay Cannon şu anda bir toplantıda. Mesajınızı alabilir miyim veya sizi sesli mesaja bağlayabilir miyim? Elbette, bir dakika..."

"Kate Henley... Bay Bradley şu anda bir toplantıda. İzin verirseniz— Ah, merhaba Bayan Stilner. Ona aradığınızı iletceğim."

"Kate Henley," dedi not defterine Mary Stilner'ın adını yazarken. "Merhaba Stacey. Bana geri döndüğün için çok teşekkür ederim. Birazdan seni arayabilir miyim? Burada boğuluyorum... Evet, parti bu cumartesi. Mükemmel, çok teşekkürler."

Telefonu kapattı, eli tam on saniye boyunca ahizenin üzerinde kaldı; her ne garip sebepten olursa olsun, bu gibi günlerde telefon aramalarının ardı ardına geldiğini biliyordu. Otuz saniye geçtikten sonra, Kate elini yavaşça ahizeden çekti, sonunda aramaların ardı ardına geldiği gerçeğini bozmak istemiyordu.

"Her zaman böyle mi olur?"

Kate, sağ eli not almaya hiç ara vermeden devam ederken, araya giren sese bakarak not defterinden başını kaldırdı. Sonra erkek sesinin ardındaki yüzü gördü ve kalemi durdu.

Başının üzerinde yükselen adam Kennedy'di ama... değildi. Gözleri kahverengi yerine ela rengindeydi, saç çizgisi biraz daha az kareydi, ağzı... gülümsüyor muydu?

Aslında sırtıyor. Kesinlikle Kennedy değil.

Adam elini aşağı doğru uzattı. "Ben—"

"Jack," dedi adam kendini tanıtmadan önce. "Sen Jack Dawson olmalısın."

"Suçluyum. Ve ne yazık ki, anne babamın Leonardo DiCaprio'nun Titanik'te ölen karakteriyle aynı ismi taşıdığımı fark etmelerinden birkaç yıl önce doğdum."

"Leo'nun karakteri ölüyor mu?" diye sordu Kate, çenesi bir anlığına titreyerek.

Jack'in gülümsemesi kayboldu ve Kate güldü. "Şaka yapıyorum. Ben Kate Henley'im ve evet, filmi izledim." Elini sıktı.

"Ah, Kate... Winslet'ten bahsediyorum."

"Vay canına." Sesi hayranlık dolu, kısık bir tona büründü. "Bu Titanik olayından tam olarak ne kadar verim alıyorsunuz?"

Abartılı bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Fazla mı oldu?"

"Bu senin için gerçekten utanç verici," diye hafifçe takıldı, bir yandan da Kennedy'yi yıllardır tanıdığını ve kardeşiyle beş saniyede kurduğu o kolay iletişimi onunla hiç kuramamış olmasına hayret ediyordu.

Soyadları aynı olmasa bile, Kennedy onu hemen tanırdı. Dört Dawson kardeş arasında aile benzerliği çok belirgindi, ancak Jack'le ilk kez tanışıyordu.

"Londra'da olduğunu sanıyordum." Hafızasını yokladı ve onun bir tür uluslararası ticaretle uğraştığını hatırladı.

"En son olarak Paris'te."

"Ah. Partiye mi geri döndünüz?" diye sordu, Kennedy'nin kapısının hâlâ kapalı olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attıktan sonra.

"Evet, ama ben de kalıcı olarak New York'a geri döndüm. En azından öngörülebilir bir gelecek için."

"Aa! Bunu duymamıştım. Ailen çok sevinmiş olmalı."

"Aslında..." Elleri ceplerine koydu ve öne eğilerek sesini alçalttı. "İlk bilenlerden birisin. Dün kesinleşti. Büyük Abi'ye şahsen söylemeyi umuyordum. O burada mı?"

Kate gülümsedi. "Ona böyle seslendiğini biliyor mu?"

Jack bir kaşını kaldırdı. "Kennedy ile tanıştın, değil mi? Kendisi bunu şart koşuyor."

"Takvimini bir kez daha kontrol edeyim," dedi, çünkü Kennedy sık sık ona haber vermeden toplantılar ekliyordu, ancak Matt'in aksine bunu doğru yapmayı başarıyordu. "Diğer kardeşlerin de partiye geliyor mu?"

"Eminim öyle. Fitz şu anda şehirde yaşıyor ve John da sürekli burayla Boston arasında gidip geliyor."

Kate, kardeşlerin isimlerini aynı anda duyduğunda her zamanki gibi gülümsedi.

Kennedy, Jack, John ve Fitzgerald. Kate'in aklında, Diane ve Roger Dawson'ın bir kızı olsaydı, onun adının Jackie olacağından neredeyse hiç şüphe yoktu.

Kate, Jack'e bakarak, "Takviminde hiçbir şey yok," dedi, "ama telefonda olabilir."

"Ama içeride onunla birlikte kimse yok?"

"Hayır. Her ne kadar nefret etse de—"

"Kesintiler. Biliyorum. Ergenlik yıllarımızda onun yanındaki odada kalıyordum." Jack kaşlarını oynattı ve kadın tekrar güldü. "Bana ofisini göster," dedi Jack, arkasındaki kapalı kapıları işaret ederek. "Söz veriyorum, beni dışarıda tutmak için çok uğraştığını ama ben de senin on dört kiloluk ağırlığını aşarak içeri girdiğimi ona söyleyeceğim."

"Bir hanımefendinin kilosu hakkında yorum yapmak çok kaba," dedi, bunu söylerken yüz ifadesini koruyamadı.

"Doğru. Lütfen partide annemi görünce ona söyleme. Orada olacaksın, değil mi?"

"Evet, ama daha çok parti organizatörü olarak, misafir olarak değil," dedi ve sesindeki hafif sertliği Jack'in fark etmemesi umuduyla yüzünü buruşturmayı gizledi.

Orada da şansı yaver gitmedi. Kaşları kalktı ve kalçasını masasına yasladı. "Ne? Yani Claudia, dört hayır kurumunu aynı anda yönetirken yüz kişilik bir parti planlayamadı mı? Şaşırdım doğrusu."

"Demek onunla tanıştın," dedi Kate anlamlı bir gülümsemeyle.

"Hayır." Tekrar ayağa kalktı. "Öyle bir fırsatım olmadı. Ama birkaç kez telefonda konuştuk ve bu... aydınlatıcıydı."

"Çok iyi bir insan," dedi Kate, çünkü bu doğrudu. Claudia iyi bir insandı, bu da Kennedy'nin geçmişteki bazı kız arkadaşları için söyleyebileceğinden çok daha fazlasıydı. Hepsinin, Kennedy'nin karşı konulmaz bulduğu türden bir geçmişi vardı—köklü zenginlik soyları, belediye başkanı ve valiyle aile bağları—ama Claudia ne soğuk ne de kibirliydi.

Jack homurdandı. "Şimdi, Kate. Tam da senden hoşlanmaya başlamıştım."

"Jack!"

Kate ve Jack, sırtarak kendilerine doğru gelen Matt'i görmek için arkalarına döndüler. "Ne oluyor be adam? Şehirde olduğunu bilmiyordum."

İki adam birbirine sarıldı ve Jack, Matt'e New York'ta yaşamaya başlamasıyla ilgili yeni durumunu anlattı.

"Harika. Kennedy biliyor mu?"

"Kennedy bunun farkında mı?"

“İşte orada,” dedi Jack, ofisinden çıkan Kennedy'ye dönerek. “Tam kapıları yumruklamaya başlayacaktım.”

"İş yapma şekliniz her zamanki gibi mi?" Kardeşçe yapılan bu şakaya rağmen Kennedy, Jack'e sarılırken gülümsüyordu. "Burada ne işin var?" diye sordu Kennedy, geri çekilerek.

"Burada çoğunlukla senin kız arkadaşın Kate Winslet'le sohbet ediyorum," dedi Jack, elini ona doğru uzatarak.

Kennedy, Kate'e bakarken gülümsemesi kayboldu, gamzeleri de yok oldu. Çünkü evet, kaderin garip bir cilvesiyle, huysuz ve aksi bir adam, gülümsediğinde her iki yanağında da derin, birbirine benzeyen gamzelerle kutsanmıştı. Bu da nadiren olduğu için, söz konusu gamzeler nadiren gün ışığına çıkıyordu.

Kate, Kennedy'yi sinirlendirmek için parmağıyla el salladı ve Kennedy'nin çenesi kasıldı. Başarılı oldu.

"Aslında, bir nevi... buraya taşınıyorum," dedi Jack.

"Burada mı?" Kennedy'nin bakışları tekrar kardeşine döndü.

"Şey, bu mahalle değil. Village bölgesinde bir yer düşünüyorum."

"Köyde yaşıyorum!" dedi Kate.

"Öyle mi?" Jack ona döndü. "Hangi kısmı?"

"Greenwich ve West arasındaki sınır gibi bir şey; kime sorduğunuza bağlı."

"Sizden rica ediyorum ve lütfen çok açık ve net olun," dedi Jack. "Yerlerimiz ne kadar yakınsa, o kadar çok Titanic film partisi düzenleyebiliriz."

"Hâlâ Titanic meselesi mi? O konu lisede geçerliliğini yitirmemiş miydi?" dedi Kennedy.

"Bilmiyorum. Kate, lisede mi çalışmayı bıraktı?"

"Şu an oldukça heyecanlı hissettiğime göre, elbette hayır."

Jack, Kennedy'ye döndü ve sanki "Gördün mü?" der gibi omuz silkti.

Kennedy kaşlarını çattı. Jack'e değil, ona.

Kate, telefonu çalmaya başlayınca kaşlarını çattı. Telefonu açtı ve Ian'ın tatlı, uzun zamandır müşterisi olan ve çok konuşkan kadının hemen Kate'e FDR'deki trafik durumu hakkında bilgi vermeye başlamasını dinledi.

Kennedy, Jack'e kendisini ofisine doğru takip etmesi için başıyla işaret etti ve Matt de onu takip etti.

Jack son anda Kate'e döndü ve dişleri birbirine çarparken bir şeye tutunuyormuş gibi beceriksiz bir mimik hareketi yaptı.

Kate, mikrofonun ağızlığını eliyle kapatarak, "Seni asla bırakmayacağım, Jack," diye fısıldadı.

Kennedy ikisine de baktıktan sonra kardeşini ofisine itti.

Kate, ardı ardına gelen bitmek bilmeyen telefon aramalarına rağmen gülümsemeyi bırakamıyordu.

Perşembe, 28 Mart

"Öyleyse," dedi Jack, parmağının ucunu Kennedy'nin küresine koyup hafifçe döndürerek.

Kennedy sinirli bir ses çıkardı. "Bu bir basketbol topu değil, dostum."

"Aa, spoiler uyarısı," dedi Matt, Jack'e söylemesi gereken bir şeyi hatırlamış gibi parmaklarını şıklatarak. "Kennedy, eşyalarına dokunulmasından hoşlanmaz."

"Hiç yapmadı," dedi Jack, bir sandalyeye oturup ellerini başının arkasına koyarken. "Aranızdan hanginiz bana Kate ile ilgili durumun ne olduğunu anlatmak ister?"

Kennedy biraz gerildi, çünkü kardeşini tanıyordu. O ses tonunu biliyordu. "Peki ya o?"

Jack omuz silkti. "Çok tatlı. Küçük bir kaplan yavrusu gibi."

"Eşek gibi davranma," dedi Kennedy.

"Aslında," dedi Matt, "Bence Kate bu benzetmeyi çok sevecektir. Avcı bir kedi mi? Bayılırdı. Ya da bayılmazdı," diye mırıldandı Kennedy ona sus işareti yapınca.

"O benim asistanım. Onu rahat bırakın."

"O bizim asistanımız," diye düzeltti Matt. "Ve bekar."

Kennedy arkadaşına sinirli bir bakış attı. "Tanrı aşkına, Cannon, gitmen gereken bir yer yok mu?"

"Aslında pek değil. Sadece şunu söylüyorum, onları konuşurken gördüm. Aralarında bir uyum vardı."

Kennedy önce Matt'e, sonra da Jack'e sertçe baktı. "O Kate. Ona dokunulmaz."

"Ama evli değil. Heteroseksüel mi?" diye sordu, onay almak için Matt'e bakarak.

Matt başını salladı ve Jack ellerini iki yana açtı. "Pekala o zaman. Bu konuda hiçbir yasak yok."

Kennedy öne eğilerek, "Bir anlaşma yaptık," dedi. "Kate'e dokunulmaz."

"Bu anlaşmayı kim yaptı?" diye sordu Jack.

"Cannon, Ian ve ben."

"Yani ben değilim," dedi Jack sinir bozucu bir sabırla. "Değil mi?"

"Mantıklı geliyor," diye ekledi Matt.

Beş dakika önce Kennedy, kardeşini gördüğü için çok sevinmişti. Jack işlerinin çoğunu yurt dışında yaptığı için Kennedy onu tatiller ve ara sıra yaptığı ziyaretler dışında nadiren görüyordu. Jack'in New York'a geri döneceğini duyduğunda ise daha da sevinmişti ve gerçekten de memnundu. Ve yine de...

Kennedy, Matt'in gördüklerini görmüştü. Dahası, Kate'in kahrkahasını da duymuştu. Kate'in bir mizah anlayışı vardı, ama bu daha çok alaycı, zekice bir mizahtı, kıkırdarak güldüren bir mizah değildi.

Ama Jack'e kıkırdıyordu.

Tabii ki öyleydi. Jack'in yaptığı buydu. Kadınları kolayca etkilerdi. John da öyleydi, gerçi diğer kardeşi geçen yılki boşanmasından beri kesinlikle daha az rahat bir hale gelmişti. Hatta her zaman tam bir inek olan Fitz bile, garip yıllarından sonra bir ayda Kennedy'nin bir yılda sahip olduğundan daha fazla kız arkadaş edinmişti.

Ama Fitz ve John burada değillerdi. Kate'in etrafında dolaşmıyorlardı.

"Lütfen... yapmayın artık!" dedi Kennedy, alnını ovuşturarak.

"Neyi yapamam?"

"Şu şey. Bulduğunuz bölgedeki tüm kadınların etrafınızda dönmesini sağladığınız şey."

"Neyden endişeleniyorsun?" dedi Jack, bacaklarını öne doğru uzatarak ve ellerini ince karnının üzerinde kavuşturarak. "Sanki senin kız arkadaşınla flört ediyormuşum gibi değil."

Kesinlikle değildin.

Kennedy'nin Jack'in Claudia'yı kastettiğini anlaması utanç verici derecede uzun sürdü. Claudia onun kız arkadaşıydı, Kate değil.

"Ayrıca, sen de pek itici bir keşiş sayılmazsın," diyordu Jack. "Anlamakta bir türlü başaramadığım bir nedenden dolayı, kadınlar senin kasvetli Heathcliff tarzına da benim Aslan burcu tavrıma olduğu kadar ilgi gösteriyorlar."

Kennedy şakağını kaşdı. Kardeşi tamamen haksız değildi. Kennedy hiçbir zaman kadınların ilgisini çekmekte zorlanmamıştı. Fit bir vücuda sahipti, görünüşü de fena değildi ve dürüst olmak gerekirse, ne yapacağını bilemeyecek kadar çok parası vardı. Ve zevkleri klasik, hatta eski moda sınırında olsa da, kardeşinin de belirttiği gibi, kadınlar bunu da hep beğenmiş gibiydi.

Çoğu kadın. Hepsi değil. Kesinlikle Kate değil; çünkü Kate, Jack'i bir iki kez yüzüne karşı sıkıcı bulmuştu. Görünüşe göre Kate, Jack'in rahat

gölümsemelerini ve saçma Titanic göndermelerini tercih ediyordu.

Kennedy yardım için Matt'e baktı ve arkadaşının onu dikkatle izlediğini gördü. Sonra Matt Jack'e döndü. "Bak, ne kadar işe yararsa yarasın, Kate'le uğraşırsan, Kennedy'ye katılıp senin ağzını burnunu dağıtırım."

Jack ellerini avuç içleri dışa dönük şekilde kaldırdı. "Anladım. Onu inime ya da sizin ikinizin kadınlara yaptığımı sandığınız her neyse ona sürüklemeyeceğime söz veriyorum. Anlaştık mı?"

Matt omuz silkti ve Kennedy, en azından kendi iç huzuru için, konuyu kapatmaya kendini zorladı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, kardeşi iyi bir adamdı. Evet, Jack'in arkasında normalden daha fazla kırık kalp vardı, ama Kennedy ayrıca Jack'in kadınları asla kasten kandırmadığını da biliyordu. Adamda evlenme isteği yoktu ve bunu kadınlara açıkça belli ediyordu.

Üstelik Kate, kısa süreli ilişki arayan bir adama kanmayacak kadar zekiydi. Kadın her iki haftada bir Jersey'deki ailesini ziyarete gidiyor ve masasında yeğenlerinin altı fotoğrafı vardı. Elbette, yerleşme niyetindeydi

Kennedy bu düşünceyle hafifçe kaşlarını çattı. Kate'in pek fazla sevgilisi yok gibiydi, ama Kennedy, eğer varsa bile bunu bilip bilmeyeceğinden de emin değildi. Kate hakkındaki bu detayları her zaman Matt ve Ian biliyordu, kendisi değil.

Yine de, eğer bir gün evlenirse, bu Jack'le değil, bayat şakalar yapan bir lise fen bilgisi öğretmeniyle olurdu... ki Jack kesinlikle bayat şakalar yapardı. Kahretsin.

Jack, Kennedy'nin düşüncelerini bölerek, "Üçüncü silahşörün nerede?" diye sordu.

"Ian mı? Bakalım, perşembe günü saat dört... Sanırım çalışıyordur. Bazılarımız öyle yapar," dedi Kennedy.

"Aslında, onun ve Lara'nın bunu ofisinde yaptığından oldukça eminim," dedi Matt.

Jack doğruldu. "Ciddi misin?"

Matt omuz silkti. "Bazılarımız bunu yapar."

Jack güldü ve Kennedy, onaylamayan yaşlı bir adam gibi görünmemeye ve hissetmemeye çalışarak sandalyesinde hafifçe kıpırdandı. O, tutucu biri değildi. Tam tersine. Sadece, insanın evine gidene kadar bekleyemeyecek kadar şehvetle dolup taşmasının ve istediği medeni -ya da medeniyetsiz- şekilde seks yapmanın kavramını tam olarak kavrayamamıştı.

Kapıya hızlıca bir tıkırtı geldi ve Ian, Kennedy'nin "içeri gelin" demesinden önce kapıyı açtı.

Jack onu karşılamak için ayağa kalktı ve Kennedy, geçen yazki poker oyunundan sonra kimin kime ne kadar borçlu olduğunu tartıştıkları sırada kulak misafiri oldu.

Üçünün de aslında Kennedy'ye borcu vardı, ama o bunu söylemedi. Paraya ihtiyacı yoktu. Hiçbirinin de yoktu. Kennedy, Ian ve Matt'in Wall Street'in "Wolfe'ları" olarak bilinmelerinin bir nedeni vardı. Adlarını aldıkları dolandırıcılardan çok daha ahlaklıydılar ve eğlenceleri asla yasa dışı uyuşturucuya yönelmemişti. Ama yıllar içinde, geç saatlere kadar eğlenmişler, kim bilir neye yüz dolarlık banknotlar harcamışlardı.

Kennedy bundan utanmıyordu, gerçekten de utanmıyordu. "Çok çalış, çok eğlen" atasözü sanki Wolfe Investments ofislerinde yazılmış gibiydi. Kennedy'nin ailesi köklü bir zenginliğe sahipti, ancak harcadığı her kuruş kendi parasıydı; azmi, zekası ve bu koltukta geçirdiği uzun saatler sayesinde kazanmıştı.

Ama bazen, en azından son zamanlarda, her şey biraz boş gelmeye başlamıştı. Kennedy bunu çoğunlukla Ian ve Matt'in kendilerine o kadar uygun kadınlarla evlenmiş olmalarına bağlıyordu ki, bunu izlemek biraz sinir bozucu oluyordu.

Kıskanç değildi ama... neyse, biraz kıskançtı. İkisi de her zaman Kennedy'den daha çılgın olmuştu, ama işte o, üçlünün en uysal olanı, biraz geride kaldığını hissediyordu.

Kardeşi ve arkadaşları, Matt'in Connecticut'taki kulübünde ne zaman golf oynayabileceklerini konuşmaya başlamışken, Kate elinde bir yığın mesajla ofisine girdi.

Kadın, onun iş kıyafeti olarak düşündüğü şeyi giymişti: nötr renkli bir pantolon ve beyaz bir bluz; bluzun bir düğmesi açık bırakılmıştı, sadece boğazının dibinde hafif bir ten görünüyordu. Kadın, tam anlamıyla "düğmeli" kelimesinin karşılığıydı.

Kate kağıt dağıtmaya başladı. Birkaç yıl önce, eski usul kağıt mesajlarla aynı mesajı ileten bir e-postanın birleşimi olan "hibrit" sistemini uygulamaya koymuştu. Bu, unuttukları veya görmezden geldikleri herhangi bir mesajın ardından ortaya çıkacak sorunlarla uğraşmak zorunda kaldığında "Anlamadım" bahanesinin geçerli olmamasını sağlamanın yoluydu.

“Dave üç kez aradı,” dedi, Ian'a bir kağıt uzatarak. “Televizyonunu yine bozmuş. Kendi deyimiyle ‘büyük arıza’ dan önce yenisini alması gerekiyor.”

Kennedy gülümsedi. Dave, Ian'ın kaba saba üvey babasıydı; Ian'a asla el kaldırmamış olsa da, önündeki spor müsabakasının ortasında sinirlenip televizyonu çeşitli cisimlerle kırma gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Bira şişeleri, basketbol topu, kumanda... Ian, her bir düz ekran televizyonu sorgusuz sualsiz daha büyük ve daha gelişmiş bir modelle değiştirdi. Ian'ın düşüncesine göre, Dave'in, sorun çıkaran bir yetime bir nebze de olsa istikrar sağlayan tek adam olması için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi bu.

Ian içini çekti ve kağıdı aldı. "Televizyonlar için abonelik modelleri var mı acaba? Hani Best Buy veya benzeri bir şirket her ay otomatik olarak stokları yeniliyor mu?"

"Bunu araştıracağım," dedi Kate.

"Şaka yapıyordum."

"Bunu araştıracağım," diye tekrarladı ve Matt'e bir mesaj uzattı. “Felicia aradı. Anlaşılan annen onun kitap kulübüne katılmasına izin vermiyormuş.”

“Dur, annem babamın metresinin kitap kulübüne katılmasından hoşlanmıyor mu? Bu garip. Bu da ne?” diye sordu Matt, Kate ona başka bir kağıt parçası uzatırken.

Kağıdın üst kısmına parmağıyla vurdu. “Başka bir kitap kulübü. Carol Madigan, Joe'nun baldızı. Felicia'ya on beş dakika uzaklıkta yaşıyor ve çoğunlukla İskoç aşk romanlarına adanmış bir kitap kulüpleri var. Bence çok sevecek.”

"İskoç aşk romanları," dedi Jack, Kate'e biraz hayranlıkla bakarak. "Bu gerçekten var olan bir şey mi?"

"Kesinlikle. İskoç eteği giyen erkekler mi? Harika," dedi Kate, başını kaldırmadan Kennedy'ye bir kağıt uzatırken. “Claudia aradı. Cumartesi öğleden sonrasını boş bırakmayı unutmamamı hatırlatmamı istedi.”

Lanet olsun. Aklına hiçbir şey gelmiyordu. "Bana hatırlatır mısın?"

"Anne babası Paris'ten şehre geri döndüler.”

Kennedy inledi ve gözlerini kapattı. "Bundan kurtulma şansım var mı?"

"HAYIR."

Cevabın sadece Kate'ten değil, üç erkekten de gelmesi onu şaşkınlığa uğrattı.

"Ciddi misin?" diye sordu Kennedy. “Siz palyaçolardan mı? Ian, bir keresinde birlikte yattığın bir kadından kaçmak için kelimenin tam

anlamıyla bir çite tırmanmıştın. Matt, birlikte yatmış olabileceğini düşündüğün birinden kaçmak için şehir otobüsüne binmiştin. Ve Jack, senin ve Carly Booker'ın ilişkisine hiç girmeyelim bile—”

"O on birinci sınıftaydı!" diye itiraz etti abisi.

"Demek istediğim şu ki, ilişkinin ikinci ayında ebeveynlerle tanışmanın biraz erken olduğunu düşünmüyor musun?"

Kate, "Senin çocuğunla tanıştı," diye belirtti.

"Benimkiler şehrin üst kesimlerinde yaşıyor ve Claudia bu konuda ısrar etti. Onun çocukları ise Avrupa'nın sekiz farklı yerinde emekli oldular."

Kate omuz silkti. "Knickerbocker Oteli, Cumartesi öğleden sonra saat 3."

"Nerede?"

"42. Cadde ve Broadway kesişiminde."

Bu sefer Kennedy'nin iniltisi daha da içten geldi. "Midtown mu?"

"Bir dakika, dur bakalım," dedi Jack çenesini tutarak ve düşünceli bir ifadeyle gözlerini kısarak. "Fitz'in ailenin en küçüğü olduğunu hep düşünmüştüm, ama senin böyle sızlanmanı duyunca..."

Kennedy kardeşine orta parmağını gösterdi.

"Harika," dedi Kate. "Bu iş neyse artık, sizi kendi halinize bırakıyorum." Dördüne de daire çizerek işaret etti. "Ben bugünlük dışarı çıkıyorum. Dördüncü sınıftan Alison saat beşe kadar telefonuma bakacak, ama ben e-postalarımı göz kulak olacağım. Kan dökülmedikçe cep telefonumu aramayın."

Kennedy, Ian ve Matt şaşkın bakışlarla birbirlerine baktılar. Kate'in kendi programını yapmasında bir sorun görmüyorlardı, ancak beşten önce, hatta yediden önce ayrılması alışılmadık bir durumdu.

"Sıcak bir randevu mu?" diye sordu Ian, ses tonu şakacıydı.

"Şey..." Ellerini önünde kavuşturdu. "Lara ve Sabrina ile olan arkadaşlıklarım dışında ofis dışında pek bir hayatım olmadığı dikkatimi çekti ve açıkçası bu arkadaşlıklar bile sayılmaz, çünkü onlar patronlarımla evlenecek kadar çılgınlar."

"Senin hayatın yok diyen kimdi?" diye sordu Jack.

Kennedy, diğer akşam söylediği dikkatsiz sözlerden hâlâ pişmanlık duyarak irkildi. Özür dilemeyi bir türlü aklından geçiremiyordu, ama doğru an bir türlü gelmiyordu.

Kardeşi onun tepkisini görünce sırıttı. "Ha, her şey anlaşıldı."

"Neyse," dedi Kate ciddi bir tavırla, "kendime bir gün ayırmaya karar verdim. Daha doğrusu, bir öğleden sonrasını kendime ayırmaya."

"Ne şimdi?" diye sordu Matt.

"Önce The Plaza'ya gidip bir kadeh şampanya içeceğim, sonra Bergdorf'ta alışveriş yapacağım, ardından da saçımı yaptıracam." Parmaklarıyla saydı ve Kennedy her durakta geçireceği zamanı dakikasına kadar planladığını biliyordu.

"Kendiliğinden oldu," diye takıldı Matt.

"Küçük adımlarla," dedi hafifçe, ancak Kennedy, Matt'in şakasının bir hassas noktasına dokunmuş gibi, en ufak bir duraksamayı fark ettiğine yemin edebilirdi.

"Unutmayın," dedi odanın etrafını işaret ederek. "Bir şeye ihtiyacınız olursa Allison'a söyleyin. Beni ancak biriniz diğerini öldürürse ve ortalığı kan içinde bırakmak gerekirse arayın."

"Merakımdan soruyorum, sizce kim teklif edilen, kim teklif edilen olurdu?" diye sordu Matt.

"Siz içinüz ölüsünüz," dedi Jack, Matt ve Ian'ı işaret ederek. "O da suçlu." Kennedy'yi işaret etti.

"Hey," dedi, gücenmiş bir şekilde. "Neden ben seri katilim?"

Omuz silkti. "Sürekli içini çok fazla biriktiriyorsun. Sanırım sonunda dışarı çıkacak ve çıktığında da büyük bir şekilde olacak." Sonra Kate arkasını dönüp hızla ofisinden çıktı.

Kennedy onun arkasından öylece bakakaldı.

"Haklı," dedi Jack. "Sen çok—"

"Sus artık," diye mırıldandı Kennedy. "Sadece sus."

Perşembe, 28 Mart

“Peki ne düşünüyoruz? Sadece biraz budama mı yoksa...?”

Şık platin sarısı saçlı stilistin Kate'in saçından bir tutam alıp sonra da cansızca omzuna doğru bırakması her şeyi anlatıyordu. Sadece uçlarını kestirmek yeterli değildi ve bunun nedeni saçının özellikle hasarlı olması değildi. Saçını boyatmamıştı ve saçını olduğundan daha iyi göstermek için maşa veya fön makinesini doğru şekilde kullanacak zamanı, isteği veya bilgisi yoktu.

Sıkıcı.

Saçları çok sıradandı.

Aslında... Kate, kuaför aynasında kendine şöyle bir eleştirel bakış attı. Her şeyi sıkıcıydı. Ne pastel ne de parlak, sadece orta tonlu bir mavi kazak... bekleyin... sıkıcıydı. Siyah pantolonu, kahverengi göz kalemi de aynı şekildeydi. Durun bir dakika. Kate daha yakından baktı. Hayır, bugün göz kalemini sürmeyi unutmuştu.

Sabrina veya Lara'ya mesaj atmak için parmakları kaşınıyordu. Küçük bir değişim sürecinde kız arkadaşların görevi manevi destekten başka ne olabilirdi ki? Ama telefonunu inatla çantasında bırakmıştı. Nedenini açıklayamıyordu ama bunu kendi başına, kendisi için yapması gerekiyordu. Lara ve Sabrina, en iyi arkadaşlar oldukları ve en iyi niyetlerle hareket ettikleri için, muhtemelen Kate'e olduğu gibi mükemmel olduğunu söyleyeceklerdi. Göz kalemi, saç kesimi veya kıyafet yenilemesine ihtiyacı olmadığını söyleyeceklerdi.

Ama Kate zaten bunların hepsini biliyordu. Elbette bunlara ihtiyacı yoktu. Elbette göz alıcı olmadığı için daha aşağı değildi. Kate kim olduğunu biliyordu ve Kennedy Dawson onu pek de karşı konulmaz bulmasa bile, olduğu kişiyi seviyordu.

Belki onun için değil. Ama bir gün Kate, onu olduğu gibi karşı konulmaz bulan bir adamla tanışacaktı.

Her şeye rağmen, Kate'in tüm bunları yapmasının sebebi bu değildi. Bugünkü alışveriş ve kuaför kaçamağı erkeklerle ilgili değildi. Bu, Kate ve bir değişiklik özlemiyle ilgiliydi. Birkaç yıl önce de aynı özlemi yaşamıştı. O zaman da çok cömert olan Ian'ın finansmanı ile işletme okuluna giderek bu özlemini gidermişti.

Kate, işletme yüksek lisansını (MBA) tamamlamıştı; bu da idari asistanlıktan ofis yöneticiliğine terfi etmesine ve buna bağlı olarak maaşının artmasına yol açmıştı. Ama daha da önemlisi, kendini bambaşka bir kadın gibi hissediyordu.

İşletme yüksek lisansının verdiği heyecanın bir gün sönebileceğini hiç düşünmemişti, ama işte yine aynı özlemle karşı karşıyaydı. Saç kesimi bir yüksek lisans diplomasıyla kıyaslanamayacak kadar önemsiz olsa da, içgüdüğü ona yeni bir görünümün tam da ihtiyacı olan şey olduğunu söylüyordu. En azından bir başlangıç noktası olarak.

Aynada stilistin gözleriyle karşılaştı. "Şunu biraz daha iyi yapabilir misiniz?"

Brianna sırtıttı. "Ne kadar taviz vermeye razısın?"

"Eh, abartma," dedi Kate. "Bir zamanlar çok yanlış bir kısa saç kesimi yaptırmıştım. Kısacası, o saç modelini taşıyacak kemik yapısına sahip değilim."

"Ah, sanırım öyle," diye düşündü Brianna, Kate'in saçlarını yüzünden uzaklaştırıp onu incelerken. "Ama merak etme, bence uzun bırakıp yine de biraz kilo verebiliriz. Ayrıca saçını boyattırmışsın. Orada ne düşünüyorsun?"

"Esmer kalmak istiyorum ama saçlarımın Hershey's çikolatası kahverengisi dışında bir renkte olmasını çok isterdim. Özellikle de Hershey's Special Dark çikolatası bile değil," dedi homurdanarak saçlarına bakıp. "S'mores'un üzerine sürülen sütlü çikolata gibi, kendi başına çok sıkıcı."

Brianna omzuna hafifçe vurdu. "İnan bana. Tam olarak ne istediğini biliyorum. Biraz renk karıştırmaya gidiyorum. Sana bir dergi getireyim mi?"

"Evet lütfen," dedi Kate. "Belki de güzellik bölümü ve makyaj ipuçları içeren bir şey?"

Görünümünü tazeleyecekse... bari işi tam anlamıyla yapsın.

"Aman Tanrım, aradığına çok sevindim," dedi Sabrina, tezgahtan bir ruj tüpü alıp rengini incelemek için çevirdikten sonra, canlı bir turuncu tonu olduğunu görünce tekrar aşağı indirdi. "Bu şehrin kozmetik reyonlarında benim kadar bilgili kimse yok."

"Biliyorsun, bunların hepsini internetten alabilirsin. Kargo da ücretsiz," dedi Lara, tırnağıyla fondöten şişesine vurarak.

Kate, kozmetik reyonuna şaşkın bir bakış atarak, "Normalde öyle yapardım," dedi. "Ama itiraf etmeliyim ki, bu ürünlerle nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Evet, sonunda arkadaşlarını aramıştı. Saç konusunda da gayet iyi idare etmişti. Brianna'nın becerisi sayesinde Kate kendini bambaşka bir kadın gibi hissediyordu. Kuaför, Kate'in karakteristik uzun saçlarını korumayı başarmıştı, ancak saçları daha parlak, daha düz ve sadece havada asılı kalmak yerine Kate ile birlikte hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Renk de tam istediği gibiydi. Çılgın bir değişiklik yoktu, çok açık renkli tutamlar yoktu, sadece Kate'in doğal rengini daha zengin gösterecek küçük bir dokunuş vardı.

Ama sonra Kate, mini makyajının ikinci aşaması için lüks bir mağazaya gitti ve yüksek kaliteli bir ruj almak niyetindeydi, çünkü... bu ne kadar zor olabilirdi ki?

Görünüşe göre zor.

Kate normalde Sephora'ya girer ve üniversiteden mezun olduktan sonraki ilk iş görüşmesinden beri kullandığı aynı bej-pembe ruju alırdı. Bazen kullandığı, bazen unuttuğu kahverengi eyeliner ise eczane ürünüydü ve hatırlayabildiği zamanlarda ona gayet yakışıyordu.

Ancak bugün farklı bir şey istemişti, değişiklik yapmak istemişti.

Anlaşılan, çok fazla seçenek her zaman iyi bir şey değildi ve o da tüm bu seçenekler karşısında bunalmıştı.

Sabrina, tezgahların üzerindeki onlarca ürüne bakarak, "Peki, ne düşünüyoruz?" dedi. "Tabii ki yeni saçımla uyumlu bir şey."

"Bunu bir türlü aklım almıyor," dedi Lara saygıyla. "Nasıl böyle sallanmasını sağlıyorsunuz?"

Kate, saç stilinin kredi kartına ne kadar zarar verdiğini fazla düşünmemeye çalışarak, "Para," dedi. "Ve tadını çıkar, çünkü bir daha böyle görünmesini sağlayabileceğim konusunda hiçbir garanti yok."

Lara, "İstediğin zaman benim gibi at kuyruğu yapabilirsin," dedi.

Kate ve Sabrina birbirlerine baktılar.

Sabrina, Lara'nın saçını çekiştirerek, "Tatlım," dedi. "Bu ponpon kız topuzunu senin normalden yedi kat daha fazla saçın olduğu için taşıyabildiğinin farkındasın, değil mi? Bizim geri kalanımız bu modeli sadece Pilates'e giderken veya yüzümüzü yıkarken takıyoruz çünkü bizim atkuyruğumuz muhtemelen senin duşta döktüğün saçlara benziyor."

“Şimdiye kadar gördüğüm en iğrenç görüntü,” dedi Lara ve Kate de başıyla onayladı. “Ayrıca, saçların muhteşem.”

Sabrina, ensesindeki koyu renkli, düzgün topuz saçına elini dokundurarak, "Çünkü bana neyin yakıştığını biliyorum," dedi. "Ve Kate'e hangi makyajın yakıştığını da çok iyi biliyorum. Bu taraftan, tatlım."

Kate ve Lara, kendinden emin bir şekilde, karşı konulmaz olduğunu ve bunun farkında olan bir kadının sağa sola salınarak yürüdüğü Sabrina'nın ardından itaatkâr bir şekilde yürüdüler.

"Peki, buna ne sebep oldu?" diye sordu Lara, gayet rahat bir tavırla. Fazla rahat bir tavırla.

Sabrina, Chanel standındaki satış görevlisine sıcak pembe tonlarından bahsetmeye başlarken Kate arkadaşına anlamlı bir bakış attı. "Bunun bende işe yaramadığını biliyorsun."

"Ne?" Lara gözlüğünü burnunun üzerine doğru itti.

Kate, "Sadece zararsız sorular soran meraklı küçük bir şeyim gibi davranmak, işinizde bu kadar iyi olmanızı sağlayan şey," dedi. Lara, kısa süre önce FBI'ın New York beyaz yakalı suçlar bölümüne katılmıştı ve rekor bir hızla yükseliyordu.

Lara güldü. "Özür dilerim. Alışkanlık işte. Madem arkadaşımısın, şüpheli değilsin, doğrudan sorayım. İyi misin? Kendine bakmayı ve güzel hissetmeyi destekliyorum ama senin daha çok kiraz aromalı dudak balmı seven biri olduğunu biliyordum. Ayrıca saçını toka ile bağladığını da gördüm."

Kate parmağını kaldırarak, "Bir keresinde yaptım," dedi. "Ve sonrasında klipsi yıkadım."

"Anladım. Yani sadece bir değişiklik istediniz, değil mi?"

"Evet, aynen öyle," dedi Kate, arkadaşının durumu anladığına minnettar bir şekilde. "Söz veriyorum, eğer kendimi ciddi bir krizin içinde bulursam sana söyleyeceğim, ama bu gerçekten de sadece bir şeyleri değiştirme isteğimden kaynaklanıyor ve saçım ve makyajım iyi bir başlangıç noktası gibi geldi."

Sabrina, omzunun üzerinden bir maskara tüpünü sallayarak, "Ve kıyafetler," dedi. "Bu partinin kıyafet kısmına katılmayacağımı sanmayın!"

Kate, Lara'ya doğru eğildi. "Sizin aramıza katılmanızı istemekle doğru şeyi yaptım, değil mi?"

Lara onun koluna girdi ve onu tezgaha doğru itti. "Sabrina'nın yeni kıyafetleriyle seni baştan çıkarmadan önce gidip bir kadeh şarap içeceğimi

hesaba katarsam, evet. Evet, öyle yaptın."

6

Cumartesi, 30 Mart

Sabrina Cross, kaşlarını çatan Kennedy'ye yaklaşarak, "Doğum günün kutlu olsun desem bana o bakışlarını mı çevireceksin, yaşlı adam?" dedi.

Kennedy başını çevirmeden gözlerini sağa doğru kaydırды. "Muhtemelen hayır."

"Buzdan yapılmış heykelin tıpkı sizin kopyanız olduğunu söylesem ne dersiniz? Gerçi pazıları biraz abartmışlar bence..."

Kennedy, Knickerbocker Otel'i'nin kalabalık çatısında etrafına bakıyormuş gibi abartılı bir gösteri yaptı.

"Kimi arıyorsunuz?"

"Kocan. Seni çatıdan aşağı ittiğimi görmesini istemiyorum."

Sabrina güldü ve ince kolunu onun koluna taktı, diğer elini kaldırıp şampanyasından bir yudum aldı. "Bir dakika burada duralım ve sanki çok ilgi çekici bir sohbeteymişiz gibi davranalım, böylece lafı uzatmamıza gerek kalmasın."

"Küçük sohbetlerde çok iyisin."

"Evet," diye onayladı. "Müşterilerinizden biri olmadığı sürece değilsiniz. Fark ettiğim kadarıyla müşterileriniz burada."

Kennedy, rahatsızlığını gizlemeye bile çalışmadan, "Sanırım Manhattan'ın yarısı burada," dedi.

"İşte doğum günü coşkusu," dedi alaycı bir şekilde.

Kadının koyu renkli saçlarına baktı. "Geldiğin için teşekkürler."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Daha iyi."

Kadın başını kaldırdı ve Kennedy'ye hayatında gördüğü en güzel yüzlerden birini sundu. Daha da önemlisi, Kennedy Sabrina'yı gerçekten sevmişti ve her zaman da sevmişti. Sabrina, Ian'ın uzun zamandır arkadaşıydı; dostlukları, Philadelphia'daki zorlu günlerine kadar uzanıyordu. İkisi de Manhattan'da zirvede oldukları dönemde yeniden bir araya gelmişlerdi: Ian Wall Street'in en iyi iş adamlarından biriydi, Sabrina ise New York şehrinin en kötü şöhretli ve aranan sorun çözücüsüydü; neredeyse her sorunu ortadan kaldırabilen bir kadındı. Elbette bir bedeli vardı.

Ama kadın ne kadar çarpıcı olsa da ve Matt onunla vakit geçirmekten ne kadar keyif alsaydı da, aralarında hiçbir zaman kimyaya benzer bir kıvılcım bile olmamıştı. Muhtemelen bunun sebebi, odadaki -herhangi bir odadaki-

tüm kimyanın Matt ve Sabrina tarafından tüketilmiş olmasıydı; ta ki geçen yıl kaçınılmaz olana boyun eğip bir araya gelene kadar, böylece çevrelerindeki herkesi gözlem kaynaklı hayal kırıklığından kurtarmışlardı.

Sabrina, geçen yılbaşı gecesini Matt ile evlenmişti ve soyadını almamayı tercih etmiş olsa da (Sabrina Cross markasının efsanevi olmasıyla ilgili bir şey yüzünden), Matt'in kalbini tamamen kazanmış ve kendi kalbini de ona geri vermişti. Bunu görmek bir bakıma hoştu, ancak biraz da mide bulandırıcıydı.

Sabrina, birinin dikkatini çekmek için şampanya kadehini kaldırdı ve bir an sonra Matt, elinde iki Manhattan kokteyliyle onlara katıldı; bunlardan birini Kennedy'nin eline verdi. "Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Neden?" dedi Kennedy, viski kokteylinden bir yudum alarak.

"Çünkü kendi partinizde odanın bir köşesinde başkasının karısıyla gizlice görüşüyorsunuz."

"Ama çok ilgi çekici bir sohbet ediyorduk," dedi Sabrina. "İlginç görünmüyor muydu?"

"Sen sanki kıyafetlerimi yırtmak istiyormuşsun gibi görünüyordun, Kennedy ise kendini geriye doğru kenardan aşağı atmak istiyormuş gibiydi."

Sabrina, "Aslında beni uçurumdan aşağı itecekti," dedi.

Matt başını salladı. "Bunu görebiliyorum." Kennedy'ye değerlendirici bir bakış attı. "Kız arkadaşının nerede olduğunu sorarsam beni çatıdan aşağı mı atacaksın?"

"Harika bir soru," diye homurdandı Kennedy. "Sanırım gidip onu bulmalıyım."

"Elinden gelenin en iyisini yaptı," dedi Matt.

Hafifletilmiş bir ifade.

Kennedy, beklenmedik partinin yarattığı rahatsızlığın (şaşırtıcı, gerçekten şaşırtıcı) biraz azalmasıyla birlikte, abartılı çevresine şöyle bir göz gezdirdi ve her şeyi daha net görebiliyordu. Bunun olacağını tahmin etmeliydi diye düşündü. Claudia tüm öğleden sonra tedirgindi. Bunu, erkek arkadaşını ailesiyle tanıştırma konusundaki gerginliğine bağlamıştı. Daha dikkatli olsaydı, işaretleri görebileceğini düşünüyordu. Belki o zaman en azından biraz hazırlıklı olurdu ve Claudia ile asansörden inip St. Cloud barına adım attıklarında en yakın ve uzak yüzlerce arkadaşı "Sürpriz!" diye bağırdığında, içinden "Aman Tanrım!" demekten daha fazlasını yapabilirdi.

Gösterilen çabayı takdir etti. Gerçekten de takdir etti. Ancak Dawson ailesi genellikle doğum günlerini, gelecek yıla sessiz ve ağırbaşlı bir şekilde selamlayarak kutlardı. Çocukken özel bir akşam yemeği. İçki içme yaşına geldiklerinde güzel bir şişe viski. Yakın çevresindeki herkesin sessiz doğum günlerini sevdiğini bildiğini düşünüyordu.

Yaşlanmaktan rahatsız değildi ama buzdan heykeller, kokteyl servis eden garsonlar ve benzeri şeylerle bir yılı daha kutlamak kesinlikle istemiyordu...

Kennedy, solunda kurulan özenle hazırlanmış çiğ deniz ürünleri barını nihayet fark ederek, "Bunlar istiridye mi?" diye sordu.

Ian, Lara ile birlikte onlara katılırken omzuna hafifçe vurarak, "En sevdiğin," dedi. "Belki de ölürsün."

Kennedy arkadaşını görmezden geldi ve eğilerek Ian'ın eşinin yanağından öptü.

"Doğum günün kutlu olsun, yaşlı adam," dedi Lara, elini sıkarak.

"İnsanlar neden bana sürekli öyle diyor? Bence Ian'ı hapse attırmaya çalışan bir SEC ajanı olduğun zaman seni daha çok seviyordum. En azından o zaman bana karşı kibardın."

"Aslında, sana kaba davranması iyi bir şey," dedi Ian. "Gerçekten hoşlanmadığı insanlara karşı her zaman son derece kibardır."

"Bu doğru değil!" diye itiraz etti Lara, gözlüklerini düzelterek Ian'a dik dik bakarak.

Ian, kendine has favori içeceği olan acı kırmızı kokteyli Negroni'yi parti katılımcılarına doğru uzattı. "Gerçekten mi? Sanırım az önce kirpiklerini kırıştırırken Claudia'nın anne babasını neredeyse devirecektin."

"Pekala, evet, biraz kibirliydiler," dedi Lara. "Kusura bakma Kennedy."

"Sorun değil." Claudia, onun ailesiyle tanıştığı gece hakkında tamamen yalan söylememişti. Palmer ailesi partideydi ve Lara haklıydı; gerçekten de kibirliydiler. Elbette, onun ailesi de öyle nitelendirilebilirdi. Ama onun ailesinin, onları tanıdıkça yumuşayan, soğukkanlı, bir nevi mesafeli bir kibirleri vardı. Palmer ailesi ise açıkça kibirliydiler. Kennedy'nin en çok nefret ettiği türden, isim düşkün, dedikodu meraklısı sosyal tırmanıcılar.

"Ah, Kennedy." Lara şarap kadehinin dibiyle koluna dokundu. "Unutmadan söyleyeyim, acıkırsan odanın uzak tarafında küçük dana rosto sandviçleri olan bir masa var. Çünkü, biliyorsun işte..." Deniz ürünleri barına doğru elini salladı.

Kennedy rahatlamış bir şekilde başını salladı. Claudia'nın ailesiyle erken bir akşam yemeği yemeyi planladığı için kahvaltıdan beri hiçbir şey yememişti. Üstelik, rosto biftek en sevdiği yemektir. Yanında ekstra acı yaban turpu sosu olursa daha da iyi olurdu.

"Teşekkürler," dedi. "Sanırım Claudia'ya istiridye alerjim olduğunu söylemediğim için başıma gelen bu."

"Ah, biliyordu," diye yanıtladı Sabrina, ses tonunda hafif bir gerginlikle.

"Hayır, sanırım ona hiç bahsetmedim," dedi Kennedy, kız arkadaşını savunma ihtiyacı hissederek. "İnsanların gereksiz yere alerjilerini duyurması çok sinir bozucu, mesela kendilerini gluten intoleransı olan biri olarak tanıtanlar gibi, sanki bunu bilmeye ihtiyaç duyan biri varmış gibi. O şeyi sipariş etmeyin işte."

"Hayır, kesinlikle biliyordu," dedi Lara, Sabrina'yı destekleyerek. "Kate ona söylemişti."

"Kate ve Claudia neden—" Kennedy, parçaları bir araya getirirken sözünü kesti. "İşte bu yüzden Claudia son birkaç haftadır ofiste."

"Uzun zaman aldı," dedi Matt içeceğinin içine.

Ian, "O ve Kate'in o toplantı odasında bunca zaman ne yaptıklarını sandınız?" diye sordu. "Kesinlikle çözeceğinizi düşünmüştük."

Yapmalıydı. Yaklaşan doğum gününü, Claudia'nın elinde o küçük not defteriyle ofise yaptığı tekrarlanan ziyaretlerle nasıl ilişkilendirememiştir?

Kennedy elini saçlarının arasından geçirdi. "Bilmiyorum. Bir kadının Kate'i kullanarak bize karşı gizlice bilgi edinmeye çalışması ilk defa olmuyor."

Sabrina, "Ben asla yapmadım," diye itiraz etti.

"Çünkü herkes hakkında her şeyi bilmek senin işin," dedi Lara. "Ben de öyleydim."

Ian şaşkınlıkla aşağıya baktı. "Gerçekten mi?"

Lara hiç pişmanlık duymadan, "Kate'ten senin hakkında, aşk hayatın hakkında, tüm hayat hikayeni öğrenmeye mi çalıştım? Elbette, yaptım," dedi.

"Döktü mü?"

Lara omuz silkti. "Bana bilmem gerekenleri söyledi. Tıpkı Claudia'ya bilmesi gerekenleri söylediği gibi."

"Evet, bakın Claudia ne kadar iyi dinledi," dedi Matt neşeyle, özenle hazırlanmış deniz ürünleri sunumunu işaret ederek.

"Önemli bir şey değil," dedi Kennedy.

Aslında çok da önemli bir şey değildi. Elbette biraz tuhaftı. Yengeç köftesi ve karides kokteyli, anlayabiliyordu. Sadece kabuklu deniz ürünlerine alerjisi olduğu için insanların tüm deniz ürünlerinden vazgeçmesini beklemiyordu. Ancak arkadaşlarının haklı olduğunu da anlıyordu. Akşam yemeği seçeneklerinin odak noktası açıkça çiğ deniz ürünleri barıydı.

Ama gerçekten umursamayı beceremedi, çünkü...

"Nerede o?"

Sabrina işaret etti. "Saat iki yönünde. Sam'lerle konuşuyoruz."

Sabrina'nın işaretini takip etti, sonra yüzünü buruşturdu; hem yeni kız arkadaşının patronlarıyla sohbet etmesini görmek biraz tedirgin ediciydi, hem de Claudia'dan bahsetmiyordu. Matt ve Ian'ın birbirlerine bakışlarından bunu anladıklarını gördü.

Kennedy, Kate'in burada olmamasına sinirlenmenin, hele ki incinmenin haksızlık olduğunu biliyordu. Ama asansörden indiğinde, şaşkınlık, doğum günün kutlu olsun ve sarhoşça "Yüzünü gördün mü?" diye bağırışlarla karşılandığında, kendisini dengeleyen tek kişiyi bulmak için odayı taramıştı. İçgüdüsel olarak Kate'i aramıştı, çünkü Kate, çoğu zaman gülünç olan bir dünyada istikrarlıydı. Ama Kate orada değildi.

Çünkü o burada değildi.

Ian, Lara'ya baktı. "Kate'in ne zaman geleceğini söylemiştin?"

Kennedy'nin bakışları Ian'a dikildi; arkadaşının aklından geçenleri okuduğuna hem sinirlenmiş hem de rahatlamıştı.

Lara, Ian'ın saat kadrانını kendine doğru çevirdi. "Her an gelebilir. Eve gidip kıyafet değiştirmesi gerektiğini söyledi ama bu kadar uzun sürmemeliydi."

"Neyden değişecek?"

Sabrina araya girerek, "Zavallı kız sabah saat on gibi burada her şeyi hazırlıyordu," dedi. "Kokteyl kıyafetiyle kız arkadaşının istiridye ziyafetini denetleyemezdi, bu yüzden eve gidip kıyafet değiştirmek zorunda kaldı. Biz kadınlar böyle uyanmayız, biliyorsunuz."

"Çok doğru," dedi Matt. "Bunu görmelisiniz." Başının etrafında bir bulut taklit etti ve "Devasa" diye fısıldadı.

Sabrina omuz silkerek parlak koyu saçlarını işaret etti. "Doğru. Hanımlar ve beyler, ısı şekillendirici aletlerin mucizesi bu."

Sabrina onun iyi arkadaşlarından biri olabilir, ama onun saçlarıyla hiç ilgilenmiyordu. Asıl merak ettiği şey, asistanının cumartesi gününü doğum günü partisi hazırlıklarıyla neden boşa harcadığıydı.

"Bu Kate'in görevi değil," dedi. "Biz ona bunun için para ödemiyoruz. Aklından ne geçiyordu acaba?"

Lara, Matt'in biraz daha gürültülü bir şekilde "Aptal" demesiyle aynı anda, "Kennedy," diye sessizce uyardı.

"Ne? Demek istediğim sadece—"

"Dostum." Ian, Kennedy'nin sözünü sertçe kesti ve başını çevirerek Kennedy'nin arkasını dönmesini istedi.

Dönmeden bile karşısında kimin durduğunu biliyordu, hareketsiz kaldı. Kate. Kennedy ona doğru döndü, bunu o şekilde kastetmediğini, kız arkadaşının ücretsiz asistanı olmasını beklemediğini, istemediğini açıklamaya hazırdı...

Açıklama dudaklarından dökülüp gitti.

Sabrina, Kate'e sarılmak için yanına giderken, "Vay be, kızım," dedi.

Kennedy daha iyisini söyleyemezdi. Kate... farklı görünüyordu. Ne değiştiğini anlamaya çalışarak onu baştan aşağı süzdü, ama her şeyden biraz değişmiş gibiydi. Elbisesi pek de skandal sayılmazdı. Kaslı omuzlarını ortaya çıkarıyor ve çapraz kesimli olduğu için sağ bacağına büyük bir kısmını gösteriyordu. Hala kısa boyluydu, ama topuklu ayakkabılar ona alışık olmadığı birkaç santimlik bir uzunluk katmıştı; gümüş ayakkabılar ince bileklerini sarıyordu...

Kennedy yutkundu ve bakışlarını tekrar yukarıya, kadının küçük ama kesinlikle var olan göğüslerinde fazla tutmamaya özen göstererek kaldırdı.

Saçları genel olarak aynıydı, ancak ekstra parlak görünüyordu ve küçük yüz hatlarını boğmak yerine, onları daha da belirginleştiriyor, parlak, dolgun dudaklarını, pembe yanaklarını ve... kızgın gözlerini ön plana çıkarıyordu.

İşte oradaydı. Hâlâ aynıydı.

"Kennedy. Doğum günün kutlu olsun." Sesi soğuktu, kahverengi gözlerindeki ateşle tezat oluşturunuyordu.

"Kate. Anladığım kadarıyla partiyi sana borçluyum."

"Aman Tanrım, hayır." Hafifçe dehşete düşmüş görünüyordu. "Yani, Claudia organizasyon konusunda benden yardım istedi çünkü, şey, bu konuda harikayım. Ama bu tamamen onun işiydi."

Kennedy başını salladı. Claudia'nın iyi niyetini takdir etmediği anlamına gelmiyordu bu, ama Kate'in onu anladığını bilmek bir şekilde onu rahatlatmıştı. Onun çok daha farklı bir parti türünü—ya da hiç parti olmamasını—tercih edeceğini anlamıştı.

Lara parmağını çevirerek Kate'e dönmesini işaret etti ve "Elbise hakkında konuşabilir miyiz?" dedi. "Harika! Soyunma odasındakinden bile daha harika. Ian, harika görünmüyor mu?"

"Harika," diye tekrarladı Kate'e göz kırparak, Kate de ona bir öpücük gönderdi.

Kennedy, Kate'in bu yeni halini anlamaya çalışmakla meşgul olduğu için kaşlarını çatı. "Ne zaman...? Ne oldu...?" Boğazını temizledi. "Farklı görünüyorsun."

"Güzel," diye mırıldandı Matt.

"Perşembe günü saçını kestirmişti, hatırlıyor musun? Erken çıkmıştı?" Ian parmaklarıyla kesme hareketlerini taklit etti.

"Doğru." Kennedy, Kate'in akşam sekizden önce, hele ki beşten önce ayrılmasının tuhaf anormalliğini unutmuştu. Üstelik dün günün büyük bir bölümünü borsada, ardından da birkaç şirket dışı toplantıda geçirmişti.

Üstelik bu sadece bir saç kesiminden çok daha fazlasıydı. Kate... büyüleyiciydi. Ve adam gözlerini ondan alamıyordu.

"Biraz daha burada mı kalacaksınız?" diye sordu Kate. "Ben gidip bir kokteyl alacağım."

Ian ve Matt aynı anda, "Ben alırım," dediler.

Kennedy'nin onlara ya da kendine tokat atma konusunda tuhaf bir dürtüsü vardı. Neden teklif etmedi? Normalde başka herhangi bir kadın için yapardı. Ama Kate ile asla en iyi halinde değildi. Hele ki uyluğunu görebildiği zamanlarda hiç değildi.

"Hayır, burada kal," diye emretti Kate, çoktan uzaklaşmaya başlamıştı bile. "Birkaç satıcıyı kontrol etmek, taleplerimi görmezden gelmediklerinden emin olmak istiyorum. İsteklerimi," diye hemen düzeltti. "Ayrıca, o aptal buz heykelinin ne kadar dayanacağını görmek için kendimle gizli bir iddiaya girdim."

"Oh, çok şükür ki bu senin önerin değildi," dedi Sabrina rahatlamış bir şekilde.

Kate, parmağını Sabrina'ya doğru sallayarak, "Hakaret dolu," dedi. "Bunun benim olabileceğini düşünmen bile çok hakaret dolu."

Kate yürümeye devam etti ve grubun geri kalanı buzdan heykelin akıbeti üzerine kendi aralarında bahisler oynamaya başladı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Matt, Kennedy'ye. "O buz gibi çene hattın ne zaman eriyip bir su birikintisine dönüşecek?"

Lara, "Bahse girerim ki kaş çatma en son kaybolacak olan şey olacak," dedi.

"Sanırım kimse o bahsi kabul etmez," dedi Ian.

Kennedy, onların şakalarına cevap veremeyecek kadar dalgın bir halde, "Bir dakika izin verir misiniz?" diye sordu. Onlardan hiçbiri cevap veremeden uzaklaştı.

Kate'in pembe elbisesi, onu New York'un alışılmış siyah kıyafetleri arasında kolayca fark edilmesini sağlıyordu. Elinde şampanya tepsisi taşıyan bir garsonla konuşuyordu ve garson onun söylediklerine başıyla onay verdi. Kate, Kennedy ona ulaşmadan önce tekrar hareketlendi ve Kennedy onu odanın karşısındaki bir masaya kadar takip etti. Orada, aşçı şapkası takan ve oyma bıçağı tutan iri yapılı bir adamla konuşuyordu.

Adam ona nefis görünümlü bir dilim rosto biftek uzattığı anda yanına yetişti. "Teşekkürler, Larry."

"Memnuniyetle," dedi adam, Kennedy'nin bir Amerikan futbolu oyuncusu gibi yapılı birinden beklediğinden daha yüksek bir sesle. "Biliyorsunuz, özel bir hamburger barında USDA birinci sınıf sığır eti dilimleme istasyonunda ilk kez çalışıyorum, ama oldukça beğeniliyor gibi görünüyor."

"Evet, doğum günü çocuğu Fransız usulü etli sandviçlere bayılıyor. Bunu da kokteyl partisine uygun atıştırmalıklar arasına katarken en yakın alternatif olarak bulabildim."

Kennedy donakaldı. Onun en sevdiği yemeği mi biliyordu?

Kate bir ekmek aldı, sonra sos kaselerinden birini işaret etti. "Bu çok acı yaban turpu sosu mu yoksa normal sos mu?"

"Soldaki sıcak şarap, sağdaki ise normal şarap. Üzerlerindeki küçük etiketlerde Chardonnay ile ilgili bir olay yaşandı. Şimdi birileri yeni kartlar hazırlıyor."

"Mükemmel," dedi Kate, sağdaki soslardan küçük bir kaşık dolusu alıp tabağına koyarken. "Benim için normal. Acı sosla duyulara yapılan bu saldırıya kimin ihtiyacı var ki?"

"Bu sizi uyandırıyor," dedi Kennedy.

Kate, omzunun üzerinden baktı, başparmağındaki sosu emerken onun varlığından en ufak bir şekilde bile etkilenmiş görünmüyordu. "Ah. Merhaba. Seni uyandıran ne?"

Yemeklere başıyla işaret etti. "Ekstra acı yaban turpu sosu."

"Ha, doğru. Şeytan sosu," dedi masadan bir peçete alarak.

"Dinle Kate, ben—"

"Kennedy! İşte buradasın!" Arkasını döndüğünde, uzun bacaklarını etkileyici bir şekilde sergileyen kısa lacivert bir elbise giymiş Claudia'nın kendisine doğru geldiğini gördü. Sadece ailesiyle erken bir akşam yemeğine gideceklerini düşündüğünde elbisenin biraz abartılı olduğunu sanmıştı, ama modaya uygun bir çatı barındaki parti için mantıklıydı.

Tuhaf olan şu ki, Kate'in uyluğunun küçük bir bölümüne kısa bir bakış, kız arkadaşının bacaklarının neredeyse tamamına kıyasla onda daha fazla yankı uyandırmıştı.

"Merhaba Kate!" dedi Claudia, Kennedy'ye dönmeden önce samimi bir gülümsemeyle. "Seni her yerde arıyordum! İçeri girdiğimiz anda ikimizin de kalabalığın içine karışacağını tahmin etmeliydim. Sanki seni neredeyse hiç görmemiş gibiyim."

Dudaklarını onun dudaklarına bastırdı ve Kennedy de itaatkâr bir şekilde karşılık verdi.

"Beğendin, değil mi? Söyle bana partiyi sevdiğini. Kate bana sürprizlerin senin tarzın olmadığını söylemişti ama herkes öyle diyor, ben de düşündüm ki, neyse, beğeniyorsun işte, değil mi?"

Kennedy, sesindeki gerginliği fark etti ve onu rahatlatmak için gülümsedi. "Elbette beğendim. Teşekkür ederim. Aslında tam da bu sunuma dalmak üzereydim." Oyma masasını işaret etti.

Claudia şöyle bir baktı. "Doğru! Bu Kate'in fikriydi."

Kate, yanakları sandviçle dolu halde, sessizce onaylarcasına sandviçini kaldırdı.

"Biliyorsun, kırmızı eti pek sevmem ama Kate senin kabuklu deniz ürünlerine alerjin olduğunu söyledi, bu yüzden sana bir şeyler yedirmemiz gerekiyordu, yani... iyi mi?"

"Evet. Gerçekten çok güzel." Bunu söylerken, sadece çiğnerken onu izleyen Kate'e baktı.

"Tamam, hadi annemle babamla hızlıca bir fotoğraf çekelim, olur mu? Sonra da istediğin kadar rosto biftek yiyebilirsin, söz veriyorum. Sence anne baban da fotoğrafta olur mu?"

"Hem annemizin hem de babamızın fotoğrafını mı istiyorsunuz?" diye sordu Kennedy, kafasının arkasındaki hafif uyarı zilini görmezden gelmeye çalışarak.

"Şaka mı yapıyorsunuz? Bayılırlardı buna," dedi Kennedy'nin şu anda görmek istediği en son kişi.

"Hey, Jack," dedi kardeşi kolunu omzuna atıp bira şişesinin ağzını Kennedy'nin kokteyl bardağına çarptığında.

"Doğum günün kutlu olsun, büyük abi. Sana yaşlarımızın birbirine çok yakın olduğunu söyledi mi?" diye sordu Jack, Claudia'ya. "Kennedy otuz altı yaşında, John otuz dört yaşında, ben otuz iki yaşındayım ve küçük Fitz de gelecek ay otuz yaşına girecek. Anne babamız çok meşguldü, değil mi?"

"Yapmayalım mı?" dedi Kennedy, iştahı azalmaya başlamıştı. "Ayrıca, dördümüzden sadece senin kaza eseri burada olduğunu da unutmayalım."

"Mutlu bir tesadüf," dedi Jack, bir yudum bira alırken hiç etkilenmemiş bir şekilde. "Herkes için çok mutluyum." Bir an baktı, sonra tekrar baktı ve gülümsemesi flörtöz bir hal aldı. "Vay canına. Kate Winslet değil mi bu?"

"Gece yarısına kadar vaktin var," dedi yutkunarak, sonra sandviçinden bir ısırık daha aldı.

"Ne zamana kadar?"

"Titanik göndermeleri sona erene kadar."

"Kızlar bayılıyor buna, Smalls."

"Winslet yerine Smalls'ı kesinlikle tercih ederim." Jack'e gülümsedi, Jack de karşılık olarak gülümsedi ve Kennedy, biraz şaşkın bir şekilde ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. Takma adlar mı? Hayır. Kesinlikle hayır.

Claudia onun kolundan çekti. "Bir fotoğraf, sevgilim, söz veriyorum."

"Evet, canım. Merak etme," dedi Jack, Claudia Kennedy'yi uzaklaştırmaya başlarken. "Smalls'a ben eşlik edeceğim."

Evet. Tam olarak bundan korkuyorum.

Cumartesi, 30 Mart

Elbise mi? Tam isabet. Yeni saç modeli mi? Kuaförün süper güçlerine sahip fön makinesi olmadan Kate'in saçını ilk kez kendi başına şekillendirdiği düşünüldüğünde, oldukça iyiydi.

Ayakkabılar mı? Tam bir fiyasko. Yüksek topuklu ayakkabılara yabancı değildi, ama genellikle iki buçuk, belki üç santimlik bir sınırı vardı ve iş yerinde giydiği tüm topuklu ayakkabılarını, kabarcıkları ve şu anki durumunun dayanılmaz ağrısını önlemek için yaklaşık on beş farklı yastıkla donatmıştı.

Kate dirseklerini, her zaman hareketli olan 42. Cadde'nin birkaç kat yukarısında bulunan beton korkuluğa dayadı ve bir ayağından diğerine ağırlığını aktarırken, her iki ayağına da sırayla dinlenme fırsatı vererek rahat görünmeye çalıştı.

Oturacak bir yer olsa daha iyi olurdu ama bu bir kokteyl partisiydi, oturmalı bir akşam yemeği değildi, bu yüzden sandalyeler sınırlıydı ve bir kadının tek başına bir sandalyede oturup ayaklarını ovması biraz üzücüydü. En azından bu şekilde manzaraya bakıyormuş gibi yapabiliirdi.

Ve akşamı onun için üzücü hiçbir şey yoktu, çok teşekkür ederim. Aslında, uzun zamandır katıldığı en iyi partiydi.

Kate hiçbir zaman tam anlamıyla içe kapanık biri değildi, ama olayların ortasında olsa bile çoğu zaman kendini kenarda hissedirdi. Parıldayanın kendisi olmadığını gayet iyi biliyordu. Her zaman elinde bir tel toka, bir emniyet iğnesi, bir nefes tazeleyici şeker bulundurarak diğerlerinin parlamasını sağlamaya çalışan kişi oydu.

Bu gece ise en azından biraz ışıltılı hissetmişti. İster pembe elbise olsun ister odaya girdiğinde hissettiği özgüven, hayatında ilk kez insanların onu gördüğünü hissetmişti. Ve her şeyin sorunsuz gittiğinden emin olmak için etrafı gözlemlemeye karşı koyamasa da, bunu başka yapacak bir şeyi olmadığı ve konuşacak başka kimsesi olmadığı için değil, istediği için yapmıştı.

Bu akşam, sadece arkadaş çevresi değil, herkes onunla konuşmak istiyor gibiydi. Bu... güzeldi.

Kate her zaman arkadaş çevresinden keyif alırdı, ama aynı zamanda kendini fazlalık gibi hissetmenin de farkındaydı. Kennedy ve Claudia'yı da sayarsak yedinci tekerlek olurdu, gerçi o saymayı tercih etmezdi. Lara ve

Sabrina ile vakit geçirmeyi çok severdi. Ve Matt, Ian ve Kennedy ile de. Ama hepsi bir aradayken, Kate kendini bir şekilde dışlanmış hissediyordu. Ve belki de biraz kıskançlık duyuyordu.

Ancak bu gece, üstelik Jack Dawson gibi biriyle birlikte, bir ekibin parçası gibi hissetmişti.

Kate aptal değildi. Kennedy'nin kardeşinin tam bir kalp kırıcı olduğunu biliyordu. Adam o kadar çekiciydi ki, bu yasa dışı olmalıydı ve Kate, onunla konuşan kadınların birbiri ardına nefeslerinin kesildiğini görmüştü.

Oysa babası onu bir şeyler anlatmak üzere yanına götürene ve Kate de ayak ağrısı bahanesiyle kibarca reddedene kadar neredeyse bütün akşam onunla kalmıştı.

Daha da şaşırtıcı olanı, Jack'in tüm gece onunla kalmasının, bir şeyi tamir etmesi veya bir sorunu çözmesi için ona ihtiyacı olduğu için değil, kendi isteğiyle olmuş gibi görünmesiydi. Tıpkı onun da Jack'ten hoşlandığı gibi, Jack de ondan hoşlanıyor gibiydi. Onunla vakit geçirmek kolaydı. Ve yine de...

Yanına iri yapılı bir erkek yaklaştı, takım elbiseli kolları onun yanındaki korkuluğa yaslanmıştı. "Bu leylek numarası da neyin nesi?"

Başını çevirip Kennedy'ye baktı. "Ne?"

Önce bir ayağını, sonra diğerini kaldırdı. "Leylek."

"Bu ayakkabıları giymeyi bir dene bakalım."

Anlamlı bir bakışla aşağıya baktı. "Ah. Oturabiliriz?"

Onun "biz" kelimesini kullanması üzerine midesi garip bir şekilde kasıldı. "Yok, iyiyim. Ayrıca, bunu yaklaşık iki dakika denedim ama her ne zaman biri benimle konuşmaya gelse, ya ayağa kalkmak ya da boynumu uzatmak zorunda kaldım."

"Boyunuz kısa. Sürekli boynunuzu uzatmak zorunda kalmıyor musunuz?"

Hafifçe güldü ve başını öne eğerek mırıldandı: "Güzel görünüyorsun, Kate. Burada olduğun için teşekkürler, Kate."

"Ne?"

Yüzünü hafifçe ona çevirdi. "Hiçbir şey. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Kaşlarını çattı. "Böyle bir varsayımda bulunmanızın sebebi nedir?"

"Çünkü ben sizin asistanınızım."

"Sen benim arkadaşımsın."

"Öyle miyim?" dedi, ona değil de daha çok kendi kendine, balkondan aşağıdaki manzaraya doğru dönerken.

Dirseğine kısaca dokundu ve kadın avucunda benzer bir karıncalanma hissetti. "Sence biz arkadaş değiliz, değil mi?"

"Ne olduğumuzu bilmiyorum, Kennedy."

Ona doğru döndü. Onu inceledi. "Farklıyız, değil mi?"

"Sen ve ben mi?" Kadın, adamın bu garip halinin ardındaki sebebi anlamaya çalışarak hafifçe ona doğru döndü.

Omuzlarını silkti. "Ben ve Jack."

"Kesinlikle," dedi gülerek.

Adam gözlerini kaçırdı ve kadın, belki de onun duygularını incitmiş olabileceği rahatsız edici hissine kapıldı.

"Dünyanın sadece bir Jack'e ihtiyacı var," diye yanıtladı usulca.

Yüzüne baktı. "Bütün gece neredeyse hiç ayrılmadınız."

Ne demek istediğini anlamamış gibi yapmadı ama cevabını belirsiz tuttu. "Pek sayılmaz."

"Bu ne anlama geliyor?"

Kate, "Gerçekten bilmiyorum," diye itiraf etti. "İkimizin de denemek istediği bir restorandan veya görmek istediğimiz bir sergiden bahsediyordu ve sürekli 'Gitmeliyiz!' gibi şeyler söylüyordu. Ama bunu bir randevu olarak mı yoksa sadece kibarlık olsun diye mi söylediğini anlayamadım."

Kennedy arkasını döndü ve tekrar korkuluğa baktı, bu sefer aşağıdaki sokağı inceliyordu. "Muhtemelen bir randevu," dedi. "Gerçi, müze sergilerinden heyecan duyduğunu söylüyorsa yalan söylüyor. Bunlar onun tarzı değil."

"Belki de ona sezonluk biletlerinizi ödünç verebilirsiniz," diye takıldı. Kennedy'nin müzeleri çok sevdiğini biliyordu.

Sol gamzesini ortaya çıkaran yarım bir gülümsemeyle onu ödüllendirdi. "Asla."

"İnek öğrenci."

"Onlar yeterince takdir görmüyorlar," dedi, sesi biraz sertti, sanki utanmış ama New York müzelerini savunmaktan kendini alamamış gibiydi.

"Öyleler," diye onayladı Kate, ona bir şans vermeye karar vererek. "Turist tuzağı olarak ne kadar sık küçümsendiklerine çok üzülüyorum. Birçok yerli halk onları hafife alıyor."

"Ama sen değil mi?" diye sordu şüpheyle.

"Şey, senin gibi küreler ve ıvır zıvır toplamaya başlamayacağım ama evet... iyi bir müzeyi çok severim," dedi. Kate'in sanat, tarih veya bilime özel bir tutkusu yoktu. Sadece müzelerin var olduğunu bilmekten

hoşlanıyordu. İzlenimci resimler, tuhaf modern sanat eserleri veya planetaryum olsun, New York'tan ayrılmadan farklı bir dünyaya adım atma hissini seviyordu. "Sırrımız mı?"

"Bizim kültürlü olduğumuzu mu kastediyorsunuz?"

Gülerek, "Ben kültürlüyüm. Sen ise gösteriş düşkünüsün," dedi.

"Kanıtla."

"Sen kendini beğenmiş misin?" diye sordu, bu ihtimalden heyecanlanarak. "Nereden başlayayım? Bakalım, sen hep—"

Ona bir karşılık vererek ya da her zamanki gibi kaşlarını çatarak değil, uzanıp parmaklarını ağzına götürerek sözlerini kesti.

İkisi de donakaldı ve kadının gözleri onun gözlerine dikildi. Bu bir okşama değildi, ama şakayla karışık bir sus işareti de değildi. İkisinin arasında bir yerdeydi; üç orta parmağı hafifçe kadının ağzının üzerinde duruyor, serçe parmağı ise sanki kazara olmuş gibi çenesine hafifçe dokunuyordu.

Bakışları parmaklarına inmeden önce sadece bir saniyeliğine gözlerine baktı. Sanki ona dokunduğunu fark ettiği için şaşırmış gibi hafifçe kaşlarını çattı. Ama onun kadar şaşkın olamazdı.

Ya da elektrikli olarak.

Kennedy yavaşça elini indirdi, yumruğunu hızla ve sertçe sıktı; o kadar hızlıydı ki, kadın bunun hayal ürünü olduğunu sandı, sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi kayıtsızca eski pozisyonuna geri döndü. "Benim kibirli yönlerimi sıralamanı istemedim. Kültürlü yönlerini anlatmanı istedim."

"Ah." Düşüncelerini toplamaya çalıştı ama hâlâ onun dokunuşunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Bin kere daha tekrar yaşamak istiyordu. Arkadaşlarına bunun ne anlama geldiğini sormak istiyordu...

Ona bir şey sormuştu. Neydi o? Doğru, kültür.

"Eskiden dans ederdim."

Ona şüpheli bir bakış attı.

"Bale," diye açıkladı, "on yedi yaşıma kadar bale yaptım, sonra da sonuna kadar gitmek için yeterince istekli olmadığımı anladım. Muhtemelen yeterince yetenekli de değildim. Ama yine de çok seviyorum. Bu kadar pahalı olmasaydı daha sık giderdim."

"Senin hakkında bunu bilmiyordum."

Omuz silkti. Matt'in ya da Ian'ın da bilmediğinden şüphe ediyordu. "Benim hakkımda bir şeyler bilmek senin işin değil. Benim işim senin hakkında bir şeyler bilmek."

Bir an sessiz kaldı, düşünceli görünüyordu. "Başka ne?"

"Şey..." Dudaklarını ısırды ve düşündü. "Eski kitapları çok seviyorum. Çoğunlukla Kindle'ımda klasikleri okuyorum çünkü dairem çok küçük, pek bir şey saklayacak yerim yok. Ama bir gün, ilk baskılardan oluşan bir koleksiyonum olacak. Ya da ikinci veya üçüncü baskılardan. Her neyse. Ama dürüst olmak gerekirse, genç yetişkin kitaplarına da çok düşkünüm. Bir genç içinse, bayılıyorum. Vampir veya uzaylı ve aşk hikayesi varsa, gerçekten bayılıyorum. Hadi bakalım. Yargılayın."

Ona doğru eğildi ve kendini işaret ederek alçak sesle konuştu: "Cusus romanları."

Sahte bir dehşetle nefes nefese kaldı. "Hayır. Sen mi? Kim Shakespeare'den alıntı yapar ki?"

Yarım yamalak gülümsemelerinden birini daha sergiledi. Sol gamzesi yine belirgindi. "Başka ne?"

"Satranç oynarım. Her hafta sonu büyükbabamla oynardım, lise yıllarımda o bizimle yaşadığı süre boyunca da her gün oynardım."

"Hala oynuyor musunuz?"

"Hayır, o artık hayatta değil," dedi biraz hüzünlü bir şekilde. Satranç tahtası ve yaşlı bir ruhla geçirdiği o sessiz geceleri uzun zamandır düşünmemiştir.

Kennedy sessiz kaldı, sonra bir anlığına başını omzunun üzerinden çevirerek yavaş yavaş azalan kalabalığı taradı. "Parti için yapmanız gereken başka bir şey var mı?"

Konunun değişmesinden dolayı kafası karışmış ve biraz da hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Bu, şimdiye kadar yaptıkları en medeni ve keyifli konuşmalardan biriydi.

"Tedarikçilere ödeme yapmak, neyse işte."

"Ah, hayır, o işi Claudia halledecek ve biraz daha zaman alacak. Hala elli kadar kişi var. Ama sanırım ben de—"

"Ceketini al."

Kate gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Doğruldu. "Ceketiniz."

"Benim yok."

Kaşlarını çatdı. "Ağustos değil, Mart ayındayız."

"Yok artık, gerçekten mi? Hiç haberim yoktu. Bu tür şeyleri öğrenmenin bir yolu var mı?"

"Sus artık. Hadi ama."

“Nereye gel?”

Cevap vermeden arkasını döndü.

"Nereye gel?" diye daha yüksek sesle sordu.

Sonunda, adamın arkasını dönmeyeceğini veya cevap vermeyeceğini anlayınca içini çekti.

Asansör kapıları açıldığı sırada, hâlâ kalabalık olan odada onu takip etti. Adam kollarına kapıları tuttu ve onu içeriye davet etti.

"Tuhaf davranıyorsun," diye mırıldandı ama merak ve garip bir heyecan duygusuyla söylenenleri yaptı.

Zemin katta, onu otel lobisinin karşısına geçirdi, ancak adam çıkışa doğru yönelince kadın biraz tereddüt etti. "Gidemeyiz."

“Elbette, yapabiliriz. Bugün benim doğum günüm.”

“Ama sizin partiniz orada, Claudia—”

"Claudia doğum günümü nasıl kutlamak istediğimi sormadı. Sorsaydı, ne diyeceğimi biliyor musun?" diye sordu, ona bir adım daha yaklaşarak.

Kate gözlerini kocaman açarak başını salladı.

“Konuşmak zorunda olmadığım biriyle sakın bir gece geçirmek istediğimi söyledim. Ya da konuşabilirdim ama parti muhabbeti değil. Gerçekçi bir konuşma.”

Anlamaya çalıştı. "Tamam. Bunu anlıyorum. Ama yukarıda arkadaşların var ve—"

Kennedy onun elini tuttu ve döner kapılardan içeri, bahar akşamının gürültüsüne doğru çekti. Şehrin orta kesiminin gürültü duvarı onları anında sardı, ama rahatlatıcı, anonim bir şekilde.

“Şehrin bu bölgesinin tek bir iyi yanı var. Ne olduğunu biliyor musun?”

"Kütüphane mi?" diye sordu.

“Pekala, iki şey.”

“Grand Central?”

"Pekala. Birkaç şey var," dedi Altıncı Cadde'yi geçerlerken.

"Bryant Park mı?" diye sordu, onu ünlü New York Halk Kütüphanesi'nin gölgesinde kalan geniş, kare çimenliğe götürürken. Park güzeldi ama Noel zamanı dışında, her yer bir tür kış harikalar diyarına dönüştüğünde, neden bu kadar heyecanlandığını anlayamıyordu.

Cevap vermedi, bunun yerine onu güneybatı tarafındaki kapalı bir alana doğru götürdü...

Kate, şehrin ortasına kurulmuş satranç tahtalarının muhteşem görüntüsüne hayran kaldı. "Bunun burada olduğunu nasıl bilmedim?"

Kennedy onu küçük bir masaya götürdü. "Oynamak ister misin?"

"Kesinlikle!" dedi, adam gidip golf sopaları ve bir tahta kiralarken sırtarak.

Birkaç dakika sonra, masanın karşılıklı taraflarında oturuyorlardı ve Kate, Manhattan'ın ortasındaki bir satranç cennetinden daha iyi bir şeyin olduğunu fark etti.

Kennedy Dawson'ın tüm güzelliğiyle gülümsemesi. İki gamzesi de.

Cumartesi, 30 Mart

Kennedy, o an yaşadığı keyfi biraz absürt bulmuştu.

Satrançtan hoşlanmadığı için değil. Ama bugüne kadar biri sorsaydı, satranç sevgisinin daha çok genellikle oynadığı koşullarla ilgili olduğunu söylerdi. Genellikle evinin rahatlığında, özel yapım İtalyan deri koltuğunda otururdu. Dört nesildir en büyük Dawson oğluna miras kalan el oyması ahşap satranç taşlarıyla oynardı. Partneri genellikle eksantrik, yaşlı komşusu Edmund olurdu; o da mükemmel viski ve daha da iyi satranç becerileri getirirdi.

Ancak bu akşam, onun yanıldığını kanıtlıyordu. Anlaşıldığı üzere, Kennedy, biraz fazla soğuk bir akşamda, halka açık bir parktaki sallanan bir masada, kafası kopmuş bir şövalye de dahil olmak üzere hafifçe yapış yapış taşlarla satranç oynamayı tercih ediyordu...

Kate Henley.

Kennedy sandalyesine yaslandı ve oyun partnerini izlerken elini kayıtsızca çenesinin üzerinde gezdirdi. Kate her hamleyi uzun uzun düşünüyordu, ama Kennedy bunu önemsemedi. O tahtayı incelerken o da Kate'i inceleyerek kendini meşgul etti.

Yeni saç kesimine alışamamıştı. Bunu, kısa bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırmaya çalışıp sonra yüzüne düştüğünde kaşlarını çatmasından anlayabiliyordu; sanki saçlarının istediği gibi davranmamasına alışkın değildi. Kate'in işler istediği veya beklediği gibi gitmediğinde hoşlanmadığından şüpheleniyordu.

Kadın, gözleri kalesi ve veziri arasında gidip gelirken alt dudağını ısırды ve adam, risk alıp almamayı mı yoksa güvenli oynamayı mı düşündüğünü anladı. Yeni bir partnerle satranç oynamanın heyecanıydı bu; karşıdakinin becerisini veya stilini bilmiyordunuz, cesur bir hamlenin başınıza bela açıp açmayacağını bilmiyordunuz.

Bir dakika daha düşündükten sonra, iki taşını da sürmedi, bunun yerine şaşırtıcı derecede ılımlı bir hamleyle piyonunu ileri sürdü. Adamın umurunda değildi. Sallanan bir masada Kate ile satranç oynamayı, Bobby Fischer ile oynamaya her zaman tercih ederdi.

Kennedy bir sonraki hamlesini zaten biliyordu ama yine de tahtayı incelemek için zaman ayırdı; bunun bir nedeni alışkanlık, diğer nedeni ise oyunu uzatmaktı.

"Biraz suçluluk duymuyor musun?" diye sordu Kate.

Başını kaldırdı. "Ne hakkında?"

"Kendi partinizi terk etmek."

"Biraz," diye itiraf etti. "Ama sanırım eğer bir sosyal gaf yapıp da paçayı kurtarabilirsem, bu ancak doğum günümde olur."

"Ah, bu arada, hediyeni almayı unuttum. Bir de bana 'Sana bir şey almak zorunda değildim' deme gibi sinir bozucu bir şey yapma sakın," dedi, o tam da bunu yapmadan önce.

"Pekala," dedi piskoposunu kenara çekip sonra sandalyesine geri oturarak. "Bana ne aldın?"

"Ofisiniz için plastik bir figür mü yoksa yapay bir bitki mi seçecektiniz?"

"İkisini de seviyorum," dedi alaycı bir şekilde.

Kate başını salladı. "Etrafta sakladığınız o garip tahta parçalarıyla güzel olacağını düşündüm."

"Bunlar koleksiyonluk eşyalar."

"Tamam, peki Ross."

Kennedy kaşlarını çatı. "Ross mu?"

"Evet," dedi, kalesini hareket ettirmeye başladı ama sonra fikrini değiştirdi. "Biliyorsun, Friends dizisindeki gibi?"

Başını salladı.

"Hadi ama," dedi. "Televizyonunuz var. Ne izliyorsunuz, belgesel mi?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Tabii ki öyle yaparsın," dedi gülerek. "Pekala, o zaman Friends'i izle. Ross'u seveceksin."

Friends dizisini bir iki kez izlemişti; seçiciydi, gerçeklikten tamamen kopuk değildi. Ama Ross'un kim olduğunu bilmiyordu. Kennedy, Kate'in gözünde kim olduğunu anlamak için bu konuyu araştırmaya karar verdi.

Kate'in dikkati tekrar tahtaya döndü, dudağını bir kez daha ısır. Titredi, sonra ona kısa ve anlamlı bir bakış attı. "Yine mi bana palto getirmemem konusunda ders vereceksin?"

Belinden aşağıya doğru bir rahatsızlık hissi yayıldı.

Beni öyle mi sanıyorsun? O adam mı? Öğretici, kendini beğenmiş, ukala herif mi?

Peki, ona aksini düşündürecek bir sebep vermiş miydi? Kennedy, sıkıcı olabileceğini biliyordu. Hatta çoğu zaman bu imajı bilerek yaratıyordu.

Erkek egemen bir sektörde eski kafalı olmayı seviyordu. Ama eski kafalı ve ciddi olmakla, gergin ve ukala bir herif olmak arasında bir fark vardı.

Kate, görünüşe göre onu ikinci kategoriye koymuş.

O ayağa kalktı ve takım elbisesinin ceketini çıkardı, tam o sırada kadın şövalyesini hareket ettirdi. Adam masanın onun tarafına doğru gelip, parmaklarının oradaki çıplak tene değmemesine özen göstererek, ceketini omuzlarına gelişigüzel bir şekilde attığında kadın şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Adam koltuğuna geri yaslanırken kadın, "Teşekkür ederim," dedi.

"Bu kadar şaşkın görünmene gerek yok," dedi piyonunu öne doğru iterek.

Elini kaldırıp düşünceli bir şekilde parmaklarının arasında ceketinin yakasının kumaşını ovuşturdu. "Şunu kabul etmelisiniz ki, kağıt üzerinde sizi bir beyefendi olarak tanımlasam da, centilmenlik anlayışınız bana pek yansımıyor."

"Bu doğru değil," dedi otomatik olarak, rahatsız sandalyede kıpırdanarak.

"Biraz doğru," dedi tahtayı inceleyip vezirini hareket ettirirken. "Ama sorun değil. Biliyorum, seni çıldırtıyorum."

"Evet, bu doğru," diye kabul etti.

O buna güldü—gerçek, doğal bir kahkaha—ve Kennedy de karşılık olarak gülümsedi.

"Neden?"

"Neden seni çıldırtıyorum?" diye sordu başını kaldırarak.

Soruyu duyunca hafifçe gerildi. Bir şekilde çok doğrudan gelmişti, düşünmeye hazır olmadığı bir yöne doğru yönlendiriyordu. "Neden özellikle benim sinirlerimi bozmak için uğraşıyorsun?"

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi ve gözlerine bakmadı. "Bunu kastetmiyorum. Ya da en azından, başlangıçta kastetmiyordum..."

Kadın susunca, "Peki, ne oldu?" diye sordu.

Kate hafifçe içini çekti ve tekrar onun gözlerine baktı. "Sen oldun. Aramızdaki bu şey her neyse, sen başlattın."

"Gerçekten olgunca davranmışsın, Kate."

Gözlerini hafifçe kıstı. "Benimle ilgili sorunun bu mu? Diğer kadınların gibi dünyayı gezmiş olmamam mı?"

"Ne?" Gerçekten şaşkın bir şekilde gözlerini kırıştırdı. "Öncelikle, seninle bir sorunum yok. İkincisi, dünyayı gezmiş kadınlarla çıkmıyorum.

Bu ne anlama geliyor ki?"

"Sorun değil," dedi, gözlerini tekrar tahtaya indirerek. "Karşı konulmaz olmadığının farkındayım."

Kennedy, ses tonundan önemli bir şeyi kaçırdığını sezerek kaşlarını çattı, ama ne olduğunu bilmiyordu.

O sormadan önce, kadın tahtayı işaret etti. "Hamleni yapacak mısın yoksa ne?"

Bu sefer gözlerini kısarak bakan Kennedy oldu. "Herkese yaptığın gibi bana da emir verme."

"İnan bana, sana emir verebileceğimi hiç düşünmemiştim," diye tersledi. "Sen Ian ve Matt'in toplamından daha inatçısın."

"Doğru, sen de çok rahat ve uyumlu birisin," diye mırıldandı, rastgele bir taşı ileri sürdükten sonra, atının ele geçirilmeye hazırlandığını fark edince yüzünü buruşturdu.

Neyse ki, tartışmaları Kate'in dikkatini oyundan da dağıtmış gibiydi. Koyu kaşlarının arasında ince bir çizgiyle ona dik dik bakıyordu. "Neden o?"

"Ne?" Kennedy alnını ovma isteğine karşı koydu. Karmaşık konuşmalardan hoşlanmıyordu ve bu da onlardan birine dönüşüyordu. Yine de, uzaklaşmak da istemiyordu. Kate ile her zaman böyle olmuştu. Çevresindeki herkesten çok şey talep ediyordu ve her şeyin düzenli, kendi istediği gibi olmasını seven biri olarak, bu inatçı enerji onu tedirgin ediyordu. Yine de, bir türlü uzaklaşamıyordu.

"Neden Claudia?" diye sordu.

"Neden Claudia olmasın?" diye otomatik olarak yanıtladı.

Kate'in kaşları kalktı. "Vay canına. Romantik."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi, garip bir şekilde kendini rahatsız hissederek, başını aşağıya eğmiş, meraklı bakışlarına cevap vermek yerine satranç tahtasındaki bir sonraki hamlesini inceliyordu.

"Hayır, gerçekten öyle düşünmüyorum," dedi Kate her zamanki açık sözlülüğüyle. "Hayatımın aşkını bulduğumda, benimle birlikte olmak için 'neden olmasın'dan daha iyi bir sebebi olacaktır."

Kadının sarsılmaz özgüvenine hafifçe gülümsedi. O doğru adamı bulduğunda, daha iyi bir sebebi olacaktır. Sonra aklında Kate ve Jack'in birlikte güldüğü bir görüntü belirdi ve Kennedy'nin gülümsemesi kayboldu.

"Claudia'nın sorunu ne?" diye sordu. Şaşırtıcı bir şekilde, bu samimi bir soruydu ve aslında Kate'in fikrini öğrenmek istediğini fark etti. Ve Tanrı

biliyordu ki, Kate'in bir fikri vardı. Her konuda bir fikri vardı.

"Hiçbir şey. O gerçekten iyi bir insan. Ama sen ona çok düşkün gibi görünmüyorsun."

Şaşkınlıkla karışık bir kahkaha attı. "Sanırım hiç kimseye aşık olmadım."

"O zaman bu senin sorunun." Kadın onun şövalyesini aldı, ama adam bunu neredeyse hiç fark etmedi.

"Sen mi?" diye birden patladı. Kennedy için, tavizsiz Kate'i etkileyebilecek adamın nasıl biri olduğuna dair her detayı bilmek birdenbire hayati önem kazanmıştı.

Kate gülümsedi, gülümsemesi hem gizemli hem de biraz hüzünlüydü. "Bir zamanlar."

Kennedy ağzındaki ekşi tadı yuttu. Bir piyonu hareket ettirdi, sonra başını kaldırdı. "Ne oldu?"

Omuz silkerek kayıtsızca karşılık verdi ama gözlerine bakmadı. "Karşılıklı değildi, bu yüzden yoluma devam ettim."

"Kime?"

"Ne?" Başını kaldırdı.

"Artık yoluna devam ettiğini söylemiştin. Kiminle birlikte oldun? Bu ne zaman oldu?"

"Ah." Alışılmadık derecede telaşlı görünüyordu. "Sadece ondan uzaklaştığımı kastettim. İlla ki başka biriyle birlikte olduğumu söylemiyorum."

"Ama daha önce sevgilin olmuştu," dedi, bu konuya nasıl dahil olduğunu tam olarak bilmesine de geri dönmek de istemiyordu.

"Evet. Çıktım." Sesi sert ve biraz da savunmacıydı.

"Son ilişkiniz ne zamandı? En uzun ilişkiniz ne kadardı?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Doğum günü partimi planlamasında kız arkadaşıma yardım eden kadın böyle diyor."

"Bunların hepsi işin bir parçası," dedi sakince, piyonlarından birini onun son hamlesine karşı koymak için hareket ettirirken.

Kennedy, doğum günü partisini planlamasına sadece görev icabı yardım etmiş olması gerçeğinden dolayı, şüpheli bir şekilde incinmeye benzeyen bir acı hissetti.

"Belki de sıradaki Jack olur?" dedi, tahtadaki kraliçesini hareket ettirirken ses tonunu kayıtsız tutarak.

“Belki.” Hemen vezirini aceleyle hareket ettirdi; bu da ona oyuna odaklanmadığını gösteriyordu. Tıpkı onun gibi.

Kennedy ona baktı. "O senin için doğru kişi değil."

Gülüştü içten ve biraz da şaşkınlık doluydu. "Gerçekten mi?"

Kennedy, daha önce ele geçirdiği beyaz piyonlardan birini alıp avuçlarının arasında yuvarladı ve rahatsız koltuğa yaslanarak onu inceledi. Saçları bir gözünün üzerine düşmüş, gözleri koyu, dumanlı ve biraz da öfkeliydi; ceket de minyon yapısını daha da belirginleştiriyordu. Kate'e, yani ciddi ve disiplinli asistanına hiç benzemiyordu. Sadece bir kadın görüyordu. Öfkeli bir kadın.

“Belki de yanıliyorum,” diye itiraf etti, bu kadını istediği kadar iyi tanımadığının farkına vararak rahatsız edici bir hisle sarsılmıştı. “Bir ilişkiden ne bekliyorsun?”

Neyse ki, savunmacı bir şekilde cevap vermek yerine, sorusunu ciddiye almış gibiydi. "Muhtemelen istediğinizin tam tersi."

"Belki."

Dudaklarını ısırıldı. "Söylediğim sürece dalga geçemezsin."

"Yapmayacağım."

Kadın onun gözlerine baktı. "Tamamen kendini adayan birini istiyorum."

"Tamamen mi?" "Yani... sadık mı demek istiyorsun?" diye sordu anlamaya çalışarak.

"Hayır," dedi gülerek. "Yani, evet, elbette sadık, ama aynı zamanda bana çılgınca, delicesine aşık olmaktan da korkmayan biri."

Kennedy, vizyonlarının zıt olduğu konusundaki görüşünü anlamaya başlıyordu. O, çılgınlıkları ya da delice şeyleri sevmiyordu.

"Yıldırım çarpması gibi bir aşk istiyorum," dedi, gözleri parıldayıp yanakları pembeleşmişti, konuya ısınmış gibiydi. "Biliyorsun, biriyle göz göze geliyorsun ve ikiniz de bunu hemen anlıyorsunuz."

Kadın bunu söylerken göz göze geldiler ve kadın hemen bakışlarını kaçırınca adam garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradı. "Yani ilk görüşte aşk gibi mi demek istiyorsun?" dedi, sözleri niyet ettiğinden daha yapmacık ve inanmaz bir tonda çıktı.

Kate gülümsedi ve omuz silkti. "Olabilir."

"İlk görüşte aşk olabilir," dedi Kennedy. "Ama bu, bir ilişkinin yürümesi için gereken kalıcı ve istikrarlı sevgi türü değil."

“Yanlış,” diye ısrar etti. “Annemle babam on dokuz yaşındayken tanıştılar ve ilk andan itibaren birbirleri için yaratılmış olduklarını anladılar. Bir yıl sonra evlendiler ve o zamandan beri birbirlerine delicesine aşıklar.”

"Ve sen bunu mu istiyorsun? Delicesine aşık olmak mı?"

Kate, sakın bir özgüvenle, "Evet, istiyorum," dedi. "Birini bana aşık etmek için ikna etmek zorunda kalmak istemiyorum. Benim 'Tek Kişi' olduğumu bilen ve her şeyini bana adayan bir adam istiyorum."

"Kulağa... yorucu geliyor." Gülümsemesinin solduğunu, içine kapandığını görünce sözlerinden pişman oldu.

Kate, biraz sert bir ses tonuyla, "Dediğim gibi, sanırım farklı vizyonlarımız var," diye yanıtladı.

En hafif tabirle. Kennedy, aşka inanmayan o alaycılardan biri değildi, ama aşkın sihirli bir şey olmadığını biliyordu. Birine bakıp da sanki birbiriniz için yaratılmışsınız gibi anlayamazdınız. Bu bir emektir. Birbirinizin inceliklerini öğrenmeniz, uyumluluğu değerlendirmeniz gerekiyordu.

Kennedy, kendisinin ve Kate'in düzen ve tertip içinde bu kadar başarılı olup, kişisel hayatlarına bu kadar farklı yaklaşımlarını anlamıyordu. Kennedy, gelecekteki eşini hayal ederken, evliliğe kendisiyle aynı pratik yaklaşımı benimseyen birini düşünüyordu. En başarılı ilişkilerin tutku ve heyecanla değil, sıkı çalışma ve aynı düşünceye sahip olmakla ilgili olduğunu anlayan birini.

Kate'in irkilmesiyle düşüncelerinden sıyrıldı, ardından hâlâ giydiği takım elbisesinin cebinden iPhone'unu çıkardı. "Telefonun çalışıyor." Telefonu ekranı yukarı bakacak şekilde uzattı, Claudia'nın adı gözden kaçması imkansızdı.

Bir an ekrana baktı, sonra başını kaldırdı. "Bunu almalıyım herhalde."

"Kesinlikle," diye onayladı Kate.

Ekrana bakmaya devam etti ve sonra, kendisini şaşırtacak bir dürtüyle, telefonu masaya yüzüstü koymadan ve taşını hareket ettirmeden önce başparmağıyla titreşimi susturdu. "Oyunumuzu bitirelim."

Kate omuz silkerek dikkatini tekrar tahtaya çevirdi. "Bir şey sorabilir miyim?" Bunu söylerken başını kaldırmadı.

"Hmm?"

"Eğer kardeşin sorarsa, telefon numaramı verir misin?"

Kennedy gerildi. "Bunu yapmamı istemezsin herhalde."

Bakışları birden ona çevrildi. "Affedersiniz?"

“Yani demek istediğim şu ki...” Geriye doğru konuşmaya başladı, herhangi bir kadına ne istediğini söylemenin kötü bir hareket olduğunu biliyordu. Kate gibi bir kadına bunu söylemek ise intihar etmek demektir.

"Ne demek istedin?" Sesi kısık ve kırılgan çıkmıştı, bu da onu hazırlıksız yakalamıştı.

Kennedy, onun arkadaşı olduğunu kendine hatırlatarak kelimelerini dikkatlice seçti. "Jack, her şeyini ortaya koyan, çılgınlar gibi aşık bir adam değil."

"Ah," dedi hafifçe. "Çünkü ben o tür bir kadın değilim, değil mi? Karşı konulmaz tipte bir kadın değilim?"

"Benim söylediğim bu değildi."

"Ama tam olarak bunu kastetmiştin," dedi, satranç tahtasında hamlesini yaparken sesi sertleşmişti. Sonra ayağa kalktı, ceketinin kolları parmak uçlarının çok ötesine sarkıyordu. "Partiye geri dönmeliyiz."

Kennedy kaşlarını çatı. "Satranç oyununun ortasında ayrılamazsın."

"Ah, söylemeyi unuttum mu?" diye sordu kayıtsızca, saçlarını ceketinin yakasından çekip koyu ve ağır bir şekilde yakaya dökülmesine izin verdikten sonra tahtaya doğru işaret etti. "Şah mat."

Kennedy taşlara baktı, şahının hamle yapacak yerinin kalmadığını fark edince şaşkınlığı hızla şoka dönüştü. Yıllardır tanıdığını -ya da tanıdığını sandığı- kadına düşünceli bir bakış attı.

Ve onun hakkında başka neleri hafife almış olabileceğini merak etti.

Pazar, 7 Nisan

"Lanet olsun," diye mırıldandı Kennedy, sinirle golf ayakkabısının ucuna altı numaralı demir sopasıyla vurarak. "İçecek arabası nerede? Bir biraya ihtiyacım var."

"Evet, eminim bu yardımcı olacaktır," dedi Ian, gözlerini güneşten koruyarak ve Kennedy'nin en sağdaki topuna doğru bakarak. "Müthiş bir falso vuruşu."

Jarod Lanham, Matt ile paylaştığı golf arabasının direksiyonunun arkasından, "Aslında, bazen içki bu oyunda gerçekten işe yarıyor," dedi. "Biraz kafanı dağıtıyor."

Matt, "Bence Kennedy hayatı boyunca hiç aklını kaçırmadı," dedi.

"Elbette, cinsel ilişkiye girdi. Değil mi?"

"Yine de, gerçekten kendini kaybettiğinden emin değilim," dedi Ian. "Komodininin üzerinde çeşitli erojen bölgelerin işaretlendiği şemalar olsa şaşırmam."

"Siz aptallar, sizi duyabildiğimin farkındasınız, değil mi?" diye sordu Kennedy.

Kennedy, arkadaşları ve Jarod ile birlikte Florida'da bir golf tatiline katılma davetini memnuniyetle kabul etmişti. Her halükarda evet derdi, ancak paranın içinde büyümüş olmasına rağmen, Jarod Lanham'ın lüksün tanımını bambaşka bir seviyeye taşıdığını inkar edemezdi.

Öncelikle, adam büyük harfle yazılmış bir milyarderdi. Kennedy, yedi ve sekiz haneli servete sahip birçok adam tanıyordu. Ancak on bir haneli servete sahip bir adamla yüz yüze görüşmek, Wall Street'te bile nadir bir durumdu. Daha da etkileyici olanı, Jarod'un servetini yedi on yıl boyunca biriktirmiş yaşlı bir fosil olmamasıydı. Otuz sekiz yaşında, Kennedy'den sadece iki yaş büyüktü. Kennedy'nin bu adamı sevmemesi can sıkıcı olurdu. Ki sevdi de.

Özel jetine, elit golf üyeliğine ve yaklaşık sekiz ülkede sahip olduğu sayısız özel villaya rağmen, adam şaşırtıcı derecede mütevazıydı.

Jarod aynı zamanda olağanüstü bir golf oyuncusuydu ve dün Kennedy'nin oyunu çok iyiydi. Matt ve Ian'ı yenmiş ve Jarod'a dört vuruş farkla yaklaşmıştı. Ama bugün durum farklıydı.

"Aptalca bir spor," diye mırıldandı Kennedy.

"Öyle," dedi Jarod, seyyar tezgahtan aldığı pahalı şişe suyundan bir yudum alarak. "Bir gün her şey yolunda gider, sonra ufak bir şey ters gider ve her şey berbat olur."

"Sırtın mı ağrıyor, yaşlı adam?" diye sordu Matt. Yirmi dokuz yaşında olan Matt, diğerleri yürüteçlerle topallarken, bir üniversite öğrencisinin gençlik enerjisine sahipmiş gibi davranmayı seviyordu.

"Ah, sorun nadiren vücutta olur," dedi Jarod Matt'e. Şakağına dokundu. "Sorun burada, başın üstünde. İş stresi kafana takılıyor, bir kadın..." Parmaklarını genişçe açıp bomba sesi çıkardı.

Kennedy gözlerini devirdi ve Ian'la paylaştıkları golf arabasının arkasına doğru yürüdü, golf sopasını çantasına attı. "Kiminki?"

"Benimki," dedi Ian, fairway'in yaklaşık elli metre ilerisindeki bir topu işaret ederek. Sonra arkasına baktı. "Ama acele etmeye gerek yok. Arkamızda kimse yok. Bolca zamanımız var."

"Kesinlikle. Her atışta neden ıskaladığını konuşmak için bütün günümüz var," diye onayladı Jarod, Kennedy'ye sırtarak.

"Belki de sizler susmak istemiyorsunuzdur," diye ekledi Kennedy.

Matt, "Avetna'nın Cuma günü kaza yapmış olması mümkün," diye öne sürdü.

"Hayır, o durumda hepimiz mahvolurduk," dedi Ian, birkaç gün önce beklenmedik bir şekilde düşüşe geçen ve NYSE'de küçük bir şok dalgası yaratan hisse senedine atıfta bulunarak.

"Yani bir kadınmış," dedi Jarod Kennedy'ye. "Duyduğuma göre eşiniz doğum gününüz için sizin suretinizde bir buz heykeli yaptırmış. Şehir dışında olduğum için kaçırdığıma üzgünüm."

"Son derece görkemliydi," dedi Matt.

"Aklında bu mu var Dawson? Partiden kaynaklanan travma sonrası stres bozukluğu mu?" diye sordu Ian.

"Aklımda hiçbir şey yok!" Kennedy etrafına bakındı. O içecek arabasına gerçekten ihtiyacı vardı.

"Kardeşinizle asistanımızın sevgili oldukları gerçeğini bile mi bilmiyorsunuz?"

Kennedy'nin bakışları, masum bir şekilde tişörtü inceleyen Matt'e döndü. "Onlar sevgili değiller."

"Benim duyduğum bu değildi," dedi Ian.

Jarod, golf arabasının deri koltuğuna yerleşiyormuş gibi yaptı. "Şimdi bir yere varıyoruz."

"Ne duydun?" diye sordu Kennedy, tüm dikkatini Ian'a vererek.

Ian'ın açık mavi gözleri önce Matt'e, sonra tekrar Kennedy'ye döndü. "Sadece Jack ve Kate geçen hafta iki kez akşam yemeğine çıktılar."

"Lara mı sana bunu söyledi?"

"Kate yaptı."

Kennedy, Kate'in Ian'a Jack'le çıktığını, ama kendisiyle çıkmadığını söylemesi üzerine büyük bir hayal kırıklığı hissetti. Yine de Kennedy neler olup bittiğinden şüpheleniyordu. Partiden sonra Jack ondan numarasını istemişti ve Kate'in isteği üzerine Kennedy, isteksizce de olsa numarasını vermişti.

Kate'in kiminle çıktığının onu ilgilendirmediğini kendine hatırlatmıştı. Jack, gençlik yıllarında hayatının kabusu olmuş olabilir, ama şimdi yakındı. İyi bir adamdı. Evet, sürekli sevgili değiştiren biriydi, ama Kennedy ya da diğer erkeklerden daha fazla değildi.

"Siz ikiniz kavga mı ettiniz?" diye sordu Matt.

"Kardeşimle ben iyiyiz."

"Siz ve Jack değil, siz ve Kate. Son bir haftadır birbirinize her zamankinden daha sabırsız davrandınız."

Ian, "Partide birlikte ortadan kaybolduğunuzdan beri..." diye ekledi.

"Ortadan kaybolmadık. Sadece satranç oynamaya gittik. Önemli bir şey değildi."

"Benden hiç satranç oynamamı istemedin," dedi Matt.

"Oynuyor musun?"

"Evet, ve ben mükemmelim."

"Bu da demek oluyor ki, sen berbat bir rakipsin."

"Öyle," diye onayladı Jarod. "Sanki bir matematik yarışmasına katılıyormuş gibi davranıyor."

"Ben her zaman kazanırdım."

"Hey, sence ne yapmalısın?" dedi Jarod, sanki harika bir fikir bulmuş gibi heyecanla Matt'e dönerek. "Matematik yarışmalarından bahsederken kendini kaydet, sonra da Sabrina'ya dinlet. Bakalım hâlâ seni seçecek mi?"

"Öyle yapacak," dedi Matt kibirli bir şekilde. "Kaybettin dostum, hem de adil bir şekilde."

"Kendimi tam olarak oyuna vermedim," dedi Jarod. "Hem de peri annenle böyle mi konuşulur?"

Kennedy, Jarod'un kendine taktığı lakaba istemsizce sırıttı. Geçen yılın sonlarında Jarod, Sabrina'ya kısa bir süre ilgi göstermiş, onun tamamen

Matt'e takıntılı olduğunu fark etmiş ve taraf değiştirerek onları bir araya getirmek için her şeyine burnunu sokmuştu.

Matt, Kennedy'ye doğru bakarak, "Önemli olan şu," dedi, "Kennedy'nin Jack ve Kate'in ilişkisini kabullenmesine yardımcı olmalıyız ki golf oyunu tekrar rayına otursun."

"İki buluşma bir ilişki sayılmaz. Öyle olsa bile umurumda olmazdı. Onlar adına mutluyum."

Kennedy başka bir şey söylemeyince Ian, "Peki, ne olmuş yani?" diye sordu.

"Peki ne olmuş yani?" Kennedy bir şişe su kaptı.

"Biliyorum bu, özenle inşa ettiğiniz duvarlarınızı yıkacak, ama sizi tanıyoruz dostum. Aklınızda ne var?"

Kennedy derin bir nefes verdi ve etrafındaki uçsuz bucaksız yeşillığe baktı; bunu yapmak onu rahatsız etse de, belki de durumu konuşarak çözmesi gerektiğinin farkına vardı.

"Claudia hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"İyi bir insan," dedi Ian otomatik olarak.

Güzel. İşte o kelime yine karşımıza çıktı, Kate'in partinin gecesinde kullandığı aynı kelime.

Kennedy ona doğru baktığında Jarod ellerini kaldırarak, "Onu hiç tanımadım," dedi.

Kennedy bakışlarını Matt'e çevirdi, Matt ise kayıtsız bir omuz silkme hareketiyle karşılık verdi. "Evet, iyi bir insan."

Kahretsin. Bunu gerçekten kastettiklerini biliyordu. Tıpkı Kate'in de kastettiği gibi. Çünkü Claudia iyi biriydi. Ve güzeldi. Zekiydi. Cömertti. Peki neden ona en yakın insanlar onun adı geçtiğinde bu kadar sıkılmış gibi ses çıkarıyorlardı?

Daha da kötüsü, Kennedy neden sıkılmıştı?

"Aranızdaki ilişki ciddileşiyor mu?" diye sordu Jarod.

"Daha sadece birkaç ay oldu," dedi Kennedy otomatik olarak.

"Peki, ne olmuş yani?" diye sordu üçü birden.

Kennedy onlara inanmaz bir bakış attı. "Yani insanlar iki ay sonra işi ciddiye almıyorlar mı?"

"Evet, yaptım," dedi Ian gayet sakin bir şekilde.

Matt onaylayarak başını salladı. "Sanırım Sabrina'nın benim için doğru kişi olduğunu onunla tanıştığım anda anladım. Bunu anlamam birkaç yıl, onu ikna etmem ise birkaç yıl daha sürdü..."

"Onu ikna ettim," dedi Jarod.

"Sus be adam," dedi Matt.

"Arkadaşlar." Ian, Kennedy'ye başıyla işaret etti. "Odaklanın."

"Doğru," dedi Matt. "Pekala, sen ve Claudia şu an sadece arkadaş canlısısınız, ama çok ciddi görünüyorsun."

"Bu sadece benim yüzüm," dedi Kennedy.

Ian güldü. "Doğru. Ama gerçekten de çok düşünceli görünüyorsun. Ve bu sadece golf oyununla ilgili değil."

Kennedy gözlerini kısarak gökyüzüne baktı, kendini nasıl açıklayacağından emin değildi. Hatta neden açıklamak istediğinden bile emin değildi. Aklından geçenleri söylemeye pek meyilli değildi ve kesinlikle duygularını paylaşmaya da meyilli değildi. Ama son zamanlarda içinde bir şeyler birikmişti ve bunu bu adamlarla paylaşmazsa asla paylaşamayacağını düşündü. "İkinizin de benden önce evlenmesi size hiç garip gelmedi mi?" Jarod'u dahil etmedi ama diğer adamı yeterince iyi tanıyordu ve dışarıda bırakılmasının onu rahatsız etmeyeceğini biliyordu - çünkü o gruba yeni katılmıştı.

"Sanırım öyle," dedi Matt. "Yani, Wolfe ailesinden herhangi birinin evleneceğini hiç düşünmemiştim, ama düşünseydim, ilk önce senin nikah masasına koşacağını varsayardım sanırım."

Ben de.

Kennedy son on yılını düğününü planlayarak geçirmemişti, ama aynı zamanda ömür boyu bekar kalmaktan şikayet edenlerden de hiç olmamıştı. Her zaman iyi bir kadın bulup, evlenip, çocuk sahibi olacağını düşünmüştü.

Evet, bunun şimdiye kadar gerçekleşmiş olacağını düşünüyordu.

Matt, "Peki Kennedy'nin bir yandan evliliği kafasına takmışken, diğer yandan kız arkadaşıyla ilişkisinin ciddi olmadığını ısrarla söylemesinin nedenini anlamayan başka kimse var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Jarod. "Şimdi otuz yedi yaşında—"

"Otuz altı," diye mırıldandı Kennedy.

"Sadece şunu söylüyorum, mantıklı. Artık gençleşmiyorsunuz..."

"Aman Tanrım." Kennedy golf arabasına döndü ve Ian'a da aynısını yapmasını işaret etti. "Bin. İşimiz bitti."

Jarod, Matt'le birlikte arabayla uzaklaşırken omzunun üzerinden seslenerek, "Haklı olduğumu biliyorsun," dedi.

Yalnız kaldıklarında Ian, alışılmadık derecede ciddi bir ses tonuyla Kennedy'ye döndü. "Doğum günün ve Matt ile benim evli olmamız ya da

neredeyse evli olmamız yüzünden bir tür orta yaş krizine girmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, öyle değil," dedi Kennedy, gerçekten de öyle demek istiyordu. Arkadaşları için mutluydu ve rekabet ya da yaşlanma korkusu yüzünden aceleyle gidip ilk müsait eşi bulacak kadar aptal değildi.

"Peki, bu nedir?"

Kennedy ellerini golf arabasının direksiyonuna koydu ama vites kolunu "Park" konumundan çıkarmadı. "Kate ile geçen gece doğum günü partimde biraz tartıştık."

"Kate mi?" diye sordu Ian, Claudia hakkında konuşurlarken asistanlarının adının geçmesinden şaşkın görünüyordu. "Ve 'işin içine girdi' derken ne demek istiyorsunuz?"

Kennedy alnını ovuşturdu. "Biliyorsun, birbirimize hep yanlış şeyler söylüyoruz, değil mi?"

Ian başını salladı. "Birbirinize çok benziyorsunuz."

Kennedy ona şaşkın bir bakış attı. "Hiçbirimiz birbirimize benzemiyoruz."

"İkiniz de işlerin düzensiz olmasına tahammül edemiyorsunuz, ama bir yandan da diğerini düzene sokamıyorsunuz. İkiniz de aynı durumdasınız."

Kennedy, hem kendisinin hem de Kate'in düzenin keyfini çıkardığını inkar edemeyerek, "Belki de öyle," dedi. "Ama konu ilişkilere gelince, görünüşe göre tam zıt kutuplarız."

"İlişkiler mi?" Ian'ın sesi şaşkın ve biraz da tedirgin çıktı. "Ne zaman bu konuyu konuşuyordunuz?"

"Doğum günü partimdeydi. Biliyorsun, o ilk görüşte aşka inanıyor, değil mi?"

"Ve?"

Ian'ın endişesini paylaşmamasına sinirlenen Kennedy, "Ve," diye çıkıştı, "İlk görüşte aşkın, özellikle de kardeşim söz konusu olduğunda, var olmadığını anladığında kalbinin kırılacağından endişeleniyorum."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Cidden mi? Bu konuda onun tarafını mı tutuyorsun?"

Ian ellerini kaldırdı. "Kimsenin tarafını tutmuyorum. Sadece Kate ve Jack'in gerçekten iyi anlaştıklarını söylüyorum. Bir şeyler olabilir. Ayrıca, onun ilişkilere bakış açısının senden farklı olması ne fark eder ki? Senin Claudia'n var, onun da Jack'i."

Karnı kasıldı. "Sadece iki randevu olduğunu söylemiştin sanıyordum."

Ian onu inceledi. "Tamam, elinde golf sopası yokken şunu söyleyeceğim... Kıskançlık yapıyorsun dostum."

"Değilim," dedi Kennedy otomatik olarak.

"Pekala," diye biraz fazla aceleci bir şekilde onayladı Ian ve önlerindeki golf sahasına işaret etti. "Öyleyse şimdi golf oynayabilir miyiz, yoksa...?"

Kennedy başıyla onayladı ve golf arabasını Ian'ın topunun yanına sürdü; arkadaşı da topu yeşil alana güzelce indirdi.

Öte yandan Kennedy'nin performansı giderek kötüleşmeye devam etti. Sebebini düşünmeyi reddetti.

Pazar, 7 Nisan

Sabrina, sandalyesine yaslanıp karnını ovuştururken, "Her gün evde brunch yapmalıyız," dedi. "Restorana gitmekten çok daha iyi."

"Yemekler restorandan geldi," dedi Lara, mimozasına biraz daha portakal suyu eklerken. "İkiniz de muzlu Foster Fransız tostunu ya da o kişte olan sihri yapabileceğimi sanmayın sakın."

"Peynir. Bu kişinin içinde peynir var," dedi Kate.

"Harika. Gelinliğim peyniri neredeyse bu ekmeği sevdiği kadar seviyor," dedi Lara alaycı bir şekilde, Fransız tostunun son lokmasını şurup dolu bir havuzun içinde gezdirirken.

Sabrina dalgın bir şekilde, "İnsanı mahvedecek olan şekerdir," dedi.

Lara ona öfkeli bir bakış attı.

"Seni yakalayabilirdim. Eğer farklı bir vücut tipine sahip olsaydın, o muhteşem metabolizman olmasaydı seni yakalardım." Sabrina Kate'e baktı. "Yardım edin."

Kate sırtıttı. "Hayır. Sanırım seni sözlü olarak bu kadar bocalarken gördüğüm nadir anlardan biriydi. Bir bakıma muhteşemdi."

"Kesinlikle muhteşem," diye neşeyle onayladı Lara.

Sabrina, Kate'in gördüğü en güzel kadınlardan biri olmasının yanı sıra, şıklığı ve zahmetsiz özgüveniyle de göz kamaştırıyordu. Bu durum ilk başta Kate'i ürkütmüştü. Kate kendi hayatında ve seçimlerinde oldukça güvende olduğunu düşünse de, Sabrina'nın yanında özentilik yapma isteği duymamak zordu.

Fakat Kate, Sabrina'yı tanıdıkça, sert dış görünüşünün ve soğuk tavrının ardında sıcak, canlı ve cömert bir kadın olduğunu görmeye başlamıştı. Sabrina, önce çocukluğundan beri tanıdığı Ian'a son derece sadık bir arkadaş olarak, daha sonra da Matt'in ruh eşi olarak Kate'in kalbini kazanmıştı.

Elbette, Matt ve Sabrina'nın ruh eşi olduklarını anlamaları biraz zaman almıştı, ama Kate en başından beri biliyordu. Onlarla aynı odada olup da aralarındaki elektriği hissetmemek mümkün değildi.

Lara, Fransız tostunu çiğnemeyi bitirip boş tabağını kenara ittikten sonra, "Biliyor musun, endişelenmiyorum," dedi. "Gelinliğim dar olsa da önemli değil, çünkü dünyanın en yetenekli iki kadını nedimelerim arasında."

“Evet, doğru,” dedi Kate. “Biliyorsun, bu benim onuncu düğünüm olacak?”

"Onuncu mu?" diye sordu Sabrina. "Yani onuncu kez nedime oldun?"

Kate başını salladı. "Ve iki kez nedime oldum."

"Çok mu başarılısın, Bayan Congeniality?"

“Öyle değil,” dedi Kate. “Yani, evet, kuzenlerimi ve üniversitedeki kız arkadaşlarımı çok seviyorum ama eminim ki bazılarının beni aralarına almasının sebebi senin az önce ima ettiğin şeydi. Yetenekli olmam. Kriz anlarında çok becerikliyim.”

"Öylesin, ama sana bunu sormamın sebebinin bu olmadığını biliyorsun, değil mi?" dedi Lara, Kate'i incelerken.

“Elbette,” dedi otomatik olarak. Kate, Lara'yı Sabrina kadar uzun süredir tanı mıyordu ve eski bir SEC ajanı ve şu anki sert bir FBI ajanı olarak, gruplarına beklenmedik bir ekleme olmuştu. Ancak diğer kadın Ian'ı içeriden bilgi ticareti nedeniyle soruşturmakla görevlendirildiğinde Lara'ya karşı temkinli olsa da, Lara onu sevmemeyi oldukça zorlaştırıyordu. Büyük mavi gözleri, siyah çerçeveli gözlükleri ve kendine özgü sarı at kuyruğuyla, komşu kızı gibi görünüyordu ve öyle de davranıyordu. Hırslı olduğu kadar nazik, zeki olduğu kadar da komikti.

Hiç şüphe yok ki, adamları iyi seçimler yapmıştı. Daha doğrusu, adamlarından ikisi. Claudia'nın durumu ise henüz belirsizdi.

“Peki, detayları ne zaman alacağız?” diye sordu Lara, Kate'e.

"Ne üzerine?" Kate kendine biraz daha şampanya doldurdu.

“Kennedy'nin milyarder kardeşi!”

Kate, Sabrina'ya bakarken şampanya kadehini ağzına götürürken donup kaldı. "Jack milyarder değil, değil mi?" Bunu en iyi bilen kişi Sabrina olurdu.

Sabrina omzunu kaldırdı, beyaz ipek bluzu bu hareketle hafifçe kıpırdadı. "Resmi olarak olmasa da, çok yakın."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" diye sordu Lara. "O daha otuzlu yaşlarının başında."

"Ne olmuş yani? Jarod otuzlu yaşlarının sonlarında ve milyarderler kulübünün bir üyesi."

Kate, bu ismi duyunca kendini yelpazeledi. Jarod Lanham çok yakışıklıydı. Şehir merkezinde çalışan ve ilk gri saç görüntüsünde çıldırıp, her iki haftada bir gizlice yüzlerce dolar ödeyerek saçlarını kestiren birçok

erkeğin aksine, Jarod gri saçlarını benimsemişti ve bu da ona Clooney'e yakışır bir gümüş tilki havası vermişti.

Sabrina, "Jack hakkında kesin bir şey bilmiyorum sanırım," diye itiraf etti. "Ama yurtdışında çok fazla iş yapıyor ve bu bambaşka bir güç ve para dünyası."

"Tamam, artık resmi olarak karar verdim, bir daha asla benim evime gelmeyecek," dedi Kate.

Sabrina ve Lara ona bakakaldılar.

"Ne yani? Milyarder ya da milyardere yakın birini stüdyo daireme davet etmiyorum."

Lara, "Dairenizi çok seviyoruz, siz de öyle," diye belirtti. "Ama Jack'i dairenize davet etmeyi düşünmüş olmanız bizi çok daha fazla meraklandırdı."

"Bunlar harika iki buluşma olmalı," dedi Sabrina. "Üçüncü buluşmanın seksi bir buluşma olacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır," diye itiraf etti Kate. "Apartman meselesi varsayımsaldı."

"Yani üçüncü bir buluşma yok mu?"

"Şey, o sordu..."

Lara uzanıp heyecanla Sabrina'nın yanındaki masaya vurdu. "Bizim kızımız bir milyarder kaptı!"

Sabrina, Lara'nın elini tutarak onu sakinleştirdi ve Kate'i izledi. "Onu kaptın mı?"

Kate iç çekti. "Daha bir hafta oldu ama garip bir şekilde ilgili gibi görünüyor."

"Neden garip bir şekilde?"

"Çünkü..." Kate elini aşağıya, kendisine doğru uzattı. "Bakın, neyle uğraşıyorum."

Sabrina uyarıcı bir ses tonuyla, "Kate," dedi.

"Hayır, ciddiğim. Bakılacak kadar çirkin olmadığının farkındayım ama bu adam kelimenin tam anlamıyla istediği herkesle birlikte olabilir. İsteddiği herkesle! Son kız arkadaşının oyuncu olduğunu biliyor muydunuz? Hem de çok ünlü bir oyuncu."

"Kim?" diye sordu Lara.

"Söylemeyeceğimi söyledim. Anlaşılan çok ateşli bir ilişkileri varmış. Ama mesele şu ki, ben onlarla nasıl rekabet edebilirim? Ben çok sıradanım."

"Sen çok mütevazı birisin ve belki de onu sana çeken şey tam olarak bu, harika saçların, kocaman Bambi gözlerin ve ne kadar sevimli minik olduğunun yanı sıra."

Sabrina araya girerek, "Çanta boyutu," dedi.

Kate gözlerini devirdi. "Evet, eminim her yakışıklı zengin erkeğin istediği şey budur. Çanta büyüklüğünde bir kız arkadaş."

"Bak sevgilim, bunları unut. Asıl soru şu: Ondan hoşlanıyor musun?"

Kate derin bir nefes aldı, nefesini tuttu ve yavaşça verdi. Son zamanlarda bu konu üzerinde epey düşünmüştü, çünkü Jack Dawson'dan hoşlandığına hiç şüphesi yoktu ama bir şeylerin eksik olduğunun da farkındaydı. İlk flörtöz anlarını yaşamışlardı, aralarında bir tür kimya vardı, ama... bilmiyordu. Ona neden delicesine aşık olmadığını bilmiyordu ve bu onu çıldırtıyordu.

"Onu gerçekten seviyorum..."

Kate sözünü tamamlayamayınca Sabrina hafifçe dürttü: "Ama?"

Kate cevap vermeyince Lara usulca sordu: "Ama... Kennedy?"

Kate otomatik olarak, "Kennedy'nin bununla ne ilgisi var?" dedi.

Lara arkasını döndü ve Sabrina'ya baktı. "Yazı mı çekelim?"

"Hayır, ben hallederim. Sen daha fazla şampanya getir. Ona ihtiyacımız olacak."

Lara buzdolabına gidip başka bir şişeyle geri döndüğünde Kate, "Ne için?" diye sordu.

Ama Sabrina cevap vermedi. Bunun yerine, tüm bardaklar birer mimosa ile dolana kadar bekledi ve sonra Kate'e döndü. "Tamam canım, bunun zamanı çoktan geldi. Ona aşık mısın?"

Bu soru Kate'i adeta karnına yumruk yemiş gibi hissettirdi. Lara ve Sabrina'dan başka biri olsaydı, aptal numarası yapardı. Sabrina'nın Jack'e aşık olup olmadığını sorduğunu sanırdı. Ama aşık olmadığını biliyordu ve Kate en yakın arkadaşlarına yalan söylemezdi. Dahası, Sabrina'nın haklı olduğunu fark etti. Bu konuşma çoktan yapılmalıydı.

Ve bu konuda konuşmaya ihtiyacı vardı.

"Artık değil," diye yanıtladı Kate kısaca. "Ama evet, bir zamanlar ona tamamen deli gibi aşıktım."

"Ah," dedi Lara nefes nefese, sesi biraz hayret ve biraz da hüzünlüydü. "Bu ne zaman oldu?"

Kate hafifçe gülümsedi ve içeceğinden bir yudum aldı. "Wolfe'daki ilk günüm. Anma Günü'nden sonraki salıydı. Okulun ilk günü gibi hissettiğimi

hatırlıyorum. O zamanki ofis müdürü bana binayı aceleyle gezdirdi ve beni ofisin ortasındaki masama götürdü.”

"Bekle, beyzbola nasıl geldik?" diye sordu Sabrina.

“Öyle bir açık ofis değil... Bütün kıdemli olmayan brokerların oturduğu, bir araya toplanmış masalar gibi bir yer. Sam ailesi, hepsini ayrı ofisler yerine aynı alana koymanın, kimin daha çok istediğini görmek için sağlıklı bir rekabet ortamı yarattığını düşünüyor. Açık ofis, dört masadan oluşan kümeler halinde düzenlenmiş; her üç broker için bir asistan.”

Lara anladığını belirtmek için başını salladı ve Kate acıklı hikayesine devam etti. Çünkü geriye dönüp bakınca, gerçekten de acıklı bir hikayeydi.

Kate, "Ian ve Matt kendilerini hemen tanıttılar," dedi. "Şimdi tanıdığımız adamların sevimli küçük köpek yavruları gibiydiler. Zeki ve çekici. İnsanların onları sevmesini çok istemiyorlardı, sadece herkesin onları sevmesini istiyorlardı."

Sabrina güldü. "O zamanlar o ikisi için en iyi benzetme bir köpek yavrusu olurdu. Önlerine çıkan her şeye saldırdılar, tıpkı henüz testisleriyle ne yapacaklarını çözememiş erkek köpekler gibi."

Lara ısrarla, "Bütün bu olaylarda Kennedy neredeydi?" diye sordu.

Kate, o günün hatırası bile kalbinin hâlâ garip bir şekilde çarpmasını görmezden gelmeye çalıştı. "Masama oturduğumda telefonda konuşuyordu. Profilini gördüm, sesini duydum, ama buna tamamen hazırlıksızdım."

"BT?"

Dudaklarını ısırdı ve sonrasında olanları nasıl açıklayacağını düşünmeye çalıştı. "Biliyorsunuz, klişe filmlerdeki o sahne var ya, inek kız yakışıklı çocuğu ilk gördüğünde her şey yavaş çekime geçiyor, müzik değişiyor ya? Utanç verici bir şekilde tam olarak öyleydi. Ayağa kalktı, kendini tanıtmak için elini uzattı ve gözlerimiz buluştuğu an, ben sadece... anladım."

"Neyi biliyordun?" diye sordu Sabrina kaşlarını çatarak.

Lara sitem edercesine kolunu salladı. "Hadi ama. İlk görüşte aşk, kelimenin tam anlamıyla. Çok romantik."

"Aslında hiç de öyle değil," dedi Kate. "Çok saçmaydı. O zaman bile biliyordum. Yirmi iki yaşındaydım, üniversiteden yeni mezun olmuştum ve tişörtümde gerçek bir fiyonk vardı. Hem de kocaman. Sonra da Kennedy vardı. Yirmi dokuz yaşındaydı, geniş omuzlu, ciddi ve ayrıldığım üniversite sevgilime kıyasla çok daha erkeksiydi."

Sabrina kendini yelpazeledi. "Lanet olsun. Şimdi kesinlikle anlıyorum."

"Peki ne oldu?" diye sordu Lara, çenesini eline yaslayarak ve pijama partisinde olan ergenlik öncesi bir kız çocuğu gibi, popüler çocuk hakkında daha fazla şey duymak istercesine.

Kate omuz silkti. "Aslında hiçbir şey. Tüm enerjimi, her konuştuğunda telaşlanmamaya ve nefes nefese kalmamaya harcadım. İşleri kolaylaştırmadı. Biliyor muydun, geçen yıl vefat edene kadar her pazar büyükannesini kiliseye götürürdü? Ya da bir kadın için kapıyı tutmak için sonsuza kadar beklerdi. Ya da Ian'ın tatillerde onunla eve gelip bir tampon görevi görmesi için kardeşleriyle iyi geçinmiyormuş gibi yapardı."

Lara usulca, "Çünkü Ian'ın tek seçeneğinin, hazır noodle'ı Noel yemeği sanan bir koruyucu baba olduğunu biliyordu," dedi.

Kate başını salladı. "Bir keresinde, babamla telefonda konuşurken beni duydu. Babam, çocukluk arkadaşlarıyla her yıl gittikleri Kuzey Carolina'daki balıkçı kulübesinin kapanmasından dolayı çok üzgündü. Ertesi sabah Kennedy bana Lake Norman'da bir tatil evi kiralama onay kodunu içeren bir e-posta gönderdi. Babam ve daha önce hiç tanışmadığı dört adam için göl kenarında altı yatak odalı bir ev kiralamıştı. Minnettarlığımı zar zor kabul etti ve ona geri ödemeye çalıştığım paranın hiçbirini kabul etmedi." Kate ellerini havaya kaldırdı. "Ona nasıl aşık olmamalıydım ki?"

Lara düşünceli bir şekilde başını salladı. "Biliyor musun, eğer Kennedy bunu baban için yaptıysa, belki o da..."

"Sen de aynı şeyi mi düşündün?" Kate eleme zili sesi çıkardı. "Yanlış."

Sabrina araya girerek, "Bunu bilemezsin," dedi. "Belki de tıpkı senin gibi o da bir şey söylemeye korkmuştu."

Kate, bu aptalca hayale bu kadar uzun süre tutunmasına izin verdiği için kendinden nefret ederek, irkilmesini engelledi ve bunun yerine derin bir nefes alarak arkadaşlarına hikâyenin geri kalanını, yani gerçekten canını acıtan kısmını anlattı.

"Biliyorsun, erkeklerin aralarında bir anlaşma var ya? Benimle çıkamayacaklarına dair olan anlaşma?" dedi Kate.

Lara ona baktı. "Bekle. Anlaşmadan haberin var mı?"

"Evet," diye mırıldandı. "Onlar bunu yaparken ben de oradaydım. Yani, orada olduğumu bilmiyorlar," diye aceleyle açıkladı. "Günlük işten ayrıldığımı sandılar, ama şemsiyemi unutmuştum, bu yüzden geri döndüm ve Kennedy'nin ofisindeydiler."

Sabrina yüzünü buruşturarak, "Her şeyi duydun mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Kate usulca. "Tam yeterli."

"Ah, tatlım." Lara eline dokundu. "O aptallar ne dediler?"

"Sadece bir aptal," diye yanıtladı Kate. "Biraz tartışıyorlardı ve Kennedy, 'Bu küçük şey pek de karşı konulmaz değil, ama ne olur ne olmaz diye tedbirli olmakta fayda var, olur da birimiz sarhoş olup aptallaşırsa diye,' dedi."

Arkadaşları bir an sessiz kaldılar, sonra Sabrina başını salladı. "Şu anda burada olmadığı için çok şanslı."

"Cidden," dedi Lara hararetli bir şekilde onaylayarak.

"Evet, öyle işte." Kate omuz silkti. "Aslında iyi bir şey oldu, çünkü Kennedy'ye olan çocukça hayranlığımın sona ermesi gerekiyordu ve o küçük olay hızlı ve ölümcül bir darbe indirdi. Bu da iyi bir şey," diye tekrarladı, ilk seferinde anlamamış olabilecekleri ihtimaline karşı. "Dışarıdan bakıldığında hiçbir şey değişmedi. O hala somurtkan ve çekiciydi; ben de hala yetenekli, işine odaklanmış asistandım. Sadece, o andan itibaren, bir gün bana olan aşkını itiraf edeceğine dair romantik hayaller kurmuyordum."

Sabrina, "Sorduğum için beni öldürme," dedi, "ama gerçekten, tamamen ondan kurtulduğundan emin misin? Çünkü bazen biraz... farkında gibi görünüyorsun."

Kate mimozasından bir yudum aldı. "Artık ona aşık olmayabilirim, ama vücudum henüz 'artık onu istemiyoruz' mesajını tam olarak almadı."

"Ah," dedi Lara. "Demek fiziksel varlık hâlâ orada."

Kate sandalyesine iyice büzüştü. "Maalesef. Ama iyileşiyor."

"Jack yüzünden mi?"

"Belki? Yalan söylemeyeceğim. Kennedy ile ilk görüşmemdeki gibi, her şeyi baştan aşağı hissetmemiştim. Ama Jack, Kennedy'nin tam tersi. Kennedy benim kadın olduğumu hiç fark etmemiş gibiydi, oysa Jack..."

"Senin bir kadın olduğunun gayet farkında mı?" Sabrina kaşlarını oynattı.

Kate derin bir nefes verdi, Jack'le henüz fiziksel bir ilişkiye girmediklerini arkadaşlarına söylemeye utanıyordu. Jack'in fazlasıyla ilgili olduğunu ama kendisinin onayını beklediğini hissediyordu ve kendisi henüz o noktada değildi.

Lara, Kate'in rahatsızlığını sezmiş ve ona bir çıkış yolu sunmuş gibi, "Senin adına mutluyuz," dedi. "Sadece umuyoruz ki..." Sözüünü tamamlamadan Sabrina'ya baktı.

"Ne?" diye sordu Kate, ikisine de gözlerini dikerek.

Sabrina, Lara'nın bıraktığı yerden devam etti. "Umarız ki, ister Jack olsun ister henüz tanışmadığınız biri, sonunda birlikte olduğunuz kişi size heyecan verir. 'Hoş' olmaktan daha fazlası olur. Bunu hak ediyorsunuz."

"Bunu hak ediyorum," diye kesin bir dille onayladı Kate, bu kadınlar gibi arkadaşlar bulduğu için duyduğu minnet duygusuyla. Kadehini kaldırarak kadeh tokuşturdu. "Umarım bir dahaki sefere bu, karşılık veren biri için olur. Çünkü bu karşılıksız aşk olayı tamamen saçmalık."

Perşembe, 11 Nisan

"İlk çift randevumuz!" dedi Claudia, kollarını Kennedy'nin etrafına sarıp sıkıca sarılarak. "Bu çok eğlenceli olacak. Gerçi, tamamen Ian ve Lara ya da Matt ve Sabrina ile olacağını düşünmüştüm. Yine de, sanırım Jack ve Kate sevimli bir çift oluşturuyor, değil mi?"

Kennedy, taksi Batı Köyü'ndeki İtalyan restoranına doğru trafikte ağır ağır ilerlerken homurdandı. Kardeşi ve asistanıyla akşam yemeği yiyeceklerdi. İki kişinin aynı çevrede olabileceğini, hele ki bir çift olarak birlikte olabileceğini asla hayal etmemişti.

Önümüzdeki iki saat kadar masanın karşısında oturmak zorunda kalacağı bir çift.

Claudia, pencereden dışarı bakıp taksi şoförünün dikkatini çekmek için öne eğilerek, "İşte biz buradayız," dedi. "Lütfen ışıklarda sağ tarafa geçin."

Bir an sonra Kennedy, onun için restoranın ön kapısını açtı ve gürültü duvarının içine girerek, yüzünü buruşturmamaya çalışarak onu takip etti. Perşembe günü saat altı buçukta bile tıklım tıklım dolu yerlerden nefret ederdi. Şehrin gece hayatından uzak durmasının bir nedeni vardı. Bağırmadan konuşabilmeyi severdi. Düşünme şeklini duyabilmeyi severdi.

"İşte oradalar!" dedi Claudia elini kaldırıp sallayarak.

Kennedy, masaya doğru onu takip etti ve yüzüncü kez kendini bu duruma nasıl soktuğunu merak ediyordu. Claudia dördünün bir araya gelmesi konusunda ısrar ettiğinde, neden bir bahane bulamamıştı? Herhangi bir bahane.

Kennedy, gardırobunun yaklaşık yüzde 80'ini oluşturan normal bir takım elbise giymeyi tercih etmişti; ancak açık gri bir kazak ve koyu gri pantolonla hem şık hem de rahat görünmeyi başaran Jack'i görünce pişman oldu. Tabii ki öyleydi. Jack'in özelliği buydu; nerede olursa olsun veya ne giyerse giysin, her zaman son derece rahat ve kontrol sahibi görünmeyi başarılabiliyordu.

Kate bir elbise giymişti. Doğum günü partisine giydiği kadar şık değildi ama bu da pembe renkteydi ve ince belinde Jack'in kıyafetiyle mükemmel uyum sağlayan gri bir kemer vardı.

Harika. Artık kıyafetleri birbirine uyuyordu.

Claudia, Jack'e sarıldı, sonra aynısını Kate'e de yaptı. "Çok küçüksün," dedi Claudia, daha küçük olan kadına doğru eğilerek. "Seni kucağıma alıp

çantamın içine koyabilirim!"

"Yap gitsin. Sanırım Chanel'de oldukça mutlu olabilirim," diye yanıtladı Kate gülümseyerek.

Claudia güldü ve oturmak için hareket etti. Kennedy onun için sandalyeyi çekti ve kardeşine başıyla selam verdi. Kate'e baktı ama Kate onu görmezden gelip Claudia'yı restoran seçimi konusunda övüyordu.

Kate, "Trüf kremalı soslu mantarlı ravioliye kesinlikle göz diktim," diyordu.

"Aman Tanrım, ben de karbonhidrat tüketseydim aynı durumda olurum," dedi Claudia.

Kate memnun bir iç çekerek, "Karbonhidratları çok seviyorum," dedi. "Onlardan asla vazgeçemem."

Jack, alnına düşen saçlarının altından ona alaycı bir bakış atan Kate'e gülümseyerek, "Geçen akşam onu bir dilim ekmeğin üzerine patates koyarken izledim," dedi.

Kennedy, seksi Jessica Rabbit saç modelinin onu rahatsız edip etmediğini sormamak için menüyü eline aldı. Eskiden taktığı saç bantları neredeydi? Jack Dawson'la çıkmayan, pratik Kate'i simgeleyen saç bantları.

"Patatesler ve ekmeğe çok lezzetliydi. Zaman kazandıran bir yöntemdi," dedi Kate omuz silerek.

"Aaa, karnabahar risottosu," dedi Claudia, dikkati menüdeydi. "Dior'da çalışırken kızlar sürekli bunu yiyorlardı. Gerçek pirinç gibi tadı olduğuna şaşırsınız."

"Bana deli diyebilirsiniz ama pirinç isteseydim pirinç yerdim," dedi Jack. "Ve karnabahar isteseydim... ölürdüm."

"Karnabahar sevmiyor musun?" diye sordu Kate, ona dönerek.

Kennedy, şarap listesinden başını kaldırmadan, "Sebzeleri sevmiyor," dedi.

Jack, "On iki yaşındayken sebzeleri sevmezdim," diye açıkladı. "Annem beni en az bir buçuk yıldır saksı bitkilerine gizlice brokoli koyarken yakalamadı."

Kadınlar güldü, Kennedy ise gözlerini devirdi. Garson gelip çok ihtiyaç duyulan alkol siparişlerini aldığı anda minnettar kaldı.

Kokteyllerle başladılar ve garson gittikten sonra Claudia menüsünü kenara koydu ve gülümseyerek öne eğildi. "Bunu yaptığımıza çok sevindim. Kennedy'ye uzun zamandır çift arkadaş edinmemiz gerektiğini söylüyordum."

Kennedy otomatik olarak, "Onlar bir çift değiller," dedi. "Daha sadece bir hafta oldu."

Kate, masum ve şaşkın görünmek için başını yana eğdi, ama adam bunun bir uyarı olduğunu biliyordu. Kes şunu.

Bunu görmezden geldi.

Jack, Kate'e baktı. "Ona söylemedin mi tatlım? Nişan hakkında?"

"Hayır," dedi yüksek sesle fısıldayarak. "Bebek konusunda da değil."

"Çok komik," diye mırıldandı Kennedy.

Claudia koluna hafifçe vurdu. "Nazik ol."

"Ah, elinde değil," dedi Jack. "Büyük abi genlerinde son derece onaylamaz bir tavır sergilemek var."

"Tıpkı senin de son derece sinir bozucu olman gerektiği gibi mi?"

Claudia, konuşmayı daha dostane bir yöne çekmeye çalışarak, "Jack, senin doğum günün ne zaman?" diye sordu.

"26 Kasım. Yıllar boyunca Şükran Günü ile bu kadar çok şeyi paylaşmak zorunda kalmanın ne kadar zor olduğunu tahmin edebilirsiniz." Kötü anıları uzaklaştırmaya çalışır gibi başparmağını kaşlarının arasına koydu.

Kate de rol yaparak onun kolunu okşadı. "Zavallı bebek."

Kennedy dişlerini sıktı.

"Peki ya sen, Kate? Dur, hayır, söyleme bana. Sen bir... Başak burcusun, değil mi?"

Kate cevap vermeden önce Kennedy, "Doğum günü Temmuz'da," dedi. Bunun onu Başak mı, Koç mu, Waffle mı yoksa başka bir burç mu yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Astroloji umurunda bile değildi. Onun yerine neden cevap verdiğini bile bilmiyordu, sadece masadaki üç kişiden Kate'i en uzun süredir tanıyanın kendisi olduğunu herkese hatırlatmanın bir şekilde önemli olduğunu düşünmüştü.

Gerçi bu pek adil değildi. Doğrusu, doğum günü partisinin gecesine kadar, onun hakkında en ufak ayrıntıları biliyor gibi görünmesinin ne kadar rahatsız edici olduğunu fark etmemişti, oysa müzeleri, baleyi, satrancı sevdiğini bilmiyordu.

Onun ilk görüşte aşka inandığını bilmiyordum.

Kennedy sürprizlerden hoşlanmazdı ve o zamandan beri onun hakkında toplayabildiği tüm detayları bir araya getirmeyi kendine görev edinmişti. Eşit şartlarda kalmak akıllıca bir hareketti.

Kate Henley ile ilgili her konuda kardeşinden bir adım önde olmak.

Kate, Claudia'ya "20 Temmuz," diyordu. "Sanırım Yengeç burcu?"

Garson önlerine kokteylleri koyarken Claudia düşünceli bir şekilde, "Evet, Yengeç burcu," dedi. "Şaşırtıcı."

"Nasıl yani?" diye sordu Jack. "İşaretler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Çünkü hepsi saçmalık," diye düşündü Kennedy, içkisinden bir yudum alırken. Süslü püslü bir ismi vardı ama aslında hafif acı bir Manhattan'dı. Pek umurunda değildi. İçinde viski vardı.

Claudia, "Kate'in tam bir Başak burcu olduğunu söyleyebilirim," diye açıkladı. "Başaklar son derece yetenekli ve inanılmaz derecede detaylara dikkat eden kişilerdir. Bu da Kate'i harika bir asistan yapıyor."

Kennedy içten içe irkildi. Claudia bunu bir hakaret olarak söylememiştir. Kennedy kız arkadaşı hakkında yeterince şey biliyordu ve onun asla kaba olmadığını, sadece olup bitenlerden habersiz olduğunu anlıyordu.

Kennedy, "Kate aslında işletme okuluna gitti," dedi.

"Öyle mi?" Jack Kate'e baktı ama Kate onu görmezden gelerek doğrudan Kennedy'ye baktı.

"Bunun konuşmayla ne ilgisi var?" diye sordu Kate, sesi sinirliydi.

Kennedy, gözlerindeki ateşe şaşıracak, "Sadece asistan olarak yetenekli olmadığınızı kastetmiştim," dedi. "İstedığınız her şeyi yapabilirsiniz." Sizi savunuyordum.

Kate'in gülümsemesi yapmacıktı. "Claudia'nın 'asistan' kelimesini hakaret olarak kullandığını sanmıyorum."

"Hayır, yapmadım," dedi Claudia hızla.

"Peki, benim burcum ne?" diye sordu Jack, konuşmayı tekrar rayına oturtmak amacıyla Claudia'ya. "Kasım sonu beni—"

Kate, Jack'in sözünü keserek, "Asistan olmanın hiçbir sakıncası yok," dedi.

"Öyle bir şey olduğunu söylemedim," dedi Kennedy, öfkeli bakışlarına doğrudan karşılık vererek. Ciddiydi. Kate'in her gün yaptığı işi yapmaya kalkışamazdı bile. Bunu yapabilecek kimseyi tanııyordu.

Yavaşça kahverengi gözlerini Kennedy'den Jack'e çevirdi. "Birkaç yıl önce işletme alanında MBA derecesi aldım. Ian aslında öğrenim ücretimi ödedi. Eğitimime devam etmek istediğimi söylediğimi duydu ve bir anda Columbia'ya kaydoldum. Keşke ona geri ödeme yapmama izin verseydi ama..." Omuz silkti. "Minnettarım."

Kate bunu sıradan, doğal bir şekilde söyledi ve adam onun sempati beklediğinden ya da istediğinden gerçekten şüphe duydu, ama sözleri yine de göğsünde garip bir sızıya neden oldu. Kadın her zaman kendine çok

güvenen ve kendinden emin, tamamen bağımsız görünmüştü; bu güvenin yalnızlık gibi bir yan etkisi olabileceği aklına hiç gelmemişti.

Oysa öyle olması gerekirdi. Bir şekilde, ilişkisi varken bile yalnız kalmayı başardı. Hatta, dürüst olmak gerekirse, arkadaşları arasındayken bile.

“Ah, bayılacaksın!” dedi Claudia. “Bayılmayacak mı Kennedy?” diye sordu, onu dürterek.

Konuşmaya geri dönmesi biraz zaman aldı. "Belki. Opera, ya sevilen ya da nefret edilen bir şey."

"Kennedy sevgi kategorisinde," dedi Jack. "Biliyor musun, sekizinci sınıftayken bile Bach dinlerdi?"

“Bach’ın senfonileri. Operadan tamamen farklı bir tür.”

Jack, sahte bir öksürükle "aptal" diye ima etti ve Claudia ile Kate güldüler.

Claudia, kolunu Kennedy'nin koluna dolayarak ve yanağını omzuna yaslayarak, "Bence çok sevimli," dedi.

Kate, martini bardağının kenarından bakarak, "Kesinlikle," dedi. "Kennedy için hepimiz kesinlikle 'sevimli' kelimesini kullanıyoruz."

Kate'in alaycı tavrı açıkça belli olduğundan, "Sen hangi kelimeyi kullanırdın?" diye sordu.

"Çok sevimli eserler," dedi tatlı bir sesle.

Gözlerinin içine baktı. "Hadi Kate, anlat bakalım."

“Kennedy.” Kardeşinin sesindeki uyarı açıktı, ama Kennedy bunu görmezden geldi.

"Claudia, kurmaya çalıştığın o yeni yardım kuruluşuyla ilgili işler nasıl gidiyor?" diye sordu Kate.

"Hangi kelime?" diye çıkıştı Kennedy, geri adım atmayı reddederek.

"Aman Tanrım," dedi Kate, ona öfkeli bir bakış fırlatarak. "Bunu bırakır mısın?"

“Evet, yap,” diye mırıldandı Claudia sessizce, elini onun kolunda gezdirirken, bu hareket onu hiç de rahatlatmadı. Özellikle de Jack'in kolu Kate'in sandalyesine öylece düştüğünde. Hem de umursamazca.

İşte mesele buydu. Jack'in hareketinde kasıtlı bir sahiplenme yoktu; hareket kendiliğindenmiş gibiydi, sanki kardeşinin asistanının üzerine sarılması onun için ikinci doğasıymış gibiydi...

Gerçek, Kennedy'yi derinden ve rahatsız edici bir şekilde vurdu.

Kesinlikle kıskanç değildi, değil mi?

Hayır. Saçma. Sadece koruyucu davranıyordu. Jack'in kadınları hiç çekinmeden değıştirdiğini ve Kate'in de ebeveynlerinin sahip olduğu her neyse, onunla ilgili büyük bir vizyonu olduğunu biliyordu.

Claudia'ya konuyu kapatacağına dair zoraki bir gülümsemeyle güvence verdi ve yemeğin geri kalanı... katlanılabilir bir şekilde geçti. Restoran hakkındaki fikrini yeniden gözden geçirmek zorunda kaldı. Küçük ve kalabalıktı, evet, ama biftek, en iyi biftek restoranlarında yediğı her şeyle yarışabilecek nitelikteydi ve Jack'in seçtiğı şarap mükemmeldi. Yine de, kendini rahatlamaya, etrafındaki canlı sohbete katılmaya zorlasa bile, aklından çıkaramıyordu...

Kate onu tanımlamak için hangi kelimeyi kullanırdı? "Sevimli" değil. Bunu anlamıştı. Kimse tarafından sevimli olarak görölmek istemiyordu zaten. Ama Kate'in onu nasıl gördüğünü bilmek birdenbire çok önemli görünmeye başlamıştı. Kim bilir, belki bir gün onun kayınbiraderi olabilirdi...

Az önce keyifle yediğı biftek birdenbire midesine sinmedi ve tabağını kenara itti.

Garsonlardan biri masayı toplamaya başlarken Kate, "Tatlı?" diye sordu.

Kennedy, Kate'in aile yemeklerinde kız kardeşi olarak bulunması düşüncesiyle hâlâ midesi bulanırken, "Hayır," dedi kısaca.

"Kesinlikle hayır," diye onayladı Claudia. "Doydum."

"Maruldan mı?" diye sordu Jack merakla.

Claudia gayet sakin bir şekilde, "Midenizde şişer," dedi.

"Tamam," dedi Jack rahat bir şekilde, ardından Kate'e döndü. "Eve giderken biraz dondurma alalım mı?"

"Eğer dondurma olursa, anlaştık."

Elini uzatarak beşlik çakmak istedi, kız da gülümseyerek karşılık verdi.

Kennedy şarabının geri kalanını tek bir büyük yudumda içti.

"Bu çok eğlenceliydi," dedi Claudia birkaç dakika sonra dördü birlikte restoranın dışındaki kaldırıma çıktıklarında. "Kesinlikle yakında tekrar yapmalıyız."

"Kesinlikle," diye onayladı Jack, Kate'in paltosunu giymesine yardım ederken. "En azından önümüzdeki hafta sonu görüşürüz, değil mi?"

"Ah..." Claudia şaşkınlıkla kaşlarını çatı.

Kahretsin. "Annemle babamın evlilik yıld dönümü partisi," dedi Kennedy, onu utandırmamak umuduyla. "Hâlâ gelebilir misin?"

"Ah! Tabii ki. Evet. Çok özür dilerim, tamamen unutmuş olmalıyım."

Bir anlığına gözlerine baktı, bakışları sorgulayıcıydı. Unutmamıştı. Onu davet etmemişti, bilerek de etmemişti. Sadece bir türlü fırsat bulamamıştı...

Göz ucuyla Jack'in eğilip Kate'in kulağına bir şeyler fısıldadığını ve bunun da Kate'i güldürdüğünü gördü.

"Cumartesi saat beşte. Lütfen gel," dedi Claudia'ya, yanlış nedenlerle ondan rica ettiğini fark etmenin verdiği vicdan azabı içini kemirse de.

12

Cuma, 12 Nisan

Kate'in bakışları, masasının üzerinde yüzü yukarı dönük duran cep telefonuna kaydı; bu sırada parmakları Jarod Lanham'ın asistanına, Matt'in gelecek hafta Jarod'un ofisine uğraması için bir zaman ayarlayan bir e-posta yazmaya devam ediyordu.

Telefonu son beş dakikadır Lara'dan gelen mesajlarla dolup taşıyordu; her biri dün geceki çift randevusuyla ilgili nazik bir sorgulamaydı. Arkadaşının bu kadar uzun süre beklemeyi başarmasına şaşırılmıştı. Sabrina sorgulamaya başlamadan önce zar zor sabah sekize kadar dayanabilmişti.

Nasıl geçti?

Tuhaf mıydı?

Claudia kendi yeşil smoothie'sini mi getirdi?

Kennedy tam bir pislik miydi?

Jack iyi öpüşüyor mu?

Kate henüz mesajlara cevap vermemişti, en azından kısa mesajla. Ama kafasında...

Evet, dün gece çok garip bir geceydi; sevgilimle yan yana, patronumla da karşılıklı oturuyordum.

Hayır, Claudia kendi smoothie'sini getirmedi, gerçi az kalsın getirecekti. Kate sağlıklı beslenmeyi destekliyordu ve herkesin salata seçme hakkına tamamen saygı duyuyordu, ancak karbonhidratsız yaşam ve glutenden vazgeçmenin büyüğü hakkında biraz daha az konuşulmasını tercih ederdi. Neredeyse raviolisini mahvetmişti.

Neredeyse.

Kate, Claudia'nın söz verdiği parlak saçlara kıyasla makarnasını her zaman tercih ederdi. Üstelik Kate'in saçları zaten parlaktı. Hatta kendi deyimiyle Claudia'nınkinden daha parlaktı. Gluten kazansın, çok teşekkürler.

Kennedy'nin kaba biri olup olmadığına gelince... Evet, elbette.

Ve Jack'in iyi öpüşen biri olması...

Telefonu tekrar yanıp söndü ve Kate aşağıya baktı, sonra Lara'nın şehrin öbür ucundan aklından geçenleri okuduğunu fark edince şaşkınlıkla iki kez baktı.

Seni öptü mü?

E-postayı Jarod'un asistanına gönderdikten sonra telefonunu eline aldı ve Lara'nın mesajlarını kontrol etti. Mesajlar Sabrina'ninkilerle hemen hemen aynıydı, sadece biraz daha yumuşak bir üslupla yazılmıştı.

Kate her iki kadına da toplu mesaj gönderdi. Üzgünüm, çok yoğun bir gündü, mesajlara ancak şimdi bakabiliyorum.

Bu doğrudu. Saat akşam 7:30'du. Hâlâ ofisteydi ve hafta sonu çalışmak istemediği sürece yaklaşık yarım saatlik daha işi vardı. Ki istemiyordu da.

Sadece birkaç hafta önce, yapardı. Yapacak başka bir şeyi yoktu. Şimdi ise kahvaltı, opera, belki de operadan sonra bir kadeh içki için planları vardı...

Telefonunun kılıfının köşesini avucuna dalgın bir şekilde vurdu.

Çok mu hızlı ilerliyordu? Jack'le daha yeni tanışmıştı ve son bir hafta içinde onu beş kere mi görmüştü?

Ve yine de, o öpüşme meselesine gelince... Öpüşmemişlerdi. En azından arkadaşlarının düşündüğü gibi değil. Öpüşmek istemişti, ya da en azından istemeyi istemişti. Ve dün gece, Claudia ve Kennedy ile akşam yemeğinden sonra, Jack onu serin bahar havasında eve götürürken, kimin dondurmasının daha iyi olduğunu tartışırken o an gelmişti; onun çikolatalı mı yoksa onun fıstıklı mı? (Şunu da belirtmek gerek, doğru cevabın birlikte daha iyi olduğuna karar vermişler ve kendi dondurma çeşitlerini yapmışlardı.)

Ama apartmanına vardıklarında ve adam ona doğru döndüğünde, kadın sadece endişe hissetmişti; adam başını eğip dudaklarını öpmek için değil, yanağına uzun bir öpücük kondurunca ise rahatlama gelmişti.

Sandalyesine yığıldı. Ona ne olmuştu? Zengin, çekici, büyüleyici bir adam açıkça ondan hoşlanıyordu. İyi anlaşıyorlardı. Birlikte gülüyorlardı. Ama geceleri gözlerini kapatıp Jack'i düşündüğünde, yüz hatları hep biraz değişiyordu. Gülümsemesi biraz daha isteksizleşiyor, gözleri biraz daha az altın rengi oluyor, çenesi biraz daha inatçılışıyor, kaşları kalınlaşıyordu...

"Kate."

Gözlerini birden açtı ve yine onu düşündüğünü fark etti.

"Hey." Doğrulup boğazını temizledi ve kaşlarını çatan Kennedy'ye baktı. "Neye ihtiyacın var?"

"Bir şeye ihtiyacım olduğunu neden varsayıyorsun?"

"Asistanınızın masasının önünde durup ona ölümcül bakışlar attığınız için mi?"

"Uyuyor olduğunu sanıyordum."

“Pekâlâ, o halde, nazikçe uyandırdığınız için teşekkür ederim,” dedi alaycı bir şekilde, telefonunu masanın üzerine yüzüstü koyarak arkadaşlarından gelen mesajları görmesini engelledi. “Eğer bir şeye ihtiyacınız yoksa, bitirmem gereken bazı işlerim var...”

"Neredeyse bitirdin mi?"

“Hayır,” dedi. “Neden? Eğer benden bir şey yapmamı istiyorsanız—”

“Hayır.” Sonra öfkeyle ofisine doğru yürüdü.

Gözlerini devirdi. İyi sohbetti.

Yirmi dakika sonra güvenlik görevlisi masa telefonunu aradı. "Merhaba Kate, ben Kevin."

“Merhaba, Kev.” Aşağıdaki tüm erkeklerle isimleriyle hitap ediyordu. Hatta binadaki hemen hemen herkesi tanıyordu. Bu da onu işinde başarılı kılan şeydi ve işinde başarılı olması da işini sevmesini sağlıyordu. Yazmaya devam edebilmek için telefonu kulağının altına koydu. “Ne haber?”

"Az önce size yemek siparişi gönderdim."

"Gerçekten mi?"

“Kahretsin. Bir şey sipariş etmedin mi? Kerrigan’s’tan normal adamlardan biriydi. Wolfe için olduğunu söylediler, bu yüzden cuma gecesi bu saatte senin olduğunu düşündüm.”

Kate omzunun üzerinden Kennedy'nin ofis kapısına baktı. "Hayır, ama eğer Kerrigan'ın olsaydı, kimin için olduğunu çok iyi bilirdim."

O da ne olduğunu biliyordu. Dana rosto sandviç, bol sos, bol yaban turpu ve Kerrigan'ın muhteşem patates kızartması yerine karışık yeşil salata; Kate'e göre bu, insanlığa karşı işlenmiş bir suçtu.

Kevin'le telefonu kapattı ve bir dakika sonra, Kerrigan'ın logosunun bulunduğu bir poşet taşıyan bir kurye kapıdan içeri girdi. Burası ucuz plastik poşet ve strafor dolu bir yer değildi. Poşet kağıttandı, sapları siyah ve sağlamdı ve tek kullanımlık kapların evdeki dolaplarındaki tabaklardan daha kaliteli olduğundan oldukça emindi.

“Merhaba Joey,” dedi, tanıdığı kuryeyi selamlayarak, çekmecesinde sakladığı nakit paranın içinden zarfı çıkardı. Genellikle internetten yemek siparişi verir ve dört tane kredi kartı kullanırdı; her bir adam için birer tane, ayrıca ofis ihtiyaçları için kendi kartı. Bu, gider muhasebesini kolaylaştırıyordu. Ama adamlardan biri açlıktan sinirlenip kendi yemeğini sipariş ettiğinde diye, her zaman yanında nakit bulunduruyordu.

“Ben hallederim.” Kennedy ofisinden çıktı, cüzdanını çıkardı ve Joey'e biraz para uzattı.

Joey bozuk paraları aramaya çalıştı ama Kennedy elini kaldırdı. "Sende kalsın."

"Ah, teşekkürler." Joey, elindeki banknotun yüz dolar olmasından dolayı muhtemelen şaşkın bir bakışla Kate'e baktı. Kate omuz silkti ve bahşişten memnun olduğunu gösteren hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Joey'nin duyma mesafesinden uzaklaştığında, "Bu çok cömert bir davranıştı," dedi.

"Hmm?"

Teslimat görevlisine doğru başını salladı. "Ona yüz dolarlık bir banknot verdiğinizin farkındasınız, değil mi?"

Çantayı havaya kaldırdı. "İki sandviç aldım."

"Zavallı damarlarınız," dedi, para zarfını çekmecesine geri koyarken.

"Seninki de. Hadi bakalım."

Adam ofisine doğru ilerlerken kadın başını kaldırdı. "Ne?"

"Bunlardan biri senin için. İstersen ister istemiyorsan?"

Evet, yaptı. Kesinlikle yaptı. Saat birden beri hiçbir şey yememişti ve gece geç saatler için mutfakta birkaç enerji barı ve atıştırılabilir bulundursa da, Kerrigan'ın sandviçi çok daha iyiydi.

Ve yine de...

Kate, Kennedy'nin peşinden ofisine kadar gitti ve kapı eşiğinde durdu. "İşin püf noktası ne?"

Kapıları çantadan çıkarıp masasına koymaya başlamıştı bile. "Hiçbir hile yok."

"Ancak . . ."

Başını kaldırdı. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey. Sadece bunca yıldır birlikte çalışıyoruz, bir kere bile birlikte yemek yemeyi teklif etmedin." Ofisine girdi ve uzattığı plastik çatal bıçak takımını aldı. "Acaba kardeşinle çıktığın için mi? Bu yüzden mi bana iyi davranıyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Kardeşimle mi çıkıyorsun?"

Başını yana eğdi. "Aman Tanrım. Dün geceki çift randevuda sen değil miydin? Yemin ederim oydu."

Kennedy sadece gözlerini devirdi ve yiyecekleri paketinden çıkarmaya devam etti. "Dondurma nasıldı?"

"Güzel," diye yanıtladı ihtiyatlı bir şekilde, uzattığı kabı alıp oturdu.

"Fıstık?"

Başını kaldırdı. "Fıstık sevdiğimi nereden biliyorsun?"

Cevap vermek yerine, masasının arkasına oturup onun karşısına oturdu ve gözlerine baktı. "Dün gece için senden özür dilemeliyim."

Bu onu şaşırttı. Kennedy Dawson özür dileyen biri değildi.

"Ben bir aptaldım."

Gülerek sandviçini aldı. "Kennedy, kötü haberi vermek istemem ama sen çoğu zaman tam bir kaba adamsın."

Ona sert bir bakış attı. "Bu senin sözün mü?"

"Hangi kelime?"

"Beni tanımlamak için kullanacağın kelime ne? Tabii ki sevimli değil. 'Pislik' mi?"

Çiğnemesini yarıda kesti, sonra sandviçini düşürüp ona işaret ederken bile devam etti. "Aha! İşte bu her şeyi açıklıyor."

"Neyi açıklıyor?"

"İşte bu," dedi masadaki yiyecekleri işaret ederek. "Bana akşam yemeği ısmarlamam ve daha önce hiç yapmadığın halde birlikte yemek yemeyi önermen."

"Belki de sadece iyi bir insanımdır," dedi gözlerinde onun görmeye alışık olmadığı bir parıltıyla.

"Aman lütfen," dedi gülerek. "Bunu seninle on bin saat geçirmemiş birine sakla."

Cevabından memnun kalmış gibi hafifçe gülümsedi. "Su ister misin?"

Gözlerini devirdi. "Konu değişikliği güzel olmuş. Ama evet, lütfen."

Ofisinin köşesindeki küçük buzdolabına gitti. Geçen yıl tüm erkeklerin ofislerine birer tane taktırmıştı. Resmi açıklaması, sıcak yaz günlerinde müşterilerine içecek ikram edebilmeleri ve mutfaktan bir şey getirmesini beklemek zorunda kalmamaları içindi. Ama aslında, buzdolaplarının zamanını daha iyi değerlendirmenin bir yolu olduğunu düşünüyordu. Erkeklerin kendileri sorun değildi, sorun müşterileriydi. Ian'ın müşterilerine buz gibi Fiji, Kennedy'nin müşterilerine oda sıcaklığında Sanpellegrino getirmenin yanı sıra, Matt'in müşterilerinin her zaman bardaktan, asla şişeden değil, elektrolitli su sevdiğini hatırlamak da ayrı bir meseleydi...

Özetle, buzdolapları şirkete zaman kazandırdı ve Kate'in öfke kontrolü derslerinin maliyetinden tasarruf etmesini sağladı.

"Sade mi, yoksa gazlı mı?" diye sordu Kennedy.

Kate, sos kabının kapağını açıp koklarken, "Önemli değil," dedi.

"Bu acı mayonez," dedi ve masaya iki şişe su bıraktı. "Patates kızartmasıyla birlikte geliyor."

Kadın, tereddütle bir patates kızartmasını sosa batırdı, baharattan çok mayonez olduğunu fark etti ve bir sonraki patates kızartmasını daha hevesle batırdı. "Peki, burada ne oluyor? Neden bu kadar nazıksınız? Bana patates kızartması getirip gülümsüyorsunuz?"

"Gülümsüyorum."

"Hayır. Bana değil. Vay canına, bunu nereden aldın?" diye sordu, elindeki şarap şişesini fark ederek. "Burada sadece viski ve burbon bulundurduğunuzu sanıyordum. Kahverengi içkiler."

"Bigsby Black bunu bugün getirdi. Napa'dan yeni döndü ve bu, anlaşılan aşırı pahalı bir Cabernet Sauvignon şarabı."

"Bigsby Black, bu ismi çok seviyorum. Keşke senin de böyle bir ismin olsaydı, değil mi? Mesela bir başkanın ismini taşımak yerine?"

"Çocukken adımın soyadım olmamasını diledim mi? Elbette. Bazen. Adımın Bigsby olmasını hiç diledim mi? Asla."

"Keşke Katherine'den daha gösterişli bir ismim olsaydı diye düşünürdüm."

"Katharine Hepburn çok göz alıcıydı."

"Sanırım öyle. Ama eskiden adım Regina, Giselle ya da Theodora olsaydı biraz daha az sıradan olurdu diye düşünürdüm." Bu sözleri söyler söylemez kendini aptal gibi hissetti. En son istediği şey, özellikle de ona, ne kadar gösterişsiz olduğunu hatırlatmaktı. Gerçi hatırlatılmasına da gerek yoktu.

Şişenin mantarını çıkarırken düşünceli bir şekilde, "Sade," dedi. "Seni tanımlamak için kullanacağım kelime bu olmazdı."

Kate saçmalık dememek için dilini ısırды. "Sen hangi kelimeyi kullanırdın?" Kesinlikle karşı konulmaz kelimesini kullanmazdı.

Kaşlarını oynatarak onu yakaladığını ima etti ve kadın, tuzağına düştüğünü anlayarak başını salladı.

"Benimkini de söyleyeyim..." dedi, büfeden iki şarap kadehi alırken şakacı bir tonla.

"Güzel deneme ama teşekkür ederim, hayır," dedi kadın, adam onlara birer kadeh şarap doldurup yerine otururken sandviçinden bir ısırık daha alarak.

Bardağını kaldırdı, bir yudum aldı, sonra ona uzattı. "İlklere."

"Önce ne?"

"İlk akşam yemekleri."

Ama bu, sadece ikisinin birlikte yediği ilk akşam yemeğinden daha fazlasıydı. Bir şeyler farklıydı. Bu gece nedense daha rahattı. Evet, muhtemelen sadece ona yaranmaya çalışıyordu. Kennedy bilmemekten nefret ederdi ve onun kendisini tanımlamak için kullanacağı tek bir kelimeyi bile ona söylememesi gibi basit bir şey bile muhtemelen onu bütün gece uyutmamıştı.

Bu gece de aynı şekilde uyanık kalacak, onun kendisine hangi kelimeyi kullanacağını merak edecekti, ama pes eden ilk kişi olmaya hiç niyeti yoktu.

"Birlikte yediğimiz ilk akşam yemeği değil bu. Dün akşam da birlikte yemek yedik."

"Tabii ki," dedi. "Kimsenin olmadığı ilk akşam yemeğinden bahsediyordum."

Arkasına yaslandı. "Sanırım haklısın. Tuhaf görünüyor."

Omuz silkti ve bir patates kızartmasını daha sosa batırdı. "Aslında pek değil. Partinizin gecesinde bazı konularda farklı frekanslarda olduğumuzu fark ettik."

"Sen ve Jack'in aksine."

"Onunla benim birlikte olmamız seni rahatsız ediyor mu?"

"Tabii ki değil."

Onun hızlı cevabına duyduğu anlık hayal kırıklığını bir kenara bıraktı ama ısrar etmeye devam etti, içgüdüleri ona onunla ilgili bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu. "Gerçekten mi? Çünkü dün gece biraz gergin görünüyordun."

Salatasını sinirli bir şekilde bıçakladı. "Pekala. Biraz tuhaftı. Sizi ikinizi birlikte pek göremiyorum."

"Biliyordum." Daha dik oturdu. "Bizim çıkmamıza ne itirazın var? Önce ona telefon numaramı vermek istemedin, şimdi de—"

"Sakin ol, bu kadar savunmaya geçme. Sadece sizin farklı olduğunuzu söylemek istedim."

"Nasıl?"

"Jack her zaman rahat ve tasasız bir insandı."

"Ben neyim yani, gergin ve dikkatli miyim?"

"Hayır," dedi hafif bir gülümsemeyle. "O benim."

Kate göz kırptı. "Bu çok... öz farkındalıklı bir davranış."

"Peki, hangisini kastettiniz benim için? Gergin mi yoksa dikkatli mi?"

Gülerek, "Aman Tanrım, hiç pes edecek misin?" dedi.

“Asla. Vazgeçmek benim güçlü yanımdır değil.” Bunu dudaklarında hafif bir gülümsemeyle söyleme şekli, Kate'in bir şeyi kaçırmış olabileceğini düşünmesine neden oldu.

"Gerçekten de, Jack'le beni birlikte görmüyor musun?"

Şarabını kadehinde çevirdi, koyu kırmızı sıvının çalkalanmasını izledi. "İlişkiniz hakkında ne düşündüğümün sana ne önemi var?"

Haklısın. Tabağına tekrar baktı.

İkisi de birer lokma daha aldıktan sonra, "Öyleyse," dedi. "Yarın opera var."

Kate omuz silkti. Doğrusu, heyecanlı olmaktan çok meraklıydı. Ve biraz da gergindi. İçinden bir iç çekiş daha verdi.

"Neden gerginsin?"

"Aman Tanrım." Ağzını sildi. "Bunu sesli mi söyledim?"

"Evet, yaptın. Sonra da kimsenin fark etmediğini düşünerek iç çektin."

Gözlerini kırıştırdı. "Bunu biliyor musun?"

Omuz silkerek, "Açıkça belli" der gibi bir hareket yaptı.

Hain şaraba öfkeyle baktı. "Ama ben daha sadece iki yudum aldım."

"Belki de kendi kendini sansürlemekten hoşlanmıyorsundur."

"Evet, doğru," dedi kızarmış patateslerin başında.

"Peki neden gerginsin?"

Derin bir iç çekti, bu sefer gerçekten derin bir içti, çünkü adam onun gizli sırlarını biliyordu. "Sanırım söylememeliyim."

"Neden?"

Ona baktı, sonra gözlerini kaçırdı. "Çünkü o senin kardeşin."

"Ah," dedi hafifçe. "Romantik şeyler."

"Evet," dedi biraz çekinerek. Yıllar boyunca Kennedy ile akşam yemeğinin nasıl olacağına dair hayal ettiği her şeyde, başka bir adamdan bahsedebileceklerini hiç düşünmemişti. Hele ki kardeşinden hiç.

"Size tavsiye verebilecek en iyi kişi benim," dedi ellerini uzatarak.

"Şey, kusura bakmayın ama siz pek de 'Sevgili Abby' havası vermiyorsunuz."

"Abby'nin kim olduğunu bilmiyorum ama Jack'i hayatı boyunca tanıyorum ve sen de yabancı sayılmazsın."

"Doğum günümün ne zaman olduğunu ve fıstık sevdiğimi biliyor olman, beni tanıdığın anlamına gelmez."

Öne doğru eğildi, yüzünde garip bir telaş vardı. "Baleyi operadan daha çok sevdiğini biliyorum. Satrançta son derece kurnaz ve tehlikeli olduğunu

da biliyorum. Evet, bunlar yakın zamanda öğrendiğim detaylar, ama çok uzun zamandır tanıdığım en zeki insan olduğunu, tek bir detayı bile kaçırmadığını ve geçerli bir sebep olmadan gergin olmayacağını biliyorum. O yüzden söyle bakalım.”

Kate'in nefesi boğazında düğümlendi. Sözlerini her zaman özenle seçen bu az konuşan adamdan böyle konuşmalar duymaya alışkın değildi. Özellikle de ona bakarken bu kadar tutkulu görünmesine de alışkın değildi.

Rahatsızlığını gizlemeye çalışarak su şişesine uzandı. Şu an şaraptan daha güvenli bir seçim gibi görünüyordu. "Belki de gergin olmak doğru kelime değildi," diye düzeltti. "Sadece... Neden flört etmenin zor olduğunu hep unutuyorum?"

"Öyle mi?"

"Belki de senin için uygun değildir." Elini onun yönüne doğru salladı. "Eğer ilişkinin asıl amacı sıkılmaksa, uygun değildir."

Çenesi kasıldı. "Asıl amacımın sıkılmak olduğunu hiç söylemedim."

"Hayır, sanırım değil. Ama kabul etmelisin ki, ilişkiler söz konusu olduğunda, tedbirli davranıyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani sık sık flört etmiyorsunuz ve flört ettiğinizde de, akışa ayak uyduran ve ipleri size bırakan kadınlarla birlikte oluyorsunuz."

"Bana kontrol manyağı mı diyorsun?"

Gülümsedi. "Aşağı yukarı öyle."

O da karşılık olarak gülümsedi. "Sen de o konuda pek farklı değilsin."

"Hayır," diye itiraf etti. "O zaman birlikte olmamamız iyi bir şey sanırım."

Kadın bekledi, ama adam onun değerlendirmesini doğrulamadı. "Konuyu değiştiriyorsun. Yarınki opera için neden bu kadar endişelisin?"

"Tanrım, ne kadar da ısrarcısın," diye mırıldandı şarap kadehini alırken. "Pekala. Ama unutma, bunu sen istedin." Derin bir nefes aldı. "Uzun zamandır flört etmedim. İlk randevudan öteye geçemediğimden beri ise daha da uzun zaman geçti."

"Tamam . . ."

"Fiziksel kısımda biraz paslanmış durumdayım, biliyorsunuz."

Kennedy irkildi. "Evet, bunu bilmek istemezdim."

"Sana söyledim!"

"Öyle yaptın." Sandviçini aldı, sonra bir ısırık bile almadan yere bıraktı. "Neden?"

"Neden ne?" diye sordu ihtiyatlı bir şekilde, onun konuşmaya devam etmek istemesine şaşırmıştı.

"Neden paslanmışsın?"

"Şunu fark etmişsinizdir belki ama bu"—kendini işaret ederek —"erkekleri pek de heyecanlandırmıyor."

"Jack oldukça ilgili görünüyor."

"Sana öyle olduğunu söyledi mi?" Biraz daha dik oturdu.

Kennedy başını salladı. "Evet, bunu yapmayacağız."

Yine derin bir iç çekerek yere çöktü. "Yardımcı olamayacağınızı tahmin etmeliydim."

"Tam olarak ne konuda yardıma ihtiyacınız olduğundan emin değilim."

"Sadece... arkadaşça davran ve bana ilk öpüşmelerin garip olmasının erkekler için sorun olmadığını, bunun bir sorun teşkil etmediğini söyle."

Kennedy tamamen hareketsiz kaldı. "Sen ve Jack henüz öpüşmediniz mi? Birkaç randevuya çıkmadınız mı?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Durumu çok daha kötü hale getiriyorsunuz!"

"Özür dilerim, özür dilerim." Sandviçinden bir ısırık aldı ve başını salladı. "Zavallı Jack."

Kadın ona bir patates kızartması fırlattı, adam da takım elbisesine yağ lekesi bırakmadan önce onu savuşturdu. "Ne kadar da sinirlisiniz, Bayan Henley."

"Evet, bende de onlardan biri var," dedi. "Ofiste kilitli bir yerde saklıyorum."

"Gerçekten mi?" Yerdeki patates kızartmasına dikkatlice baktı.

"Yani, iş günü içinde. Neyse işte." Sandviçini sosun içine batırdı. Biraz soğumuştur ama hala lezzetliydi. "Biliyor muydun, bu Sabrina ve Matt'in ilk sahte ilişki yemeğiymiş? Kızarmış biftekli sandviçler?"

"Bunu nereden bileyim? Bunu nereden biliyorsunuz?"

Omuz silkti. "Her şeyi biliyorum."

Bir süre sessizce yemek yediler. Sonra Kennedy ağzını sildi ve ona baktı. "Garip olmayacak."

"Ne olmaz ki?"

Sandalyesinde kıpırdandı, daha önce hiç bu kadar rahatsız görünmemişti. "İlk öpücük."

"Olabilir. Uzun zaman oldu." Bunu söylerken kızarmayı reddetti. Uzun bir süredir cinsel ilişki yaşamamış olmasının hiçbir utanç verici yanı yoktu.

"Ne yapıyorsun, adamı ısırtıyor musun?"

Kadın şaşkınlıkla güldü. Kennedy'nin bu şakacı halini beğenmişti. "Evet. Kesinlikle. Isırma benim imza hareketim."

"Bak, lütfen yapma..." Derin bir nefes verdi. "Asistanımla böyle bir konuşma yapıyor olmama inanamıyorum. Küçük kardeşim hakkında."

İnanın bana, bu durum benim için daha da tuhaf.

Yine de özellikle durmak istemiyordu. Tuhaf olmalıydı ve bir bakıma öyleydi de. Ama bir şekilde... aynı zamanda tuhaf da değildi. Belki de altı yıldır sessizce birbirlerinin etrafında dönmeleri, ikisinin de farkında olduğundan daha sağlam bir dostluk temeli oluşturmuştu. "Ne diyecektin?"

Şarabını tekrar çevirdi. Bir yudum aldı. "Fazla düşünme."

"Bu mu tavsiyen? Fazla düşünme? Her şeyi analiz eden adamdan mı geliyor bu tavsiye?"

"Ben değilim."

Ona bir bakış attı.

"Sözlerimi ve eylemlerimi düşünerek seçtiğimi kabul ediyorum, ancak bazı şeylerin dürtü ve içgüdüye bırakılmasının daha iyi olduğunu ben bile biliyorum."

"Tıpkı seks gibi."

Şarabını dalgın dalgın çeviren eli durdu. "Öpüşmekten sekse nasıl geçtiniz?"

"Şey, yapacağımdan emin değilim ama sanırım yarın akşam öğreneceğim, değil mi?" Bunu hafifçe söyledi, tıpkı sık sık yapmaktan zevk aldığı gibi, onu rahatsız etmeye çalıştığını kendine telkin etti. Ama bunu söylerken bile, belki de başka bir amacı olup olmadığını merak etti.

Acaba bu, onu kışkırtma isteğinden kaynaklanan içgüdüsel bir dürtü müydü diye düşündü; tıpkı yıllardır her gün onu kışkırttığı gibi, çünkü onun başka kadınlarla eve gittiğini ve kendisini hiç görmediğini biliyordu.

Bunu söylediğine şaşırmadı. Haklıydı: öz sansür hiçbir zaman onun güçlü yönü olmamıştı. Adamın yanında her zaman bu kadar huysuz olmasının sebeplerinden biri de buydu; onu uzakta tutma, gerçek duygularını ağzından kaçırmama konusunda duyduğu çaresiz bir ihtiyaç.

Onu şaşırtan şey Kennedy'nin yüzündeki ifadeydi. Tüm yüz ifadelerini bildiğini sanıyordu, ama bu yeniydi. Fırtınalı, düşünceli ve evet...

Belki biraz kışkırtıyorum.

Pazartesi, 15 Nisan

Kennedy, Kate'in sandalyesinde oturan kıvrımlı sarışına, masasının yanından geçerken ters ters bakmamaya çalıştı, ancak kadın diğer tarafındaki Ian'ın ofisine vardığında bakışları iyice belirginleşmişti.

"Kate nerede?"

Ian bilgisayarından şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Günaydın. Her zamanki gibi neşeli görünüyorsunuz."

"Pazartesi sabahı saat 10'a kadar ofise gelemiyorsa, ona ne için para ödüyoruz ki?"

Ian yavaşça ellerini klavyeden çekti, açık mavi gözleri Kennedy'yi dikkatle inceliyordu. "Kate'in bu sabah doktor randevusu var. Bir ay önce takvime not etti ve geçen hafta da hatırlatma e-postası gönderdi."

Ah.

"Hafta sonu ondan hiç haber alamadım," diye homurdandı Kennedy.

Ian gerçekten şaşkın görünüyordu. "Bunu bekliyor muydun?"

Bu yerinde bir soruydu. Kate onların sosyal çevresinin düzenli bir parçası olsa da, bir grup toplantısı olmadığı sürece, mesai saatleri dışında onu genellikle görmezler veya ondan haber almazlardı. Boş zamanlarında ne yaptığı konusunda onlara bilgi vermezdi, onlar da ona vermezlerdi.

Ama bu daha önceydi. Kız kardeşi onun erkek kardeşiyle çıkmaya başlamadan önceydi. Kız kardeşinin erkek kardeşini öptüğünü düşünmeye başlamadan önceydi. Ve ondan başka hiçbir şey düşünmeden duramamaya başlamadan önceydi.

Kennedy ofisinde dolaşırken Ian, "Sana ne oldu?" diye sordu.

"Hiç bir şey."

"Pekala," dedi Ian omuz silkerek ve bilgisayarına geri döndü.

"Beni çıldırtıyor," diye patladı Kennedy.

Ian'ın elleri bir kez daha yavaşça klavyeden uzaklaştı. "Sanırım Claudia'dan bahsetmiyoruz."

Kennedy, elini saçlarının arasından geçirirken, "Kahretsin," diye mırıldandı.

Arkadaşının onun adını söylemesi, Kennedy'yi uzun zamandır hissetmediği bir duyguyla yüzleşmeye zorladı; bu, bir hafta içinde yaşadığı ikinci duyguuydu. Çünkü Kate'in adını duymak, özellikle de kardeşiyle ilgili olarak, her şeyi saran bir kıskançlık dalgasına neden olmuşken, Claudia'nın

adını duymak da ona eşlik eden bir duyguya, suçluluk duygusuna yol açmıştı.

“ılık cennette sorun mu var?”

"Hayır, pek sayılmaz," diye yanıtladı Kennedy.

Claudia ile işler... yolundaydı. Sorun da buydu. Her zaman istediğini sandığı her şey—istikrarlı, göze batmayan bir ilişki—inanılmaz derecede sıkıcı geliyordu. İlişkiye ilgisi yoktu. Ona da ilgisi yoktu ve Claudia daha iyisini hak ediyordu. İlişkiyi burada bitirmenin zamanı çoktan gelmişti ve bunu düşündüğü için kendini aptal gibi hissetse de, bu bile bir zahmet gibi geliyordu.

Kennedy, omzunun üzerinden Ian'a bakarak, "Jack'i anlaşılmamızın bir parçası olmaya zorlamalı mıyız sence?" diye sordu.

“Ne anlaşması?”

"Kate ile romantik bir ilişkiye girmemeye karar verdiğimiz bölüm."

Ian ona baktı. "Şaka mı yapıyorsun yoksa ciddi misin anlayamıyorum."

Kennedy tekrar odada volta atmaya başladı. "Mantıklı olurdu. Eğer Kate'in kalbini kırarsa, bu tıpkı bizden birinin yapmış olması gibi hepimizin sorunu olur."

"Allah aşkına, oturabilir misin?" dedi Ian. "Başım dönüyor."

Kennedy oturdu ama ayağı sabırsızca sekip duruyordu. Bu tür huzursuz enerji ona hiç benzemiyordu ve son derece sinir bozucuydu.

Ian ellerini yüzüne sürdü. "Bununla ilgili nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

“Neyle?”

Ian'ın elleri masasına düştü, konuşup konuşmamayı düşünüyor gibiydi ve parmakları masanın yüzeyinde hızlı bir ritimle vuruyordu.

“Pekala, başlayalım.” Ian hafifçe öne eğildi. “Anlaşma. Hayır, son birkaç yıldır ülke dışında olan ve burada çalışmayan kardeşini Kate'e aşık olmamaya zorlayamayız.”

Kennedy'nin midesi bulandı. Jack'in ona aşık olduğuna, onun da Jack'e aşık olduğuna inanamadı. Bu sadece... sıradan, geçici bir ilişki olmalıydı.

Ian sözlerine şöyle devam etti: "İkincisi, buna sürekli 'bizim anlaşmamız' diyorsun. Teknik olarak öyle sanırım, ama Dawson, dostum... aslında bu senin anlaşman."

"Neden bahsediyorsun?"

Ian omuz silkti. “Anlaşma senin fikrindi. Matt ve ben de kabul ettik çünkü Sam'lerin Noel'de bize verdiği viskiden çok içmiştik ve kabul

etmemek için hiçbir nedenimiz yoktu. Ama gerçek şu ki, Matt ve benim Kate'e kur yapmamak için bir anlaşmaya hiç ihtiyacımız olmadı. O harika biri değil diye değil," diye aceleyle açıkladı. "Sadece aklımıza bile gelmezdi. Kate en başından beri hep bir kız kardeş gibiydi."

"řey..." Kennedy bařını salladı. "Bekleyin, yani bunca zamandır bunun benim anlařmam olduėunu mu dūřünüyordunuz? Sanki ocuka bir yemin etmeden ellerimi kendime saklayamayan benmiřim gibi mi?"

"Yani, bunu dūřünerek uykusuz kalmadım. Ama evet, sanırım bunu yaratmanızın sebepleri olduğunu tahmin ettim."

"Ben—" Kennedy cūmlmesini yarıda kesti, dūřüncelerini toparlamaya çalıřtı. Sebepleri var mıydı?

Yıllar önce ofisinde o anlařmayı yaptıkları geceyi hatırladı. Evet, konuyu aan kendisiydi, ama bunun sadece üçlünün en mantıklı ve en az řehvet dūřkünü olduėu için olduėunu varsayıyordu. Kate'in iri kahverengi gözlerini biraz fazla dūřünen ya da onun zahmetsiz becerisine garip bir řekilde kapılan tek kiři olmadığını dūřünmüřtü. O zarif düėmeleri çözmenin nasıl bir řey olacaėını dūřünmeyi bırakmak umuduyla, ilgilenmediėini kendine söylemesi gereken tek kiři oydu...

Başı öne düştü. "Kahretsin."

"Öyle tahmin etmiştim," dedi Ian anlayışla. "Ama neyse ki işe yaradı, değil mi? Ondan uzak durmayı başardın."

"Elbette." Kennedy arkasına yaslandı ve bacaklarını uzattı. "Siz de öyle yaptınız."

Ian gülümsedi. "Bunun bir parçası olup olmadığını hep merak etmişimdir; bu anlaşma sadece kendini hatırlatmak için değil, aynı zamanda Matt'in veya benim bir hamle yapmamızı izlemek zorunda kalmamanı sağlamak için miydi?"

"Sanki o kadına takıntılıymışım gibi konuşuyorsun. Ben Sabrina'nın peşinden koşan Matt değilim."

"Hayır," dedi Ian yavaşça. "O bambaşka bir şeydi. Ve yine de..."

"Peki ya sonra?"

Ian ellerini kaldırdı. "Ve işe buradayız, ofisimdeyiz, çalışmamız gerekirken Kate ve o anlaşma hakkında konuşuyoruz. Bunun nedenini anlamama yardımcı olur musunuz?"

Kennedy karşılık olarak ona öfkeli bir bakış attı.

"Ya da değil," dedi Ian. "Ama eğer seni bu kadar sinirlendiren şeyi aıklamayacaksan, en azından işime geri dönmeme izin ver—"

Kennedy birden, "Onu düşünmeden duramıyorum," diye patladı. "Kate'i düşünmeden duramıyorum. İşte, duymak istediğiniz bu muydu?"

Ian derin bir nefes verdi. "Aslında hayır."

"Claudia yüzünden mi? Onunla ayrılıyorum."

"Birçok sebepten dolayı," diye yanıtladı Ian. "Bak, bu anlaşma senin fikrin olabilir ama kötü bir fikir değildi. Yani, Kate'ten bahsediyoruz. Onunla uğraşamayız."

Kennedy ayağa kalkıp tekrar ileri geri yürürken, "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunun her neyse, onu istediğimi mi düşünüyorsun?" dedi.

"Pekala. Peki, bu konuda ne yapacaksınız?"

"Bilmiyorum. Üstesinden gel."

"Bence bunu yapmalısın. Fırsatın kapandı."

"Benim hiç pencere bile olmadı," diye homurdandı Kennedy. Ian hızla başka yöne baktı ve Kennedy bu anlamlı hareket üzerine adımlarını durdurdu. "Öyle mi?"

Ian masa telefonunu eline almaya başladı, ancak Kennedy uzanıp telefonu sertçe yere fırlattı. "Hayır, asla. Kimi arıyorsun?"

"Matt. Bu an için her zaman bir yedek planım olacağını düşünmüştüm."

"Hangi an? Neyi kaçırıyorum?"

Ian ona dikkatlice baktı, sonra başını salladı. "Matt'i moral destek için buraya getiremeyeceğimden emin misin?"

"Ian, benim bir pencere var mıydı Allah aşkına?"

Arkadaşı, bu patlamanın altında yatan sessiz yalvarışı duymuş olmalıydı. "Pekala. Tamam. Evet. Kate'in senden bir ilgisi vardı."

Kennedy yutkundu. Tekrar yutkundu. Faydası olmadı. Ağzı tamamen kurumuştı.

"Yıllardır sana yarı yarıya aşıkımış. Gerçekten bilmiyor muydun?"

Kennedy başını salladı. Hayır. Kesinlikle hayır, bilmiyordu. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Hayır," diye itiraf etti Ian. "Bence bunu kimseye söylemedi. Belki kızlara söylemiştir. Ama çok açık, dostum. Sana çok uzun süre bakıyor."

"Çünkü bana dik dik bakıyor."

"Sence bunun sebebi ne?" diye sordu Ian. "Çünkü senden hoşlanıyor, muhtemelen kendi mantığına aykırı olsa da—hayır, kesinlikle kendi mantığına aykırı olsa da—ve sen de onunla asla çıkmayacağına dair bir anlaşma yaptın."

Kennedy başını sallarken bile umut yeşerdi. "Hayır. Bu hiç mantıklı değil. Kate dürüst bir insan. Bana söylerdi."

"Çalıştığı ve kendisine hep soğuk davranan bir adama aşık olduğunu söylemiş mi?" diye sordu Ian şüpheyle. "O açık sözlü, aptal değil."

"Üşümedim." Ama... üşümüştü. Kate'i mümkün olan her şekilde kendinden uzak tuttu, bunun sebebinin onun kendisine karşı isteksiz görünmesi olduğunu kendine telkin etti, ama ya sadece birbirlerinin etrafında dönüp duruyorlarsa?

Düşünmek için zamana ihtiyacı olan Kennedy, kapıya doğru yürüdü.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Ian.

"Bilmiyorum. En azından Claudia'nın sürekli başka bir kadını düşünmeyen biriyle görüşmesine izin vermem gerekiyor."

"Peki ya diğer kadın?" dedi Ian.

Kennedy elini kapı koluna götürürken iç çekti. "Kate ile olan penceremin kapalı olduğunu söylemiştin. Ne zaman?"

Ian cevap vermekte acele etmedi. "Bilmiyorum. Çok uzun zaman önceydi. Başlarda, ne kadar saklamaya çalışsa da, yanından her geçtiğinizde nefesi kesilirdi. Sonra birdenbire... durdu. Belki MBA meselesiyle birlikte bu fırsat tekrar ortaya çıkmıştır diye düşündüm, ama hâlâ anlamadığım nedenlerden dolayı, her şeyi bana yükledin."

"Bunu bilmesini istemedim."

"Neden olmasın ki?" dedi Ian, bıkkınlıkla.

"Ya hayır deseydi?" diye bağırdı Kennedy, kelimeleri süzgeçten geçirmeden önce. "Ya hayır deseydi ve reddetseydi?" Beni mi reddetseydi?

"Bunu neden yapmış olabilir ki?" diye sordu Ian, sesi kısık bir şekilde.

Kennedy omuz silkti. Artık ortaya çıktığına göre mantıksız geliyordu, ama Kate'i önemseydiği gerçeğinden kaçınmanın bir yolu kalmamıştı. Belki de çok uzun zamandır Kate'i önemsiyordu ve bunun ne anlama geldiğinden dehşete düşüyordu.

Yine de Kennedy kendini zorlayarak Ian'ın gözlerinin içine baktı ve cevabını duymak istemediği soruyu sordu: "Hâlâ öyle mi?"

"Hâlâ ne?"

Kennedy, kırılğanlığını gizleyemedi, "Bana önem ver," dedi.

"Elbette," dedi Ian dikkatlice. "O hepimizi önemsiyor."

"Yapma," dedi Kennedy sert bir şekilde. "Yani... o... öyle mi düşünüyor...?"

"Hayır dostum," dedi Ian, darbeyi indirirken sesi nazikti. "O yoluna devam etti. Ve eminim ki kardeşine karşı bir ilgisi var."

Pazartesi, 15 Nisan

Kate, ağzına bir lokma hindi sandviçi tıktırdığı sırada çiçekler geldi.

Sabahki jinekolog randevusu onu neredeyse her şeyde geride bırakmıştı ve masasında öğle yemeğini aceleyle yiyebilecek bir an bulana kadar saat neredeyse iki olmuştu.

Yanakları hâlâ tok olan kadın, kuryeye teşekkür etmek için el salladı. Devasa sarı gül buketinin içinde kartı aradı. Üç erkek için çalıştığı için, burada çiçek teslimatı pek yaygın değildi. Genellikle erkekler içki, gurme armut sepetleri veya aylık et kulübü tarzı şeyler alırlardı. Ama arada sırada bazı satıcılar, Wolfe'un bir sonraki sefer yeni yazılım veya ofis dekorasyonu arayışında hatırlanmak ve dikkat çekmek umuduyla abartılı bir çiçek aranjmanı gönderirdi.

Kartı buldu ve çıkardı, bir diken başparmağının kenarını sıyırınca içinden bir küfür mırıldandı. Kate, karttaki ismi görünce bir anlığına çiğnemeyi bıraktı. Kate Winslet.

Yutkundu, sonra gülümsedi; çiçeklerin kimden geldiğini zaten biliyordu. Jack.

Hem memnun olmuştu hem de... biraz da şaşırmıştı.

Cumartesi günkü buluşmalarından sonra ne düşüneceğini gerçekten bilememişti. Akşam yemeği mi? Mükemmel. Opera mı? Muhteşem. Belki tekrar yapmayı çok istediği bir şey değildi, ama bu sanat dalı onun tutkusu olmasa bile, yeniliğinden heyecanlanmıştı.

Öpüşme ise -evet, Jack Dawson'ı öpmüştü- gayet iyiydi.

İşte bu kadar. Tamam işte.

Kartı zarftan çıkardı.

Bu hafta sonu akşam yemeği?

Ha.

Kartı düşünceli bir şekilde çevirdi, Jack'in hâlâ ilgili olması hakkında ne hissettiğini anlamaya çalışıyordu, oysa ilk öpüşmelerinin onun için de biraz sıradan geçtiğine yemin edebilirdi.

Kate, bir sonraki adımı hakkında Lara ve Sabrina'nın fikrini sormak için cep telefonuna uzanırken, Kennedy'nin kendisine doğru geldiğini gördü. Ofisine devam etmek istiyormuş gibi görünüyordu, ancak son anda dikkatini masasına çevirdi, gözleri buketteydi.

“Hey!” dedi. “Claudia ile öğle yemeğin nasıl geçti?”

“Daha iyilerini gördüm.” Çiçeklere başıyla işaret etti. “Orada ne var?”

Kadın, kartı uzatmadan önce sadece bir an tereddüt etti. Adam kartı almak yerine, kadının bileğini yakaladı.

"Kanıyorsun."

“Ah. Evet. Güllerin tehlikesi.” Gülümsedi ama adam karşılık vermedi, gözleri başparmağının üzerinden geçen ince kırmızı çizgideydi.

Başını kaldırdı. "Yara bandın var mı?"

“Mutfakta bir ilk yardım çantası var ama sorun değil. Yara bandı beni rahatsız eder.” Vücudunun onun dokunuşuyla nasıl canlandığını fark etmemesi umuduyla, kendini zorlayarak düzenli nefesler aldı.

Sonunda elinde tuttuğu kartı fark ederek eline baktı. Bakışları hafifçe karardı ve kimden geldiğini bildiğini anladı. Kennedy'nin parmakları, onu bırakmak istercesine hareket etti, sonra orada kaldı, başparmağının ucu bileğinin iç kısmındaki hassas deriye yaslandı.

Nefesi kesildi ve nabzının çok hızlı attığını fark edip etmediğini anlamak için yüzüne baktı.

“Yani opera başarılı oldu.”

“Beğendim.”

"Beğenildi, ama sevilmedi mi?"

"Eh, bale gösterisi değildi," dedi gülümseyerek.

“Ah evet. İlk aşkın cazibesi.”

"Eşi benzeri yok."

Bakışları kilitlendi ve Kate, ofisin ortasında olduklarının ve patronunun adeta elini tuttuğunun farkına vardı. Ama o sadece patronu değildi, aynı zamanda yarı sevgilisinin de kardeşiydi. Üstelik Claudia'yı da yanında tutuyordu...

Kate elini hızla çekmeye çalıştı. Adamın parmakları, onu bırakmak istemezmiş gibi bir anlığına sıkılaştı. Sonra elini bıraktı, eli yanına düştü.

“Öğle yemeği iyi geçmedi, öyle mi? Nereye gittin? Listemden siliyorum.”

"Adını unuttum. Fransız bir lokanta. Claudia seçmişti."

Kate onu dikkatlice inceledi. Kennedy'nin herhangi bir şeyin adını unutması hiç de alışılmadık bir durum değildi.

"Kötü yemek mi?"

"Hayır, yemek gayet iyiydi."

“Peki, ama daha iyisi olacağını söylemiştin...”

Alnını kaşıdı ve yorgun görünüyordu. "Şöyle söyleyeyim, 'Sorun sende değil, bende' konuşmasını yapmak zorunda kalmadığım yemekleri tercih ederim."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Sen ve Claudia ayrıldınız mı?"

Omuz silkti.

"Ne oldu? Dördümüz akşam yemeği yerken, sen sanki..."

Kaşları kalktı. "Evet? Nasıl göründük?"

"Bilmiyorum. Sanırım memnunum. Gayet uygun."

Bakışlarını kıstı. "Acaba bir iğneleme mi var?"

"Hayır," diye çıkıştı sinirli bir şekilde. "Senin halinden memnun olduğumu söyledim. Hayattan istediğin tek şey bu değil mi?"

Öne doğru bir adım attı. "Hayır, Kate. Hayattan istediğim tek şey bu değil."

"Şey, neyse," dedi, yüzündeki yoğunluktan biraz nefesi kesilmiş bir halde. "Claudia ile işlerin yolunda gitmediğini duyduğuma üzüldüm. Üzüldü mü?"

"Sanırım daha çok şaşırdım," dedi, dalgın dalgın çiçeklere bakarak.

"Şey, birdenbire ortaya çıkmış gibi görünüyor. Ne değişti?"

Bakışları tam onunkilere kaydığı sırada masa telefonu çaldı. Telefonun bir, iki kez çalmasına izin verdi, ona cevap verme şansı tanıdı. Cevap vermeyince ahizeyi kaldırdı. "Wolfe Investments, ben Kate."

Matt'in daha zorlu müşterilerinden biri olan Sylvia Reid, Matt'in o sırada başka biriyle toplantıda olduğunu kavrayamadı ya da kavramak istemedi. Kate telefon görüşmesini bitirip, Matt'in en kısa sürede geri arayacağı sözüne karşılık ilk çocuğunu neredeyse teslim etmişken, Kennedy çoktan ofis kapısını kapatıp uzaklaşmıştı.

Tamam. İyi oldu işte. Garip bir ruh halindeydi ve kadın bununla başa çıkacak duygusal enerjisinin olup olmadığından hiç emin değildi. Sonra telefon durmadan çalmaya başladı ve gerçekten de onunla ilgilenecek zamanı kalmadı.

Bir saat kadar sonra Sabrina, uzun bacakları, 12,5 santimlik topuklu ayakkabıları ve Kate'in üzerinde unutulacak ama Sabrina'nın kadınsı figürünü mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran dar gri elbisesiyle ofise ağır adımlarla girdi.

Sabrina iki Starbucks bardağı taşıyordu ve birini Kate'e uzattı; Kate bardağı şaşkınlıkla aldı. "Bu Matt için değil mi?"

“Kendisine alabilir. Ayrıca, bu ofiste yeterince zaman geçirdim ve senin ona daha çok ihtiyacın olduğunu biliyorum,” dedi Sabrina, parmağını sarı gül tomurcuklarından birinin üzerinde gezdirerek. “Güzel. Seninki?”

“Evet, Jack gönderdi onları.” Kate kahvesinden bir yudum aldı. Buzlu karamelli macchiato'ydu ve inanılmaz lezzetliydi.

Sabrina düşünceli bir şekilde, bir yaprağı parmaklarının arasında ovuştururken, "Hım," dedi.

"Ne hım?"

Sabrina kahvesinden bir yudum aldı. "Opera nasıldı?"

“Beğendim. Yani, dürüst olmak gerekirse, bazı aryalar ya da her neyse, biraz monotonlaştı—”

Sabrina sözünü keserek, "Daha doğru ifade edeyim," dedi. "Jack'le opera nasıl geçti? Peki ya buluşma nasıl geçti?"

“Güzeldi.”

“Evet,” dedi Sabrina biraz üzgün bir şekilde. “Öyle tahmin etmişim.”

"Ne? Güzel olduğunu söyledim!"

“Pekala, ama bir saniye duralım ve Jack'i şu anda ofisinde hayal edelim.”

Kate sadece ona baktı.

Sabrina, Kate'in yüzünün önünde parmaklarını şıklattı. "Gözlerini kapat! Hayal et."

Kate önce gözlerini devirdi, ama sonra arkadaşının emrettiği gibi gözlerini kapattı ve tam o anda Jack'i hayal etmeye çalıştı. Yüzünü hatırlaması biraz zaman aldı. Jack'i aynı odada olmadığı sürece pek düşünmediğini fark etti.

Sabrina, “Şimdi, iş arkadaşlarından birinin masasına uğrayıp hafta sonunu sorduğunu hayal edin. ‘Randevunuz nasıl geçti?’ diye soruyor ve Jack, ‘Güzeldi,’ diyor.” dedi.

Kate, arkadaşının ne demek istediğini anlayınca irkildi.

Güzel bir buluşma, neredeyse hiç buluşma sayılmazdı. Hiçbir önemi yoktu. "Güzel" kelimesi yorgun, ilgisiz geliyordu. Daha da kötüsü, Kennedy'nin buluşmalarından biri hakkında söyleyeceği bir şeye benziyordu.

Bu da ona şunu hatırlattı...

Kate gözlerini açar açmaz, "Kennedy ve Claudia ayrıldı," diye birden söyledi.

Sabrina'nın kaşları kalktı. "İlginç."

"Şu saçmalıkları bırakır mısın?" diye tısladı Kate, kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Obi-Wan, gizemli bir aşk numarası yapmayı bırak da aklından geçenleri söyle."

"Pekala." Sabrina eğildi, sesini alçaltarak çiçekleri işaret etti. "Jack'e sarının en sevdiğin renk olduğunu veya sarı güllerin en sevdiğin çiçek olduğunu hiç söyledin mi?"

"Hayır. Sanırım daha önce hiç çiçekler hakkında konuşmadık."

Sabrina hafifçe iç çekti. "Tahmin etmiştim zaten. Sarı güller dostluğu simgeler, sevgilim. Genel olarak romantik bir seçim değildir. Bunu sana söylemezdim bile, çünkü duygularını incitmek istemezdim. Ama sonra operayı sordum ve sen bana aptal aryalardan bahsettin, Jack'ten bahsetmedin, öpüşmeden bahsetmedin—"

"Öpüştüğümüzü nereden bildin?"

Sabrina yeşil pipetinin arkasından sıırttı. "Bilmiyordum. Şimdi biliyorum. Tıpkı eskiden berbat olduğunu bildiğim gibi."

"Tamam, ciddi söylüyorum. Her şeyi biliyormuş gibi davranmak gerçekten sinir bozucu."

Sabrina, "Bunların herhangi birinde yanıldığımı söyleyin bana," dedi.

Kate, Post-it not defterini eline aldı ve başparmağıyla sayfaları yelpazeleyerek çiçeklere baktı ve Sabrina'nın değerlendirmesini düşündü. "Tamam, peki." Not defterini bir kenara attı. "Sarı güllerin genellikle dostluğu simgelediğini biliyorum. Erkekler adına çiçek siparişi vermekten neredeyse bir meslek edindim. Teşekkür çiçekleri, kutlama çiçekleri, taziye çiçekleri, romantik çiçekler... Ama Jack'in ya da diğer erkeklerin sarı gülleri görüp 'Aa, bakın, dostluk çiçekleri' diye düşündüklerini sanmıyorum."

Sabrina kaşlarını çatı. "Bir dakika, durun bir dakika. Kime romantik çiçekler gönderdiniz? Eğer Matt diyorsanız, bir isim istiyorum. Bu kadının adını, adresini istiyorum..."

"Biraz odaklanabilir misin?" Kate, Sabrina'nın yüzüne parmaklarını şıklattı. "Senin adamın var. Ben de kendiminkini bulmaya çalışıyorum."

"Bence sorun şu ki, siz zaten buna sahipsiniz."

"Jack'in beni sadece arkadaş olarak gördüğünü söylemeye çalıştığını sanıyordum."

Sabrina, Kennedy'nin ofisine anlamlı bir bakış atarak, "Jack'ten bahsetmiyordum," dedi.

Kate hareketsiz kaldı. "Hayır."

"Yine de bana Kennedy ve Claudia'nın ayrıldığını, Jack'le öpüştüğünüzü söylemeden önce söylemiştin. Hangi gelişmeyi daha çok önemsendiğin ilginç."

Kate içeceğinden bir yudum aldı. "Senden nefret ediyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Sabrina. Sesi neşeliydi ama Kate, arkadaşını yeterince iyi tanıdığı için Sabrina'nın mavi gözlerindeki endişeyi görebiliyordu.

"İyiyim," dedi Kate usulca. "Onu atlattım, unutma?"

"Bunu söylediğini hatırlıyorum."

"Çünkü bu doğru. Beni asla sevmeyecek bir adamı sevmekle zamanımı boşa harcamayacağım, Sabrina. İlişkilere hisse senedi portföyüne baktığı gibi, temkinli ve analitik yaklaşmayan bir adam bekliyorum. Bana bakıp ne kadar harika olduğumu bilen bir adam istiyorum. Her şeyini ortaya koyan bir adam."

"Hı hı. Sanki her şeyini ortaya atıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Kate kollarını kavuşturdu.

Sabrina, Starbucks bardağıyla Kate'i işaret etti. "Sadece birkaç hafta önce, saçın, makyajın ve kıyafetlerinle bambaşka bir kadındın. Bu arada, hâlâ harika görünüyorsun. Yeni saçın mükemmel, o pembe ruj muhteşem ve o bluz da çok şık."

"Ama" diye bir şey seziyorum.

"Ama... o yeni havalı görünümüne ve iddialı konuşmalarına rağmen, hele ki tanıdığım en cesur, en özgüvenli kadın olmana rağmen, gördüğüm tek şey bununla yüzleşmekten ölesiye korkan biri." Sabrina, Kennedy'nin kapısını işaret ederek meydan okumasını noktaladı.

"Sana söyledim-"

"Onu unuttun. Duydum. Ama kendin söyledin, cinsel dürtülerin bunu anlamadı."

Kate'in burnu kıristı. "O kelimeyi kullanmasak olur mu?"

"Peki. Cinsel organlar?"

"İğrenç."

"Demek istediğim şu ki, Kate, artık o adama eskisi kadar aşık olmayabilirsin ama yine de onu istiyorsun."

"Bu yüzden?"

Sabrina eğildi. "Öyleyse bir şeyler yap."

"Ne gibi?"

"Onu baştan çıkar."

Kate, bu düşünceden dehşete kapılarak güldü. "Şey, hayır. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Ve muhtemelen o da gülerdi."

"Kennedy'den bahsediyoruz. Kendisi pek neşeli bir adam değil."

"Bu çok rahatlatıcı."

"Özür dilerim. Sadece ikinizin de ateşli, hayvansı bir seks yaşamanız durumunda, hem kalbiniz hem de bedeniniz açısından tamamen özgürleşip yolunuza devam edebileceğinizi düşünüyorum," dedi Sabrina, Kate'in kasık bölgesini işaret ederek.

"Korkunç davranma," diye mırıldandı Kate, Kennedy'nin kapalı kapısına bakarken, Sabrina'nın az da olsa haklı olabileceğinden nefret ediyordu. İlla ki cinsel arzular ve benzeri şeyler konusunda değil. Kate, temel içgüdülerini kontrol edebileceğini düşünmeyi severdi.

Ama Kennedy Dawson söz konusu olduğunda ne kadar çok şeyi gizlediğini fark etmek biraz canını yakmıştı; önce aşk duygularını saklamaya çalışmış, sonra incinmiş duygularını gizlemeye çalışmış, şimdi de onun kendisi için neden yanlış biri olduğuna dair tüm nedenleri uydurmaya çalışmıştı.

Kate cep telefonunu eline aldı.

Kimi arıyorsunuz?

"Jack," diye mırıldandı.

"Onu tekrar göreceek misin?"

Telefon çalmaya başlayınca Kate başını salladı.

"Ama bunların dostluk gülleri olduğuna karar vermiştik," diye fısıldadı Sabrina.

"Aynen öyle. Bu yüzden onu görmem gerekiyor. İster kasıtlı olsun ister olmasın, doğru çiçekleri göndermiş, çünkü görünüşe göre ona sunabileceğim tek şey dostluk."

"Ne kadar süreliğine?"

Kate parmağıyla Kennedy'nin ofisinin bulunduğu yöne doğru işaret etti. "Bununla nasıl başa çıkacağımı bulana kadar."

Cumartesi, 20 Nisan

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

Kennedy, dalgın dalgın Doğu Nehri'nin bulanık sularına baktığı korkuluktan geri çekildi. "Hey, Baba."

Roger Dawson, her zamanki gibi elinde viskisiyle oğlunun yanına, korkuluğa geldi.

Kennedy kokteylinden bir yudum alarak, "Harika bir partiydi," dedi.

"Evet, annen her zaman güzel etkinlikler düzenlerdi."

"Güzel bir etkinlikti" demek yetersiz kalırdı. Kennedy'nin ailesi, evliliklerinin kırkıncı yılını, "en yakın arkadaşları ve aileleri"nden iki yüz kişinin katılabileceği lüks bir yatta kutlamaya karar vermişti. Havyar büfesi, canlı caz grubu ve smokin zorunluluğuyla, birkaç hafta önce Kennedy'nin doğum günü partisi, yanında arka bahçede yapılan bir barbekü partisi gibi kalıyordu.

İçinde hafif bir suçluluk duygusu hissetti. Doğum günü partisi ona Claudia'yı hatırlatmıştı ve bu da, haftanın başlarında ilişkilerini bitirdiklerinden beri kadının aklına ilk kez geldiğini fark etmesine neden olmuştu.

"Yani bunun hakkında konuşmak istiyor musun?" diye sordu babası tekrar.

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Sen söyle."

Kennedy, içkisinin son yudumunu da bir çırpıda içerek alaycı bir şekilde, "Harika," dedi. "Bu oyun."

Babası gülümsedi, Kennedy'nin tam olarak neyden bahsettiğini bilmediğini iddia etmeye bile tenezzül etmedi. Roger, oğullarının ilk yıllarını karısına ve her zaman yanlarında olan bir bakıcıya bırakmıştı, ancak Kennedy ve kardeşleri liseye geldiğinde babaları biraz daha öne çıkmış, daha fazla rol üstlenmişti ve bu onun en sevdiği stratejilerden biriydi. Aklında okul, kızlar, arkadaşlar veya spor gibi bir şey olduğunda, her zaman aynı yaklaşımı sergilerdi: oğluna bunun hakkında konuşmak isteyip istemediğini sorardı. Ve sonra beklerdi. Ve beklerdi. Ve beklerdi.

İşe yaradı. Her seferinde, Kennedy ve kardeşleri, her şey ortaya dökülene kadar bu konuda konuşmak istemediklerinden emindiler. Ama

Kennedy artık on beş yaşında değildi ve sorunlar hakkında konuşmanın onları mutlaka çözmediğini biliyordu.

O sessiz kaldı ve babası tavrını değiştirdi. "Bu gece Claudia yok mu?"

"Ayrıldık." Kennedy boş bardağını masanın üzerine koymak için soluna doğru uzandı.

Babası başını salladı. "Evet."

Kennedy kahkaha attı. "En azından şaşırmış gibi yapabiliydin."

Roger omuz silkti. "Sana o doğum günü partisini vermesi çok hoş bir davranıştı."

"Ancak?"

"Şey..." Babası bir yudum aldı. "Parti senden çok onunla ilgili gibiydi."

"Muhtemelen. İkimizin de bu ilişkiye doğru nedenlerle girip girmediğinden emin değilim."

"Neden bu işin içindeydin?"

Kennedy, yat güvertesinde gülen ve içki içen yüzlerce insana omzunun üzerinden baktı. "Biliyorsunuz, bu sizin partiniz, değil mi? Şu anda baba rolü oynamak zorunda değilsiniz."

"Baba rolü oynamazsın, babasın. Ve şu anda bu baba, en büyük oğlunun neden yalnız başına düşüncelere daldığını öğrenmek istiyor."

"Sürekli düşüncelere dalıyorum." Üstelik hep yalnızım.

Tuhaf bir düşünceydi. Teknik olarak her zaman yalnız değildi. Harika bir ailesi, sadık arkadaşları vardı. Canı istediğinde çıkıyordu. Ama ister başka bir doğum gününün gerçeğinden, ister en yakın iki arkadaşının ve en küçük kardeşinin hayatlarının diğer yarısını oluşturan kadınlar bulmuş olmasından kaynaklansın, Kennedy giderek bir çiftin parçası olmadığının farkına varıyordu. Ve yalnızlıktan hiç rahatsız olmamış olsa da, bu farklıydı.

"Claudia ile ilişkinizin yanlış bir nedenden kaynaklandığını söylediniz. Peki neydi o? Sadece arkadaşlık mı?"

Kennedy buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi, çünkü babası adeta aklından geçenleri okumuş gibiydi. "Belki de. Daha da önemlisi, Claudia her zaman birlikte olacağımı düşündüğüm kadın tipine benziyordu."

"Çok güzeldi," diye onayladı Roger.

"Evet. Ama bundan daha fazlasıydı," dedi Kennedy suya bakarak. "Annem bizi tanıştırdı. Palmer ailesi şimdi Avrupa'da yaşıyor, ama Claudia bizden birkaç blok kuzeyde büyüdü. Bizim kilisemize gidiyorlardı, gerçi farklı bir ayine katılıyorlardı. Bizim tanıdığımız tüm insanları tanıyor."

"İşte bunu mu istiyordunuz? Bizim sosyal çevremizden birini mi?"

“Bilmiyorum. Kağıt üzerinde doğru görünüyordu.”

“Ama içime sinmedi?”

Kennedy başını salladı.

Babası kayıtsızca arkasını döndü, dirseklerini korkuluğa yaslayarak kalabalığa baktı. "Bunun Jack'le bir ilgisi var mı?"

Kennedy babasına sert bir bakış attı. "Peki ya Jack?"

Sen söyle bana. Her zaman sessizsin, evet, ama kardeşin Avrupa'dan döndüğünden beri, kız arkadaşınla birlikte olmaya başladığından beri her zamankinden daha da içine kapanıksın.

Kennedy, arkasını dönerek korkuluğa yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturarak, "Kate benim kız arkadaşım değil," dedi.

"Ama gerçekten de çok güzel giyiniyor. Onu hep sevmişimdir."

Kennedy kendini zorlayarak babasının bakışlarını takip etti ve buna hazırlıklı olduğunu düşünse de, Kate ve Jack'i birlikte görmek yine de boğazında derin bir şok etkisi yarattı.

Yine pembe renk.

Kate'e son zamanlarda ne olmuştu? Sanki gidip sırf Jack için ve Kennedy'ye eziyet etmek için bir sürü pembe elbise almıştı. Kennedy pembe rengi sevmezdi bile. Aslında bu doğru değil. Bu renge hiç kafa yormamıştı... ta ki şimdiye kadar.

Onun doğum günü partisinde giydiği pembe elbise cilveli ve feminendi. Çift randevularında giydiği ise eğlenceli ve rahat bir tarzı. Ama bu...

Kennedy'nin bakışları kadının üzerinde gezindi ve yutkundu. Gül rengi elbisenin ön kısmı oldukça zarıftı, boynunda bağlanıp vücudunun hafif kıvrımlarını belli etmeden, gümüş sandaletlerine kadar uzanıyordu.

İçeri girip onu ilk gördüğünde, akşamı ona bakmadan geçirebileceğini düşünmüştü. Belki. Ama kadın arkasını döndüğünde ve sırtını gördüğünde, işi bitmişti. Saçlarını başının arkasında basit bir topuz yapmıştı, şüphesiz ki zarif boynunun arkasına bağladığı büyük fiyonku ve ince sırtını sergilemek için bilerek böyle yapmıştı. Her yerini.

Kate, Jack'e bir şeyler söyledi; Jack, kendisinden çok daha uzun boylu bedenini onunkine doğru eğdi ve eli, Kennedy'nin tüm gece boyunca dikkatini çeken pürüzsüz tenine hafifçe dokundu. Dokunmaya hakkı olmayan bir tendi bu. Hiçbir zaman da olmamıştı. Ama olabilirdi...

Aniden, kardeşinden, Kate'ten ve kendi düşüncelerinden uzaklaşarak suya doğru döndü. Ya da en azından denedi.

Her zamanki gibi, Kennedy'nin babası hiçbir şeyi kaçırmadı. "Bunu biliyor mu?"

Kennedy aptal numarası yapmadı. "Hayır."

"Jack öyle mi?"

Kennedy başını salladı. "Bunu birkaç gün öncesine kadar bilmiyordum bile."

"Hım." Babası bir yudum aldı. "Planın ne?"

"Ne demek istiyorsun, planım ne? O benim asistanım. O da benim kardeşim. Üstesinden gelirim."

Roger, Jack ve Kate'i incelemeye devam etti. "Sence o, Jack için doğru kişi mi?"

Kennedy omzunun üzerinden şöyle bir baktı, sonra tekrar nehre doğru gözlerini dikti. "Bilmiyorum."

"Evet, öyle."

Kennedy'nin parmakları demir korkuluğu sıkıca kavradı. "Peki, ne yapmamı istiyorsun baba? Gidip ona bunu göremediğimi mi söyleyeyim? Ona istediğini veremeyeceğini mi söyleyeyim?"

"Onun ne istediğini nereden biliyorsun?"

"Bana söyledi. İlk görüşte aşka, hiçbir şeyden geri durmayan, her şeyini ortaya koymaya hazır birini istiyor," dedi satranç tahtası başında o geceki konuşmalarını hatırlayarak.

Babası bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, sonra Kennedy'ye baktı. "Dokuz yaşlarındayken Nantucket'te havuzlu o evi kiraladığımız yazı hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Siz çocukların tek istediği şey o havuzda yüzmektir. Fitz hariç, o çok küçüktü, ama diğer üçünüz bütün günü o havuzda geçirdiniz."

"Peki ya?" Kennedy, babacan bir dersin geleceğini biliyordu ama ne olduğunu hiç tahmin edemiyordu.

"Bir insanın yeni bir havuza ilk kez nasıl yaklaştığı, o kişi hakkında çok şey anlatır. Annenle ben, o ilk gün sizi izlerken çok güldük. Jack, derin kısma balıklama atladı."

"Elbette yaptı," dedi Kennedy hafif bir gülümsemeyle.

"John, yüzmeye gitmeden önce bölümünü bitirmek istediği için elinde kitapla en üst basamağa oturdu. Ama sen ve Jack beklemek istemediniz."

"Çünkü bu asla tek bir bölüm değildi; her zaman bütün kitaptı." Kennedy'nin kendisi her zaman okumaktan zevk almıştı, ancak küçük

kardeři John bambařka bir seviyede kitap dűřkűnűydű.

“Sen de,” dedi babası, yüzmeyle ilgili benzetmesine devam ederek. “Havuzun çevresini dolaştın. Kenarına boyanmış numarayı kontrol ederek derinliğini ölçtűn. Atlama tahtasının sağlam olduğundan emin olmak için dikkatlice test ettin. Sıcaklığı test etmek için ayağını suya batırdın. Eminim nasıl yapılacağını bilseydin, klor seviyesini de kontrol ederdin.”

“Çűnkű insanlar havuzlara işer. Jack de muhtemelen işiyordu.”

"Sen her zaman temkinli olan taraftın ve annenle ben, havuzun sığ tarafından girip acele etmeden yüzmeni bekliyorduk."

“Anlıyorum,” dedi Kennedy biraz sinirli bir şekilde. “Jack daha spontane olan, John’un kafası gerçek dünyadan çok kitap dünyasında, ben ise aşırı temkinli olanım.”

“Ama sığ kısma girmedin,” diye devam etti Roger, sanki Kennedy hiç konuşmamış gibi. “Bunun uygun olduğundan emin olduktan sonra, bir an bile tereddűt etmeden derin kısma daldın. Ve Jack ve John sıkılıp gittikten çok sonra bile o havuzda kaldın.”

Babası sustu ve Kennedy şöyle bir baktı. "Tamam, pes ediyorum. Hikayenin dersi şu ki..."

“Oğlum, her şeyini ortaya koyuyorsun. Tanıdığım herkesten daha büyük bir azimle. Sadece yaklaşım planını belirlemen, detayları halletmen, önce gerekli araştırmayı yapman biraz zaman alıyor.” Roger Dawson oğlunun omzuna vurdu. “Kardeşinle konuş. Eğer içini kemiren bir şey varsa, ağzını kapalı tutman ikinize de fayda sağlamaz. Kate'e de fayda sağlamaz.”

Kennedy hiçbir şey söylemedi.

Babası omzuna hafifçe vurarak, "En azından bir dűřűn," dedi. "Hayat çok çabuk geçiyor. Bir dakikasını bile bořa harcama."

Kennedy bunun korkakça bir kaçış yolu olduğunu biliyordu, ancak harekete geçmeden önce kardeşinin yalnız kalmasını bekledi.

Jack, Kennedy'i görünce sırtarak, "Hey," dedi. "Neredeydin sen? İçeri girdiğimizden beri seni görmedim."

Kennedy yalan söyleyerek, "Etrafta dolaşıp durdum," dedi. "Kűçük bir buluşma olacağı söylenmişti ama yanılmışım."

“Klasik, abartılı bir anne partisi, değıl mi?” dedi Jack, geçen tepsideki doldurulmuş mantarı kaparken. “Hey, Claudia için üzűldűm. İyi biri gibi görünűyordu.”

"Öyleydi. Ama... Biliyorsunuz işte."

"Evet, biliyorum. Maalesef."

Jack'in alaycı tonu Kennedy'yi duraksattı. "Öyle mi?"

"Evet." Jack mantarı ağzına attı. "Senin kız arkadaşın Kate'ten 'Hadi arkadaş olalım' muhabbetini duydum."

"Ne?" Umut yeniden yeşerse de, kardeşini önemseydiği için bu durum onu rahatsız etmeye yetmişti. "Anne babamızın evlilik yıld dönümü partisinde seni terk mi etti?"

"Hayır." Jack masadan şampanya kadehini aldı. "Bu hafta başında 'o konuşmayı' yaptık. Arkadaş olarak daha iyi olacağımıza ve bunun gibi şeylere karar verdik."

"Kim karar verdi?"

"Önce o dile getirdi." Jack omuz silkti. "Ama o dile getirmeseydi ben yapardım. Yine de kötü oldu. İyi kızlardan biri ama aramızda fiziksel uyum yoktu. Kız kardeşimi öpmeye çok benziyordu."

"Onu öptün mü?" Kennedy'nin sorusu kısa ve öfkeli bir şekilde çıktı.

Jack, güvertede birine el sallamak için elini kaldırmıştı ama bakışları aniden Kennedy'ye takıldı ve elini indirdi. "Vay canına."

"Ne?"

Jack bir an onu inceledi, sonra içini çekti ve başını salladı. "Sen bir aptalsın."

"Harika bir kadın tarafından terk edildin ve aptal olan ben miyim?"

Jack tuzağa düşmedi, sadece Kennedy'ye sinirli bir bakış attı. "Şüphelerim vardı, ama senin Claudia'n vardı ve... Kahretsin Kennedy. Bana onunla ilişki kurmamam gerektiğini söylemeliydin."

"Evet," diye hırıldadı Kennedy. "Sana Kate'in dokunulmaz olduğunu, aramızda bir anlaşma olduğunu söylediğimi çok net hatırlıyorum—"

"O aptal anlaşmayı unut. Demek istediğim, onun senin olduğu için ona yaklaşmanın yasak olduğunu söylemeyi unuttun."

"O bir eşya değil, Jack."

"Bunun farkındayım, Kennedy. Ama ne demek istediğimi anlamamış gibi davranma. Ondan hoşlanıyorsun."

"Elbette ondan hoşlanıyorum."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun. Onu istiyorsun. Arkadaşlıkla ya da işle alakası yok." Jack bunu bir gerçekmiş gibi dile getirdi.

Ve aman Tanrım. Bunu yüksek sesle duymak...

"Hayır. Bilmiyorum. Karmaşık bir durum."

“Bak, bu her zaman senin sorunun oldu. Her şeyin basit ve anlaşılır olmasını istiyormuş gibi davranıyorsun, ama her şeyi basitleştirmeye o kadar çok çaba harcıyorsun ki, sonuçta akışa bıraksaydın olduğundan yüz kat daha karmaşık bir durumla karşılaşıyorsun.”

“Pekala, Aristoteles, sakın ol,” diye çıkıştı Kennedy, Jack’in şampanyasını kapıp, etraftaki en yakın içecek olduğu için büyük bir yudum aldı. “Eğer ayrıldıysanız, o neden burada sizinle birlikte?”

Jack omuz silkti. “Dediğim gibi, arkadaşız. Hâlâ gelmek isteyip istemediğini sordum ve 'elbette' dedi.”

“Nerede o?”

“Tuvalet,” dedi Jack. “Görünüşe göre uzun bir kuyruk var. Tekneler pek de bolca tuvalet imkanı sunmalarıyla bilinmiyor.”

“Belki de bu yüzden senden ayrıldı,” dedi Kennedy. “Bolluk gibi kelimeler kullanıyorsun.”

Kardeşi iyi niyetle orta parmağını gösterdi ve şampanyasını geri aldı. “Git kız arkadaşını al.”

“O değil...” Otomatik inkâr, Kennedy'nin dudaklarında kaldı. Belki de öyleydi. En azından babası haklıydı. Bunu öğrenmek hem kendisine hem de ona karşı bir sorumluluktu.

Kennedy, hareket etme niyetini tam olarak kavramadan önce bile kalabalığın arasından ilerlemeye başladı.

“Hey, Kennedy.”

Kardeşine döndü, o da kadehini kaldırarak bir kadeh tokuşturdu. “İşleri basit tutalım.”

Evet, tabii ki.

Kate'e karşı ne hissettiğini bilmiyordu. Ama bu hiç de basit bir şey değildi.

Cumartesi, 20 Nisan

Kate, tuvalet sistemini atlatmaya karar vermeden önce tam on beş dakika boyunca kadınlar tuvaleti için sıra bekledi.

Yat kiralama şirketinin sahibiyle çok eski dost olduklarını hatırlatarak vicdan azabını hafifletti. Aslında, Kennedy'nin annesini bu parti için şirketle tanıştıran kişi Kate'ti. Bu da ona birkaç kuralı çiğneme hakkı veriyordu elbette. Mesela, özel sütlerden birindeki tuvaleti kullanmak gibi.

Aslında, büyük kokteyl partileri sırasında sütler kullanıma kapalıydı, ancak Wolfe'deki görev süresi boyunca yeterince tekne partisi organize ettiği için, misafirlerden herhangi birinin deniz tutmasıyla başa çıkmak için özel bir yere ihtiyaç duyması ihtimaline karşı şirketin birkaç odayı açık tuttuğunu biliyordu.

Ya da Kate'in durumunda olduğu gibi, gerçekten dolu bir mesane.

Birileri minik banyoya el havlusu koymayı unutmuştu, bu yüzden Kate banyoya bitişik süite girerken ellerini şiddetle sallamakla yetindi. Küçük ama güzel döşenmişti, bir araya getirilebilen iki küçük yatak, köşede yerleşik bir kanepe ve küçük bir mini bar ile gecelik konaklamalar için donatılmıştı. Bir anlığına oturup, zengin ama giderek sarhoşlaşan parti katılımcılarından biraz uzaklaşmak istedi...

Kate, yalnız olmadığını fark edince el sıkışmayı yarıda kesti. "Burada ne yapıyorsun?"

Kennedy, penceresiz küçük odada duvara yaslandığı yerden kıpırdamadı. "Özel" yazılı bir kapıdan içeri dalan kadın soruyor bunu."

"Beni nasıl buldunuz?"

"Sizi ana kadınlar tuvaletinin önünde sırada görmedim, bu yüzden personelden birine sordum, o da 'pembe elbiseli birinin' buraya girdiğini hatırladı."

"Tebrikler, beni buldunuz. Geri dönebilir miyiz?" Adamın engellediği kapalı kapıyı işaret etti.

"Randevuna mı?"

"Tarih" kelimesini hafifçe vurgulaması kadını duraksattı. "Jack'le konuştun."

"Evet, giydim. Sadece bir arkadaş için giyilecek oldukça seksi bir elbise."

"Kes şunu," diye çıkıştı ve öne doğru yürüdü. "Ofiste değiliz, bu yüzden bana ne yapacağımı ya da ne giyeceğimi söyleyemezsin."

"Sana ofiste ne yapman gerektiğini ya da ne giymen gerektiğini ne zaman söyledim ki?" dedi kollarını çözüp dikleşerek. "İstesem bile dinlemezdin."

"Peki, neden yapayım ki? Teknik olarak patronumsun ama tek patronum değilsin. Sevgilim de değilsin. Hatta neredeyse arkadaş bile değiliz, o yüzden—"

"Yine mi aynı şey? Arkadaş olup olmadığımızdan bile emin değilsin?" Sözleri alçak ve sessizdi, ama adam incinmiş görüldüğü için kız şaşkınlıkla bir adım geri çekildi.

Kalbinin hızla çarpmasını sakinleştirmeye çalıştı, neden bu kadar gergin olduğundan tam olarak emin değildi. "Sanırım öyleyiz. Sadece... Biliyorsun. Birlikte hiç rahat olamadık."

"Tahmin edeyim. Bu benim hatam."

"Bilmiyorum Kennedy," dedi hafif bir iç çekerek. "Muhtemelen ikimizden de biraz var."

Öne çıktı. "Jack bana işleri gereğinden fazla karmaşıklaştırma eğilimim olduğunu söyledi, bu benim hatam. Peki ya sen? Neden işleri kolaylaştırmadın?"

Gözleri onun yüzüne kilitlendi. Her zamanki gibi yoğun, alametifarikası olan kaş çatması yüzünde duruyordu, ama bunun yanı sıra başka bir şey de söz konusuydu. Daha önce hiç görmediği bir şeydi bu ve her şeyi gördüğünden emindi. Kişiliğinin henüz keşfetmediği yönlerinin olması düşüncesi hem ürkütücü hem de heyecan vericiydi.

Kate yutkundu. "Nedenini bilmiyorum."

"Sanırım öyle." Gözleri duygudan parlıyordu. "Hangi kelime?"

Başını salladı. "Acaba bilincimi mi kaybettim ve konuşmamızın bir kısmını mı kaçırdım? Neyden bahsediyorsun?"

"Beni tanımlamak için kullanacağınız kelime. O akşam yemekte."

Kadın bıkkın ve sinirli bir kahkaha attı. "Yine mi o? Sadece—"

"Hangi kelime!" diye bağırdı.

Sesindeki duyguyu duyunca şoktan donakaldı. Bu sadece hayal kırıklığı değildi; neredeyse... çaresiz gibiydi.

İkisi de orada, nefes alışverişlerinden başka hiçbir ses duyulmadan öylece duruyorlardı; onun nefesi de onunki kadar ağırdı. Kate, kalbi birbiri

ardına karmaşık ve telaşlı bir şekilde atarken ona bakmayı reddediyordu; bakışları, her neyse bu duruma son verecek olan kapıya kilitlenmişti.

Bu, tanıdığı Kennedy değildi. Ona böyle bakmazdı. Bağırmasdı.

Ve işte buradaydılar.

Kennedy'nin başı hafifçe ona doğru döndü ve her ne kadar onun çok uzun boylu olduğu için nefesinin sıcaklığını yanağında hissedemeyeceğini kendine telkin etse de, hissettiğine yemin etti. Ya da belki de bu sadece bakışlarının sıcaklığıydı...

"Ne. Kelime." Sesi tekrar alçaldı ve eli ona doğru uzandı.

Dokunuşuna dayanamayacağını bilerek geriye doğru çekildi. "Kör!" diye bağırdı, ondan uzaklaşarak. "Seni tanımlamak için hangi kelimeyi kullanacağımı bilmek ister misin, Kennedy Dawson? Tamamen körsün. Tam önünde olanı göremiyorsun ve asla göremedin. Çok kontrollüsün ve tamamen... hiçbir şeyden habersizsin..." Beyni ağzına yetiştirdi ve tam zamanında kendini durdurdu.

Ama onu rahat bırakmadı, bakışları karanlık ve anlaşılmazdı. "Neyi görmezden geliyorum?"

"Hiçbir şey." Dudaklarını gergin bir şekilde yaladı.

"Şimdi korkup vazgeçme Kate," dedi ona doğru istikrarlı bir şekilde ilerlerken.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Yapma."

Kennedy donakaldı.

"Ben sadece..." Kapıya doğru, onun etrafından beceriksizce işaret etti. "Partiye geri dönebilir miyiz?"

Gözleri hafifçe kısıldı, yüzündeki ateş azaldı; onu dikkatle izliyor, her özelliğini inceliyor, onu çözmeye çalışıyormuş gibiydi. "Sadece... bir sorum daha var."

"Ne?" Sesi titrememişti ama kıl payı kurtulmuştu ve gözlerini bir kez daha kaçış yoluna dikti; dışarıdaki güvenliğe ve bu odada olup biten her neyse onun heyecanına kapılmıştı.

"Jack'i öptüğünde..."

Gözleri tekrar onun gözlerine döndü.

"Korktuğun gibi garip miydi?"

"Hayır," diye hemen yanıtladı.

Gözlerini kıstı. "Hayır mı? O zaman neden ondan ayrıldın?"

"Kennedy."

"Kate."

Sabrina ile yaptığı konuşmayı hatırlayarak, gözlerinin içine bakmaya zorladı kendini. Arkadaşının haklı olduğunu, bu adamı kafasından atmadan Jack'le ya da başka biriyle gerçekten yoluna devam edemeyeceğini fark etti.

"Garip değildi," dedi sessizce, yüzüne bakarak. "Ama özel de değildi. Ben ise özel bir şey bekliyorum."

Bunu bir meydan okuma olarak söylemişti ve adamın çok hızlı göz kırpmasından, duyduğunu anında anladığını görmüştü.

Gözlerine baktı. Bekledi.

Ve bekledi.

Ve bekledi.

Sonra onun meydan okumasını reddetmeye karar verdiği ve ondan uzaklaştığı anı gördü.

Kalbi paramparça oldu. "Gitmem gerekiyor," dedi ve yanından geçip gitti.

"Kate."

Onu görmezden geldi. Neyse ki küçük bir yerdi, çünkü saniyeler içinde odanın diğer ucuna geçti ve saçlarının sonunda düzgünce toplanmış düğümünden kurtulmanın ağırlığını hissetti. Ama saçını düzeltmek için durmadı, aptal gemi kapı koluyla uğraşırken, kapıyı zorla açarken hiç duraksamadı—

Odayı terk edemeden kapı tekrar gürültüyle kapandı.

"Bana bir dakika verir misin?" diye homurdandı arkasından. "Bu benim için yeni bir durum. Düşünmeye çalışıyorum..."

Kadın hızla arkasını dönerek ona baktı. "Bu senin sorunun, Kennedy," diye çıkıştı, dışarı çıkabilmek için iri elini kapıdan uzaklaştırmaya çalışarak. "Senin sadece düşüncelerin var, icraatların yok—"

Kennedy uzanıp parmaklarını sertçe saçlarına doladığında ve yüzünü ona doğru çevirecek şekilde geriye doğru çektiğinde kadın nefesini tuttu.

Sonra dudakları onun dudaklarına değdi.

Cumartesi, 20 Nisan

Kennedy'nin öpücüğü sert ve pişmanlık duymayan bir öpüştü. Kate, dudaklarındaki hayal kırıklığını tadabiliyor, elinin saçlarını çekişinin muhteşemliğinde hissedebiliyordu.

Bu, onun yıllardır biriktirdiği hayal kırıklığıyla örtüşüyordu ve o da bundan zevk alıyordu.

Elleri yakasını buldu, parmakları sıkıca kavradı ve ağzını onun sert isteğine açtı. Adam bir anlığına hareketsiz kaldı, ama sonra boşta kalan kolunu onun etrafına doladı ve çok daha küçük bedenini kendine doğru çekti. Kate bu temastan nefes nefese kaldı ve Kennedy bundan tam olarak faydalandı, dudaklarını onunkileri aralayarak öpüşü derinleştirdi.

Kadının dili önce çekingen bir şekilde, sonra da adam hafif bir iniltiyle onu kendine doğru çekerken daha kendinden emin bir şekilde adamın diline değdi.

Kate parmak uçlarına yükseldi, kollarını onun boynuna dolayarak tamamen teslim oldu. Kennedy onun boyuna eğildi, ellerini kalçalarından poposuna doğru kaydırды ve onu kaldırdı. Küçük kanepeye yuvarlandılar, Kennedy onu altına alırken boğazından çenesine öpücükler kondurduktan sonra bir kez daha yüzünü öptü.

Kate, bunun gerçekleştiğine, hayatı boyunca ihtiyaç duyduğu bu adamın sonunda ona tekrar ihtiyaç duyduğuna dair hem şaşkınlık hem de sevinç içindeydi.

"Bu elbise bütün gece beni mahvetti," dedi ve bir kez daha onun boğazını okşadı.

"Bunu gördüğünü bilmiyordum," dedi nefesi kesilerek, eli altına kayıp sırtının çıplak tenine dokunurken.

"Ah, gördüm," dedi, omzuna doğru hafifçe dokunarak. "Her şeyi gördüm. Onunla, herkesle güldüğün her anı. Benimle asla öyle gülmüyorsun."

"O kadar da komik değilsin."

Omuzunu hafifçe ısırdı, onu kahkaha attıracak kadar sertçe; parmakları kalın saçlarına daldı ve dudaklarını tekrar kendi dudaklarına çekti. Kennedy onu öptü ama ağırlığını dirseklerine verdi, belli ki onu ezmeye çalışıyordu. Ama o ezilmek istiyordu. Her şeyini istiyordu.

Elleri smokin ceketinin altına kayd, parmakları onu aşığı çekmeye çalışırken sıcak ve sıkı sırtında iyice yayıldı. Daha fazlası.

Hafifçe güldü. "Kate—"

Kalçaları yarı içgüdüsel, yarı kasıtlı olarak onunkine doğru kalktı. Adam inledi ve kadın bunu tekrar yaptı, bu sefer kesinlikle kasıtlı olarak, belirgin sertliğe sürtünerek.

"Aman Tanrım." Dudaklarını tekrar onun dudaklarına yapıştırdı ve bu sefer kendini tamamen ona bıraktı, vücudu sert ve ağır bir şekilde onun üzerindeydi, ereksiyonu uyluklarının V şeklindeki kıvrımına değiyordu.

Kate'in her yeri yanıyordu, bacaklarının arasındaki ağrıyı dindirmek için yaptığı her çaba daha büyük bir ağrıya neden oluyordu. Kennedy'nin ellerini centilmenlerin bölgesinde tutması, kalçalarına, beline, kollarına dokunması ama elbisesinin askısını çözmeye veya eteğinin altına girmeye hiç çalışmaması da durumu daha da kötüleştiriyordu.

Çenesine sürtünürken gözleri açıldı, içine şüphe sızdı. Ona karşı büyük bir arzu duyuyordu ve o da ilk aşamada gayet mutlu görünüyordu.

Öpüşmeyi bıraktığını fark edince başını aşığıya eğdi ve onun vücudunu baştan aşığı süzdüğünü, elinin de belinde gezindiğini gördü.

"Kennedy mi?"

Yüzündeki ifade, şüphelerini biraz olsun dindirdi. Acı dolu, muhtaç ve onun hissettiğı her şeyi yansıtan bir ifadeydi.

Yutkunarak, "Durmalıyız. Hemen şimdi durmalıyız, yoksa hiç durmayacağım ve sen ilk öpücükten sonra..." dedi.

Parmaklarını onun bileğine doladı ve elini göğsüne götürdü, hayal kırıklığına uğramaması umuduyla nefesini tuttu. Küçük olduğunu söylemek, durumu hafife almak olurdu.

Ancak Kennedy'nin bedeni gerildi ve gözlerini sıkıca kapattı. Elini hafifçe hareket ettirdi ve başparmağı, elbisesinin pembe sateninin altında sert ve özlem dolu meme ucuna dokunduğunda ikisi de inledi.

Kate, geçmiş cinsel deneyimlerinin pek de tatmin edici olmadığını biliyordu, ancak Kennedy Dawson'ın kıyafetlerinin üzerinden dokunuşunun onu geçmişte yaşadığı her şeyden daha çok tahrik etmesi, aslında ne kadar büyük bir belaya bulaştığını fark etmesini sağladı.

Onu tekrar öptü, eli vücudunda gezindi, parmakları bir göğsünün ucunu okşadıktan sonra diğerine kayarak onu tahrik etmeye başladı, bu böyle devam etti ta ki kadın kanepede çırpınana, elbisesi uyluklarında gittikçe

yukarı kayana, Kennedy'nin eli ara sıra aşağıya, çıplak tenine daha da yaklaşıp kadar.

"İsa Mesih!" Bu yemin, kapının aniden açılıp duvara çarpmasından yarım saniye sonra yankılandı.

Kennedy hızla geri sıçradı ve Kate, sözlerinin kesildiğini fark etmeden önce ondan uzaklaştı.

"Dostum, kapıyı kilitle."

Hâlâ sersemlemiş halde olan Kate, hafifçe doğrulup açık olan kapıya doğru baktı, sonra inleyerek tekrar yere yığıldı.

"Çık dışarı!" diye tısladı Kennedy.

En küçük kardeşi ise tam tersini yaptı, odanın içine kadar girdi ama en azından kapıyı kapattı.

"Annemle babam senin için endişeleniyorlardı. Onlara endişelenmekte haklı olduklarını söyleyeceğim, çünkü Jack'in seni öldüreceğinden oldukça eminim."

"Hayır, değil," dedi Kate iç çekerek, elbisesini olabildiğince düzelttikten sonra oturur pozisyona geçti. "Merhaba, Fitz."

Kate, Fitz'i seviyordu ve Fitz de onu seviyordu, ama şimdi ona bakarken yüzünde soğuk bir ifade vardı. "Kate."

"Ona öyle bakmayın. O Jack'le birlikte değil," diye çıkıştı Kennedy.

"Hadi ama—"

"Hayır, değilim," diye aceleyle söyledi Kate. "Yani, arkadaşım ama sadece arkadaş olarak..."

Sözünün kesildiğini fark etti çünkü aslında pek de savunacak bir dayanağı olmadığını anladı. Doğru, Jack'le sevgili değillerdi ve onu aldatmamıştı. Ama onunla buraya gelmişti ve daha geçen hafta onu öpmüştü—

"Aman Tanrım." Kate elleriyle yüzünü kapattı.

Kennedy'nin eli kısa bir süre omzuna dokundu. "Bunu yapma. Jack iyi olacak. O biliyor."

Ellerini indirdi ve ona baktı. "Neyi biliyor?"

"Evet, biliyor musun?"

"Sus be Fitz. Daha iyisi, git buradan," dedi Kennedy, kendisinden daha genç ama daha uzun boylu kardeşine bakma zahmetine bile girmeden.

Kate bu kez daha sert bir ses tonuyla, "Jack ne biliyor ki?" diye sordu.

Kennedy kısa bir an gözlerini kaçırdı, sonra kendini zorlayarak tekrar ona baktı. "Ona seni aradığımı söyledim."

"Ah, eminim onu sırtüstü, elbisesi yukarı çekilmiş halde bulduğunuzu öğrenince rahatlayacaktır..."

"Fitz." Kennedy şimdi tüm dikkatini kardeşine vermişti, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Kate, Fitz'in baskı yapmasını bekliyordu, ancak kardeşler sessiz bir şekilde karşı karşıya geldiler; Fitz'in mavi gözleri uzun bir süre Kennedy'yi inceledikten sonra Kate'e döndü. Sonra başını salladı ve ayrıldı.

"Bu neydi?" diye sordu Kate. Kız kardeşiyle aralarında bir tür sessiz iletişim vardı, ama bu tamamen farklı bir zihin okuma seviyesiydi.

"Kardeşler arası sohbet."

"Öyle mi?" diye sordu hafifçe. "Ne dedin?"

Kennedy başka yöne baktı. "Fitz biliyor."

"Harika," dedi biraz sinirli bir şekilde. "Jack biliyor, şimdi Fitz de biliyor. Kate'in de bilmesi harika olurdu."

Kennedy'nin uzaklaşmasını, konuyu değiştirmesini bekliyordu, ama o bunun yerine öne doğru bir adım attı; dağınık saçları ve yamuk kravatıyla nefes kesici derecede çekici görünüyordu.

"Benimsin," dedi sessizce, elini uzatıp parmağının boğumuyla nazikçe dudaklarının kenarına dokunarak. "Artık benim olduğunu biliyorlar."

Pazartesi, 22 Nisan

Kennedy, Ian'ın açık kapısına vurdu. "Bir saniye vaktiniz var mı?"

Ian yukarı baktı. "Deja vu yaşıyorum. Tam bir hafta önce aynı yüz ifadesiyle ofisime dalıp, kardeşin ve Kate hakkında dert yanmıyordun mı?"

"Müsait misin, değil misin?" dedi Kennedy, cesaretini kaybetmeden önce bu işi bitirmek istiyordu. Bu konuşmayı yaklaşık yirmi dört saattir kafasında tekrar tekrar kurcalıyordu.

Artık işi bitirme zamanı.

"Evet, tabii," dedi Ian, onu içeriye davet ederek.

Kennedy otururken Ian'ın masa telefonuna başıyla işaret etti. "Matt müsait mi diye bakabilir misin?" Umarım şanslı olur ve bunu sadece bir kez söylemek zorunda kalır.

Ian telefonunu eline aldı ve Matt'in dahili numarasını tuşladı. "Bir dakikan var mı? Kennedy burada, suratı asık ve garip görünüyor... Evet, her zamankinden daha... Biliyorum. Ama evet, mümkün."

Kennedy gözlerini devirdi ve bir dakika sonra Matt, Ian'ın ofisine girdi.

"Kapıyı kapatın," dedi Kennedy.

"Evet efendim," diye mırıldandı Matt, kapıyı kapatıp Kennedy'nin yanına oturdu. Bir an onu inceledi, sonra Ian'a baktı. "Lanet olsun, haklıymışsın. Çok dalgın."

"Kate'i de buraya çağırmalı mıyız?" diye sordu Ian.

Kennedy, adını duyunca tepki vermemek için kendini zorladı. Ian'ın neden sorduğunu biliyordu; Kate, tıpkı üçü gibi onların ekibinin bir parçasıydı. Ama asıl mesele, buraya Kate hakkında konuşmak için gelmiş olmasıydı.

"O burada değil," dedi Matt.

Ian saatine baktı. "Gerçekten mi?"

"Hayır. Henüz gelmedi. Tuvalette olduğunu sanıyordum ama masasının yanından beş kere geçtim, bilgisayarını bile açık değil. Telefonu da hala hafta sonu sesli mesajına ayarlı."

Kennedy bu duruma kaşlarını çatı. O içeri girdiğinde veya yanından geçtiğinde kadın masasında değildi, ama muhtemelen mutfakta veya masasından uzaktayken onu kaçırmıştı.

O burada değil miydi?

“Hım. Tamam, peki, hayatında bir kereye mahsus bir saat geç kalmasına izin verelim,” dedi Ian. “Kennedy, ne haber?”

Kennedy hiçbir zaman işlere yavaş yavaş girmeyi seven biri olmamıştı ve ne kadar beklerse beklesin işlerin daha da zorlaşacağını biliyordu, bu yüzden her şeyi açıkça anlattı. Hem de dosdoğru. "Anlaşmayı bozdum."

"Ne anlaşması?" diye sordu Matt dalgın bir şekilde, telefonunda bir şeyler yazarken.

Ian daha çabuk kavradı. "Topçu topu."

Matt, Ian'a sonra da Kennedy'ye baktı. "Ah." Doğruldu, başparmağıyla telefonuna kilitlendi ve tüm dikkatini konuşmaya verdi. "O anlaşma."

Kennedy, iki arkadaşına da öfke veya tiksinti ifadesi arayarak baktı, ancak yalnızca merak ve belki de hafif bir endişe gördü.

"Ne oldu?"

İyi soru. Cumartesi gecesi ne olmuştu? Bir an Jack'e karşı hâlâ bir şeyler hissedip hissetmediğini anlamaya çalışıyordu, eğer hissediyorsa buna dayanamayacağından emin değildi. Bir sonraki an ise dudakları onun dudaklarına değmiş, bedeni onun üzerindeydi...

Ian'ın sorusuna karşılık Kennedy, öne eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı ve düşüncelerini toplamaya çalışarak, "Bilmiyorum," dedi. "Bu hafta sonu annemle babamın evlilik yıld dönümü partisindeydi."

"Randevunuz olarak mı?"

Kennedy başını kaldırdı. "Jack'in randevu arkadaşı olarak."

"Kahretsin," diye içini çekti Matt.

“Sadece arkadaş olarak oradaydılar. O haftanın başlarında ayrılmışlardı, ama yine de...” Ellerine baktı. “Benim açımdan hiç de iyi bir şey değildi.”

"Tek gecelik ilişki mi yoksa kardeşini aldatmak mı?"

“Ben yapmadım...” Kennedy başını salladı. “Jack’in de bir sakıncası yoktu.”

Doğruydı. Fitz, Kate'i evine götürüp Kennedy'nin Jack'e "her şeyi anlatabilmesi" için bir tür rahibe gibi duruma hükmetmeseydi bile, kardeşine olanları anlatırdı.

Jack üzölmek bir yana, şaşırmış bile görünmemişti.

Kennedy, arkadaşlarına bakmadan önce, "O bunu sorun etmedi," diye tekrarlardı. "Ve sizin de aynı fikirde olup olmadığınızı bilmem gerekiyor."

“Neden? Biz Kate ile hiç çıkmadık.”

“Biliyorum. Ama anlaşma...”

"O garip anlaşmayı boş ver," dedi Matt. "Yani, neyse, hiç de umurumda değildi ama en başından beri anlaşma buydu."

Ian, Kennedy'ye küçümseyerek baktı. "Sana söylemiştim."

"Evet, yaptın. Yine de bir anlaşma yaptık ve ben onu bozdum. Bu doğru değil."

"Bunu bilmek isteyip istemediğimden bile emin değilim," dedi Matt. "Ama tamamen mi kırdın? Yoksa sadece... bktn m? Aslında hayır. Söyleme bana."

"Evet, yapma," diye onayladı Ian. "Yine de sormam gerek... Buradaki plan ne?"

"Bir planım yok."

Ian kaşlarını çattı. "Senin her zaman bir planın var."

"Evet, ama onunla değil," dedi Kennedy, hayal kırıklığıyla arkasına yaslanarak. "ylece oldu işte."

"Bunun tekrar yaşanmasını istiyor musun?"

Evet. Tekrar tekrar, bu sefer bir teknenin sert, dar bir kanepesinde değil. Bu sefer en küçük kardeşinin müdahalesi olmadan. Tekrar olduğunda, kız kardeşinin sevgilisi olmayacaktı ve kızın uyluklarının derisinin omuzlarının tadı kadar tatlı olup olmadığını, ona dokunduğunda o küçük sesleri çıkarıp çıkarmadığını öğrenene kadar durmayacaktı.

Kennedy sandalyesinde kıpırdandı ve Ian anlamlı bir yüz ifadesi takındı. "Aman Tanrım. Sorduğuma pişmanım."

"Bekle, siz ikiniz artık sevgili misiniz?" diye sordu Matt.

"Hayır. Biz... Bilmiyorum," dedi sinirli bir şekilde. "Onu ptm, Fitz bizi böldü ve sonra Jack ile konuşabilmem için eve gitti. Ama dn mesajlarıma ve aramalarıma cevap vermedi."

"Kahretsin," diye mırıldandı Ian. "Ve şimdi de bu sabah gelmedi. Belki de o lanet anlaşmayı kurmakta haklıydın. Ama bu ona hiç benzemiyor."

"Katılıyorum," dedi Matt. "Kate bir şeyden kaçacak biri değil. Tabii eğer tuhaf biri değilseniz," dedi Kennedy'ye bakarak.

"Tuhaf biri değildim," diye çıkıştı. "İki yetişkin insan olarak rıza gösterdik. Olanlardan pişman değilim, sadece size önceden söylemediğim için pişmanım. Anlaşma anlaşmadır, hatta onu yerine getirmeyi amaçlayan tek kişi ben olsam bile."

"Hayır," diye düzeltti Ian. "Buna ihtiyaç olan tek kişi sendin. Sana geçen gün de söylediğim gibi, o benim için bir kız kardeş gibi. Ona

dokunmamak için aramızda garip bir kardeşlik anlaşmasına ihtiyacım yoktu.”

“Aynı şey,” dedi Matt. “Senin kurallara bağlı bir adam olduğunu hep düşünmüştüm ve kendine o kuralı koymasaydın, asistanımıza çok baskı yapardın, bu da onun işe gelmemesine yol açardı... Yani, ne diyeyim...”

Ian cep telefonuna uzandı. "Tamam, onu arıyorum."

"Zaten üzerinde çalışıyorum," dedi Matt, cep telefonu kulağında.

Kennedy, "Hoparlöre alın," diye emretti.

Matt onu görmezden geldi, sonra Kennedy telefonu almaya çalıştığında eline vurdu. "Kes şunu. Belki senden bir şey duymak istemiyordur."

Matt bunu şaka yollu söylemişti ama sözler Kennedy'nin canını sıkıyordu. Arkadaşı haklı mıydı? Kate ondan kaçınıyor muydu?

Diğerleri haklıydı. Ona hiç benzemiyordu. Dün her şeyi düşünüp taşındığını görebiliyordu. Hatta kendisi bile olayları toparlamak için zamana ihtiyaç duymuştu ve hâlâ tam olarak kendine gelememişti. Bundan sonra ne olacağını ya da bu işlerin nasıl yürüyeceğini bilmiyordu. Bir ilişkiden farklı şeyler istediklerini, kendisinin onun istediği vahşi, tutkulu sevgili olamayacağını ve onun da kendisinin istediği sade kadın olamayacağını nasıl kabulleneceğini bilmiyordu.

Yine de onu istiyordu. Onu, hayatında her şeyden daha çok istiyordu.

"Sesli mesaj," dedi Matt kaşlarını çatarak.

Kennedy ayağa kalkarak kararlı bir şekilde, "İşte bu kadar," dedi.

"Bu kadar mı?" diye tekrarladı Ian. "Bu ne, bir Nicolas Cage filmi mi? Ne yapacaksın, gidip binasına mı tırmanacaksın? Otur aşağı Dawson. Bir plan yapalım."

Kennedy onu görmezden geldi ve kapıya yöneldi.

"Bir dakika," dedi Matt. "Ne yapacaksın?"

"Onun yanına gidip durumunu kontrol edeceğim."

"Bu tam bir insan kaynakları kabusu, dostum. Bir patron, asistanı geç kaldı diye gidip onun dairesine bağırıp çağıramaz."

"Onun patronu olarak gitmiyorum," dedi Kennedy. "Onun arkadaşı olarak gidiyorum." Aslında çok daha fazlası olarak gittiğini herkesin bildiğinden şüpheleniyordu.

Kennedy, Kate'in Village'daki dairesine sadece bir kez gitmişti; o da Kate'in birkaç yıl önce taşınmasının ve ev partisi vermesinin hemen ardından. Ve o zaman bile sadece çatı katındaki terasta bulunmuştu.

İçten içe, eğer yapabileceği en iyi şey SoulCycle binasının tepesindeki küçük bir stüdyo ise ona daha fazla para ödemeleri gerektiğini düşünüyordu, ama gözlemlediği kadarıyla orayı çok seviyordu.

Dördüncü kata çıkan merdivenleri tırmanırken itiraf etmeliydi ki, burası da kendine has güzelliklere sahipti. Koridor küçücüktü, kesinlikle klima yoktu ve kapılardan birinin önünde bebek arabası duruyordu, oradan bebek çığlıklarını duyabiliyordu. Ama temizdi ve hafifçe kurabiye kokuyordu, neredeyse herkesin kapısında bir karşılama paspası vardı.

402 numaralı kapının önünde durdu ve eğer kadının kendisinden kaçınmasından bu kadar endişe duymasaydı, üzerinde "HOŞ GELDİNİZ. GİRİŞ ÜCRETİ:" yazan paspasa gülümseyip ardından bir şişe şarap uzatabilirdi.

Bir dahaki sefere. Bir dahaki sefere şarap getirecekti. Ve bir dahaki sefer olacaktı. Bundan emin olacaktı.

Kennedy elini kaldırıp kapıyı çaldı; lise son sınıfta Regina Morris'i baloya davet ettiğinde hissettiği kadar gergin değildi, gerçi Regina'nın çok daha popüler olan Pat Delaney'e ilgi duyup duymadığından da tam emin değildi.

Kennedy'ye evet demişti. Sonra dansın büyük bölümünü Pat'i kışkandırmaya çalışarak geçirdi.

Sonradan bakıldığında Kennedy bunun kendisi için çifte kazanç olduğunu fark etti. Hem sevimli bir kızla randevuya çıkmıştı, hem de kız ve Pat hakkında haklı çıkmıştı.

Ama şu anda Kate hakkında haklı olmak istiyordu. Aralarındaki kimyanın henüz çok az bir kısmını keşfettiklerini düşünmekte haklı olmak istiyordu.

Cevap yok. Bütün sabah savuşturmaya çalıştığı korku düğümü iki katına çıktı.

Kapıyı tekrar çalmak için elini kaldırırken, bir yandan da onu aramak için cep telefonunu çıkardı.

Kapı açıldı ve Kennedy rahatlamış bir şekilde gözlerini kapatmaya başladı, ancak yüzünü görünce donakaldı; yüzü kızarmış ve gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

“Kate. Ne oluyor—”

Alışılmadık bir içgüdüyle hareket eden Kennedy, kelimelerin ona gereken şey olmadığını hissederek konuşmayı kesti. Dairesine girdi, bir

eliyle kapıyı kapattı ve diğer eliyle ona uzandı. Kadın kolayca geldi, yüzünü göğsüne yasladı, kollarını beline doladı ve hıçkırarak ağladı.

Boğazı düğümlendi, bir elini kadının başının arkasına götürdü, diğer eliyle de kadının titremesini dindirmeye çalışarak onu sardı.

Uzun süre boyunca onu sadece kucakladı, acısını olabildiğince içine sindirdi, ancak bir yandan da neyin yanlış olduğunu öğrenip düzeltebilme isteğini bastırmaya çalıştı.

"Özür dilerim," dedi hıçkırığı arasından. "Gözyaşlarımın tükendiğini sanıyorum ama durmadan akıyorlar."

Başını daha da eğdi, dudakları kadının başının yan tarafına değdi. "Sorun ne? Ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey," diye fısıldadı. "Sadece beni biraz daha kucakla."

Öyle yaptı. Onu çok daha uzun süre kucakladı, bir başka gözyaşı selinin ortasında, sonunda hıçkıra hıçkıra geri çekildi ve kırık kalpli gözlerle ona baktı. "Gitmem gerekiyor."

Gözünden süzülen bir damla yaşı sildi. "Sana ne yapman gerektiğini söyleyecek durumda olmadığımı biliyorum, ama saygılı olmak gerekirse, hiçbir yere gidecek durumda görünmüyorsun."

"Hayır, değilim," dedi, gözyaşlarını silerek. "Ama eve gitmem gerek."

"Eve mi? Anne babanın evine mi?"

Yüzü tekrar buruştu, ama gözyaşları arasında konuşacak kadar kendini topladı. "Kardeşimden bir telefon aldım. Babam kalp krizi geçirmiş."

"Kate." Onu kendine doğru çekmeye çalıştı ama Kate direndi.

"Kurtulamadı, Kennedy. Babam bu sabah vefat etti."

İKİNCİ BÖLÜM

Cuma, 10 Mayıs

Yaklaşık üç hafta sonra

“Tamam, karar verme zamanı,” dedi Kate, iki DVD kutusunu havaya kaldırarak. “Eski tarz bir film olan senin favorini mi yoksa yeni tarz bir film olan benim favorimi mi izleyelim? Çünkü ‘Sleepless in Seattle’ın özgünlüğüyle yüksek puanlar aldığını kabul etsem de, ‘You’ve Got Mail’deki diyaloglar da oldukça üst düzey.”

Kate'in annesi okuma koltuğundan başını kaldırdı, bir an Kate'i inceledi, sonra yavaşça romanına bir ayraç yerleştirdi ve kenara koydu. Ayak taburesine hafifçe vurdu. "Tatlım. Otur."

Eyvah. Bu tonu biliyordu. Annesi ne zaman "Tatlım" diye ayrı bir cümle kursa, Kate sonrasında gelenlerden nadiren hoşlanırdı.

Canım, biliyorum Noel için köpek istiyordun ama bu akvaryum balığının bir yuvaya ihtiyacı vardı!

Tatlım. Her zaman arkadaşlarınla baloya gidebilirsin.

Canım, ablan çamaşır yıkarken yanlışlıkla en sevdiğin beyaz bluzunun içine kırmızı bir çorap atmış...

Belki de bu sondu. Belki de annesi sonunda bir sinir krizi geçirecek ve ona partneri olmadan artık nasıl devam edeceğini bilmediğini söyleyecekti. Kate buna hazırdı. Son iki buçuk haftadır annesiyle birlikte yaşıyordu ve yasla ilgili yazılmış tüm kitapları okumuştı.

Kate, yapmacık bir gülümsemeyle, DVD kutularını annesinin çayının yanındaki sehpa koyduktan sonra çirkin hardal rengi pufa oturdu ve "Naber?" diye sordu.

Annesi uzanıp Kate'in saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı, yüzündeki gülümseme biraz kısıtlıydı. "Son birkaç haftadır sana çok minnettarım. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Kate uzanıp annesinin elini sıktı, gözleri biraz yaşardı. Babasının öldüğü gün, Kate annesi ve kız kardeşiyle birlikte olmak için gelmiş ve ayrılmamıştı. Bunun başlıca sebebi, annesinin hayatının büyük bir bölümünü babasıyla paylaştığı evde yalnız kalmasını istememesiydi. Ama gerçek şu ki, Kate'in kendi iyiliği için de burada olması gerekiyordu.

Elbette, anne babasının sonsuza dek yaşamayacağını biliyordu. Bir gün onlara veda etmek zorunda kalacağını da biliyordu. Sadece çok daha fazla

zamanı olduğunu düşünüyordu. Babasının bir gün onu nikah masasına götüreceğini, Kate'in çocuklarıyla tanışacağını hayal ediyordu.

Ona ihtiyacı olduğunda yanında olmak.

Kate gözyaşlarının dökülmesini engellemek için hızla göz kırptı. Geceler ağlamak içindi. Gündüzler ise annesi için güçlü olmak içindi.

Zoraki bir gülümseme takındı. "Bana ihtiyacınız olduğu sürece buradayım. Arkadaşlar iş yerinde benim yerime bakacak birini buldular, Lara ve Sabrina da evime gittiğimde bozulmuş süt ve küflü peynirle karşılaşmamak için buzdolabımı temizlediler."

Eileen gülümsedi. "İyi arkadaşların var."

Kate başıyla onayladı. Cenazeye gelmemişlerdi çünkü cenaze töreni olmamıştı. Kate'in hatırlayabildiği kadarıyla, Archie Henley hep iyi niyetle cenazelerden şikayet eder, çok iç karartıcı olduklarını söylerdi. Ve "hayatın kutlanması saçmalığı" dediği şeye de inanmazdı.

Yaşarken beni kutlayın. Öldüğümde ise çoktan hak ettiğim bir uykuyu uyumama izin verin.

Henley ailesi Archie'nin isteklerine saygı göstermişti. Cenaze töreni yapılmadı. Ve Kate içten içe buna sevinmişti. Biliyordu ki, bir mesaj veya telefon görüşmesiyle ulaşabileceği sevgi ve destek için minnettardı, ama biraz alana ve zamana ihtiyacı vardı. İştten. New York'tan.

Kate, Kennedy ile arasında ne olup bittiğine bakmaksızın, iki duygusal iniş çıkışı birden atlabileceğinden emin değildi.

Babası öldüğü günün ayrıntıları bulanıktı, ama Kate Kennedy'nin kollarında hıçkıra hıçkıra ağladığını hatırlıyordu. Kanepede kıvrılmış yatarken onun bir çanta hazırladığını hatırlıyordu. Onu, annesinin evine götürmek için özel bir araba tuttuğunu ve yol boyunca elini tuttuğunu hatırlıyordu. Oraya vardıklarında annesi ve kız kardeşi hastaneden eve gelmişti ve arkadaşlar ve geniş aile zaten haberi duymuş, yardım etme niyetiyle gelmişlerdi ama kendi kederleriyle boğuşurken nasıl yardım edeceklerini bilmiyorlardı.

Kennedy, Kate'i anne babasının yatak odasına götürmüştü; annesi yatakta hareketsiz ve hiçbir şey anlamamış bir şekilde oturuyordu, Kate'in kız kardeşi de Kate kadar şok olmuş görünüyordu. Saatler sonra—Kate kaç saat olduğunu bilmiyordu—aşağı indi. Kennedy gitmişti, neyse ki diğer herkes de gitmişti.

Günler sonra Kate'in teyzesi ona, "mavi takım elbiseli ciddi bir adamın" evdeki herkesi nazikçe ama kararlı bir şekilde dışarı çıkardığını ve bir iki

gün sonra geri dönmeleri talimatını verdiğini söylemişti. Kennedy bir şekilde Kate ve ailesinin neye ihtiyacı olduğunu, yani yalnızlığa ve zamana ihtiyaç duyduklarını biliyor ve bunu sağlamıştı. Tahmin etmesi gerekirse, Wolfe'da da sorumluluğu üstlenen, onun yerine geçici birini bulan ve Lara ile Sabrina ile iletişime geçerek postalarının alınmasını ve bitkilerinin sulanmasını sağlayan kişinin de o olduğuna bahse girerdi.

Ona teşekkür etmeyi bir türlü aklından geçiremiyordu. Hepsine teşekkür etmek istiyordu ama annesinin ona daha çok ihtiyacı vardı. Onun yeri, babasının hatırasının yakınında, Jersey'deydi.

"Kate, sanırım eve gitmen gerekiyor."

Kate gözlerini kırptırdı ve son birkaç haftada yüz yıl yaşlanmış gibi görünen annesine baktı, yine de...

Kate daha yakından baktı, kederin ve hafifçe kızarmış gözlerin ötesine baktı ve tam olarak tanımlayamadığı başka bir şey gördü.

"Eve geldim," dedi Kate.

Annesi gülümsedi ve Kate'in elini tuttu. "Elbette burada her zaman bir evin olacak, kapım her zaman açık olacak."

Bu benim kapım. Bizim kapımız değil. Burası artık annesinin eviydi, babasının değil.

Her şey değişmişti. Bir zamanlar neşe ve karmaşayla dolup taşan ev, neredeyse dayanılmaz derecede sessizdi. Anne ve babasının, gerçekliğinden asla şüphe duymayacağınız, hissedebileceğiniz türden gürültülü ve dağınık bir sevgisi vardı. Bu sevgi, mutfaktaki utanmadan öpüşmelerde, birbirlerine aldıkları küçük hediyelerde kendini gösteriyordu. Araba anahtarlarının en son kimde olduğu, annesinin spagetti sosuna sebze katıp katmadığı, Harrison Ford'un en ikonik performansının Han Solo mu yoksa Indiana Jones mu olduğu gibi konulardaki tartışmaları bile tutku doluydu. Kate her zaman kendisi için de böyle bir şey istediğini düşünmüştü. Anne ve babası, her şeylerini birbirlerine adamışlardı; tam anlamıyla her şeylerini vermişlerdi.

Ama şimdi bunun başka bir yönünü, karanlık yönünü görüyordu.

Çünkü her şeyinizi başkasına verdiğinizde ve sonra her şeyiniz elinizden alındığında, geriye ne kalıyor?

"Eğer burası evimse, neden beni buradan kovuyormuşsunuz gibi hissediyorum?"

"Biliyor musun, baban ilk birkaç gün bana eşlik ettiğin için çok memnun olurdu. Senin orada olacağını ve ilk kahve yudumlarını seninle

birlikte ieeğimi bilmeseydim, kalkıp gidecek gücüm olur muydu bilmiyorum.”

"Ama yine de beni kovma meselesi...?" dedi Kate gülümseyerek.

Eileen, "Baban, o ilk birkaç gün yanımda olduğunu bilseydi çok sevinirdi," diye tekrarladı. "Ve hâlâ burada olduğunu bilseydi dehşete düşerdi."

Kate'in ağzı açık kaldı. "Anne!"

"zgnm canım. Seni seviyorum, seninle vakit geçirmeyi seviyorum ama neredeyse üç hafta oldu."

"O benim babamdı. Senin kocan. Bence yas sürecinin  haftadan daha uzun sürmesine izin verilmeli."

"Yas tutma süreci evet. Kaçınma süreci hayır."

Kate, kendini savunmaya geçerek annesinin elinden elini çekti. "Ne demek istiyorsun?"

"İkimiz de gerçek hayatlarımıza dönmekten kaçınıyoruz çünkü hayatın geri dönülmez bir şekilde değiştiğini biliyoruz, ama ne kadar beklersek bekleyelim işler kolaylaşmayacak. Partnerim olmadan hayatımın nasıl olacağını düşünmeye başlamamın zamanı geldi. Ve uzun vadede bu, kızımın çocukluk odasında yaşaması anlamına gelmiyor. Bunu senin için istemiyorum, baban da istemezdi."

"Ancak-"

"İhtiyacın olursa elbette birkaç gün daha kalabilirsin." Annesi uzanıp Kate'in elini tekrar tuttu. "Bir hafta kal. Kendini istenmeyen biri gibi hissetmeni asla istemem, ama seni yuvadan çıkarmadan annelik görevimi iyi yapmamış olurum."

Kate gülümsedi. "Biliyorsun, sonunda seninle bu konuşmayı yapmam gerekeceğini, hayatının devam edeceğini, sadece farklı bir şekilde olacağını nazikçe söylemem gerekeceğini düşünüyordum. Ama anlaşılan sen benden daha akıllısın."

"Yaş kadınları böyle yapıyor." Eileen gülümsedi. "Bunların hiçbirinin kolay olacağını söylemiyorum. İimde tamamen paramparça olduğumu inkar etmeyeceğim, ama o adamı ve birlikte kurduğumuz her şeyi, saçlarını bile boyatamayan bir mnzeviye dönüşerek lekelemek için çok fazla sevdim."

"Haklısın. Babam o beyaz saçlarını gösterdiğini bilseydi nefret ederdi. Yani, eminim hâlâ doğal esmer olduğunu düşünüyordur?"

Eileen omzuna vurdu. "Kesinlikle yaptı. şimdi gelem sana..."

"Doğal olarak esmerim. Henüz hiç beyazım yok..."

Annesi onu dikkatle izliyordu ve onun kaçamak yaptığını açıkça biliyordu. "Kate."

"Ne?"

"İyi misin?"

"Evet. Şey, hayır. Yani, babamı özlüyorum. Hala burada olmadığına inanamıyorum. Ama bu normal."

"Evet," dedi Eileen yavaşça. "Birlikte olduğun o adamla konuştun mu?"

"Jack mi? Hayır, ayrıldık."

"Ah." Annesinin hayal kırıklığı apaçık ortadaydı. "Şehre döndüğünde, yaslanabileceğin birinin olmasını çok ummuştum."

Kate annesinin koluna hafifçe vurdu. "Dediğin gibi: Gerçekten harika arkadaşlarım var."

"Bunu kastetmedim, bunu sen de biliyorsun."

Kate bunu biliyordu. Annesinin, yas sürecini atlatmasına yardımcı olacak bir erkek, romantik bir partner bulmayı umduğunu biliyordu. Bir ay önce Kate de aynı şeyi düşünmüş olabilirdi.

Ama bu, Kate'in mükemmel ilişki türüne dair saf vizyonunun alt üst olmasından önceydi. Tüm bu süre boyunca, ilişkilere doğru yaklaşımı sergileyenin aslında Kennedy olduğunu fark etmek biraz canını yakmıştı. Dikkatli olmak daha iyiydi. Geri durmak daha iyiydi.

İlk görüşte aşk, sonsuza dek mutlu yaşamanın garantisi değildi. Bunu artık biliyordu. Tıpkı kendini tamamen başka birine adamanın aptallık olduğunu artık bildiği gibi.

Çünkü gittiklerinde her şeyi de yanlarında götüreceklerdi.

Pazartesi, 13 Mayıs

Kate, işe döndüğü ilk gün saat 7:59'da, bir dakika bile önce değil, tam zamanında geldi. Bu, eskiden olduğu gibi erkeklerden önce ofise girip e-postalarına ve sabahın erken saatlerinde ortaya çıkan gerekli takvim güncellemelerine yetişmek için zaman ayırma alışkanlığından çok farklıydı; çünkü Wall Street'in önde gelen isimleri barları kapatıp saat dokuzdaki toplantıya yetişme şanslarının azaldığını fark ediyorlardı.

Ama bugün değil. Geç kalmak için fazla öz saygısı vardı, ancak son üç haftadır biraz düşünmüş ve bir tür farkındalığa varmıştı. Değişim zamanı gelmişti. Sadece saç ve makyajı değil, ki bu da doğru yönde atılmış bir adımdı.

İçgüdüleri ona, iş hayatından başlayarak, bir şeyleri değiştirme zamanının geldiğine dair içgüdüsel inancına daha da fazla güvenmesi gerektiğini söylüyordu. Yeni bir iş istemiyordu aslında. İşini gerçekten seviyordu. Ama işi çok zorlayıcıydı ve bu sadece üç erkeği yönetmekten kaynaklanmıyordu. İşletme diplomasını aldıktan ve ofis yöneticiliğine terfi ettikten beri, diğer tüm yöneticiler için başvurulacak kişi olmuştu; yeni başlayanları eğiten, kıdemli olmayanlara rehberlik eden, krizleri yöneten kişi. İşinin bu kısmını seviyordu ve sadece işini iyi yapmakla kalmayıp, başkalarına da işlerini nasıl iyi yapacaklarını göstermekten gurur duyuyordu.

Ama hayatın ne kadar kısa olabileceğini de yeni görmüştü ve her gün işe gelmeyi ne kadar sevse de, tüm hayatının işten ibaret olmasını istemiyordu. Bir gün uyanıp hayatının en güzel yıllarını bir masanın arkasında geçirdiğini fark etmek istemiyordu.

Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu.

Kate asansörden indi, hazır olmadığı hissiyle boğuşuyordu ama bunun yerine Wolfe ofislerinin tanıdıklığıyla bir sakinlik tabakasının üzerine çöktüğünü hissetti. Öğle yemeğini buzdolabına koymak için mutfığa, ardından da masasına yöneldi ve orada...

“Ah.” Ani bir frenle durdu. “Merhaba.”

Çocuk—ve evet, bu gerçekten de en uygun kelimeydi—o kadar hızlı ayağa kalktı ki, tekerlekli sandalye geriye doğru savruldu ve kız, çocuğun selam vermeye kalkıştığından ama son anda kendini tuttuğundan oldukça emindi. Sarı saçları gür ve hafif kıvrıktı, gözleri kocaman ve yeşildi. Bir

tayın uzun ve sakarlığına ve mükemmel bir ortodontiste giden birinin kusursuz gülümsemesine sahipti.

"Yeni gelen sen olmalısın," dedi gülümseyerek. Geçici yerine geçecek kişinin bugün burada olacağını ve geçiş sürecini tamamlayacaklarını biliyordu, ancak onun sabah dokuzda, hatta bir dakika bile önce gelmeyeceğini tahmin ediyordu. Bunun yerine, ondan önce içeri girmişti.

"Siz Bayan Henley olmalısınız."

"Aman Tanrım, az önce eğilerek mi selam verdiniz?" diye sordu neşeli bir şekilde, masasına gidip çantasını her zamanki yerine koyarken.

Çocuk yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Sizin hakkınızda çok şey duydum. Size hayran kaldım doğrusu."

"Umarım güzel şeylerdir," diye mırıldandı, bakışları masasının üzerinde gezindi ve ayrıldığı zamanki kadar düzenli olduğunu görünce rahatladı.

"Christian, değil mi?"

Elini uzattı. "Christian Loubin."

Gözlerini kırptırdı. "Yani...?"

"Evet, biliyorum. Tasarımcıya yakın bir marka. Babamın hiçbir fikri yoktu; annemin ise kesinlikle vardı. Sonunda durumu anladı ve ilk doğum günümde anneme bir çift Christian Louboutin hediye etti."

"Ne aldın?"

"Çikolatayla ilk tanışmam. Bence bu işten ben karlı çıktım."

Kate, adamın kupasını ve çantasını alırken kaşlarını çatarak, "Kesinlikle," diye onayladı. "Ne yapıyorsun?"

"Geri döndün. Ben de öyle sanıyordum..."

"Ne yani, seni yere mi oturtacağım? Kal. Aslında..." Bilgisayarı işaret etti. "Zaten oturum açmışsın, tesislerden sorumlu Tim'e bir e-posta yazalım ve buraya başka bir masa daha getirtmeye çalışalım."

"Şurada... burada mı? Sadece bir günlüğüne ikinci bir masa?"

Kollarını kavuşturdu ve masaya yaslandı. "Burayı seviyor musun?"

Sandalyesini geri çekerken başını salladı ve yeni bir mesaj getirdi. "Evet. Hızlı tempolu ama bunu seviyorum. Üç yönetmeni birden desteklemenin bunaltıcı olacağını düşünmüştüm, öyle de olabiliyor ama adil davranıyorlar."

"Evet, harikalar."

Ayrıca Christian'ı da beğenmişlerdi. Hafta sonu Ian ve Matt ile mesajlaşmıştı ve her ne kadar onu tekrar görmek için sabırsızlandıklarını

açıkça belirtmiş olsalar da, yeni adamın işleri gayet iyi idare ettiğinden de onu temin etmişlerdi.

"En sevdiğin kim?"

Zaten kocaman açılmış olan gözleri daha da büyüdü ve kadın güldü. "Şaka yapıyorum. Bunun için birbirimizi yeterince tanımıyoruz."

"En sevdiğin kim?" diye sordu, onu şaşırtarak.

"Ah, biliyorsunuz," dedi elini sallayarak. "Onlar benim kardeşlerim gibiler, yani günün saatine bağlı olarak onları aynı yoğunlukta hem seviyorum hem de nefret ediyorum." Erkeklerden biri için bu duygunun sadece kısmen doğru olduğunu eklemedi. Yıllar boyunca Kennedy'i yoğun bir şekilde sevmiş ve ondan nefret etmişti, ama onun asla bir kardeş gibi hissettirmediğini rahatlıkla söyleyebilirdi.

Özellikle de şimdi değil.

"Onun ne zaman geldiğini biliyor musun?" diye sordu Kate.

"Hangisi?"

Kate donakaldı, sonra kendine gelerek gülümsedi. "Özür dilerim. Hepsi için."

Christian takvimi açtı. "Hepsi için ortalama bir gün. Her an başlayabilir." Ona baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. "Hey, daha yeni tanıştık biliyorum, ama kaybınız için çok üzgünüm."

Kate zoraki bir gülümseme takındı. Kayıp çok önemsiz bir kelimeydi ama bu düşünceyi takdir etti. "Teşekkür ederim." Günün başlamasından önce gözyaşlarının gelmeye başlamasını engellemek için konuyu değiştirmeye çalışan Kate, ekrana bakmak için eğildi. "Bugün hepsi müsait mi?"

"Bakalım... Hepsinin de on bir numarada bir boşluğu var."

"Harika. Beni onların takvimlerine ekleyebilir misiniz?"

"Elbette. Kimin ofisi?"

"Matt'in yeri. En büyüğü."

"Gerçekten mi?" diye sordu Christian yazarken. "Aslında Kennedy'nin daha fazla alana sahip olduğunu sanıyordum."

Öyleydi. Ama aynı zamanda Kennedy'nin de bölgesiydi. Ve Kate'in bu günü sinir krizi geçirmeden atlatabilmesi için Kennedy Dawson'dan olabildiğince duygusal mesafe koruması gerekiyordu.

"Seni tekrar aramızda görmek ne kadar güzel, söylemiş miydim?" dedi Ian, Kate'i yerden kaldırırken, ayakta kalması için dizlerine kadar sarkıyordu.

"Yaklaşık on kere," dedi başını okşayarak. "Şimdi beni yere indir."

"Ya da ne?"

Kadın karşılık olarak adamın bacağına tekme attı ve adam homurdanarak kadını tekrar ayağa kaldırdı. "Haklısın."

"Senin de geri döndüğüne çok sevindim, ama yeni gelen çocuğa da hakkını vermek lazım," dedi Matt, belli ki öğle yemeğinden önce yediği patates cipsleriyle ağzını kıvrarak. "Takvimimi düzenli tutmayı başardı. Hiç kolay bir iş değil."

Kate, saate bakmak için telefonuna göz atarken, "Bu çok hafif bir ifade," dedi. "Kennedy katılacak mı yoksa ne?"

"Ya da ne? Otuz saniye erken geldim."

Sesini duyduğunda gerilmemeye karar verdi ve bunu başardığından oldukça emin olsa da, hızlanan kalp atışlarına veya hafifçe terleyen avuç içlerine yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kate, diğer erkeklere verdiği aynı parlak gülümsemeyi zorla yüzüne taktı. "Hey! Uzun zamandır görüşmedik!"

Kaşları yukarı kalktı. Gerçekten mi?

Kate, onun sessiz meydan okumasından gözlerini kaçırdı.

"Tekrar hoş geldin," diye yanıtladı Kennedy.

Kate ona bir kez daha baktı. Mesajlarına cevap vermediği için alaycı bir tavırla, hatta daha büyük ihtimalle sinirlilikle karşılaşmayı bekliyordu. Bunun yerine, sesi rahat ama samimiydi. Tamamen kayıtsız değildi, ama aynı zamanda onun sessizliğinden dolayı uykusuz kalmış bir adama da benzemiyordu.

Acaba farkına bile varmış mıydı?

"Naber?" dedi Matt, Kate'e iki misafir sandalyesinden birine oturmasını işaret ederek. Kate oturdu, çünkü Ian ve Kennedy, ister otursun ister ayakta dursun, ondan çok daha uzundu. Rahat olmakta fayda vardı.

"Yani, Christian," dedi. "Siz onun harika olduğunu söylediniz."

"Elbette," dedi Matt, Ian'a ve ardından Kennedy'ye hızlıca bir bakış atarak.

"Güzel. Tesisat ekibi bugün öğleden sonra gelip ona yeni bir masa kuracak."

"Şey... Ne?"

"Yeterince yer var," dedi. "Alan, üç kişinin oturabileceği masalar için tasarlandı."

Ian yavaşça, "Bence sorun mekân meselesi değil," dedi. "Ve şunu da belirtmeliyim ki, ne isterseniz, neye ihtiyacınız olursa olsun destekleyeceğiz, ancak Christian'ın geçiş sürecinde bir iki günden daha uzun süre burada kalmasını planlıyor musunuz?"

Kate bunun daha zor olacağını tahmin etmişti, ancak o an geldiğinde doğru kararı verdiğinden her zamankinden daha emindi. Yine de kelimelerini dikkatlice seçti. "Burada çalışmayı çok sevdiğimi biliyorsunuz. Hepiniz için. Uzun zamandır hayatımın en büyük parçası oldu ve son birkaç yılda yaşadığım hiçbir şeyi değiştirmek istemezdim."

"Ama?" diye sordu Matt.

"Ama," diye devam etti, konuşmaya başladığından beri Kennedy'nin tek kelime etmediğinin giderek daha çok farkına vararak, ancak ona bakmaya cesaret edemeyerek. "Çok fazla iş. Üçünüz için de çalışmak. Üç farklı program, üç farklı müşteri grubu, üç farklı gelen kutusu, üç farklı talep. Ayrıca diğer birçok idari personel için de irtibat kişisi olmak."

"Bu çok fazla," dedi Ian sessizce. Soru sormadı bile. "Herkes için fazla olurdu."

Kate rahatlamış bir şekilde ona baktı. "Şu an istediğimden çok daha fazlası. Ne kadar çok sevdiğimi anlatamam ama babamı kaybetmek..." Elllerine baktı ve boğazındaki yumruyu yuttu. "Hayat çok kısa. Her şeyi yapacak vaktin olduğunu sanıyorsun, sonra da—"

Kennedy ilk kez söz alarak, "Ne tür şeyler?" diye sordu.

"Ne?" Ona baktı ve yüzündeki anlaşılmasız maskenin ardında onu izlediğini fark etti.

"Daha az çalışmak istiyorsunuz ki diğer şeylere daha çok zamanınız olsun. Sadece ne tür şeyler olduğunu merak ediyordum."

"Ah, doğru. Gerçekten bilmiyorum," dedi bakışlarını kaçırarak. "Son altı yıldır tamamen işe odaklandığımı fark ettim."

Ve sen, diye düşündü, bilerek Kennedy'ye bakmadan.

Peki, birkaç şeye çok fazla önem vermeyi bırakıp, bunun yerine birçok şeye biraz önem vermek istediğinizi birine—hatta arkadaşlarınıza bile—nasıl söylerdiniz? Böylece, kader zarları atıp o şeylerden birini sizden aldığı anda, bu kadar çok acı vermezdi.

"Sanırım biraz hobi edinmenin zamanı geldi," diye ekledi. "Ya da, bilmiyorum, spor yapmaya başlayayım. Yoga mı? Barre mi?"

"Barre de neyin nesi?" diye sordu Matt.

Ian, "Bale temelli bir egzersiz programı," diye açıkladı. "Dersler var, bol bol esneme ve denge hareketleri yapılıyor. Vücudunuz inanılmaz derecede şekilleniyor."

Üçü de ona bakakaldı.

Ian omuz silkti. "Lara yapıyor. Bu onu tam anlamıyla..." Boğazını temizledi. "Neyse."

"İğrenç," dedi Kate. "Ama evet, Lara'nın barre yaptığını unutmuşum. Belki bir sonraki dersine ben de katılırım."

"Tamam, bu planı çok beğendim," dedi Matt öne doğru eğilip ellerini masasının üzerinde kavuşturarak. "Bizden neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin. İşleri azaltmak mı istiyorsunuz? Yarı zamanlı mı? Christian'ı asistanınız olarak işe alıp işleri ona mı devretmek istiyorsunuz?"

"İkisini de düşündüm ve işe yarayabilirlerdi, ama burada her şey çok hızlı oluyor. Christian'a neyi devredeceğimi anlayıp ona detayları anlatmak için birkaç dakika daha bulana kadar muhtemelen çok geç olurdu. İşimi bu kadar iyi yapmamın sebebi –evet, biliyorum, çok teşekkür ederim– hayatınızın her alanında olup biten her şeyi bilmem. Takvimlerinizi yönetmekte iyiyim çünkü bireysel müşterilerinizin ne zaman boşanma sürecinden geçtiğini veya birinizin ne zaman akşamdan kalma olduğunu biliyorum. Rezervasyonlarda iyiyim çünkü sizi Salı günü Keens'e rezervasyon yaptırdıysam, Çarşamba günü Wolfgang's'e göndermemem gerektiğini biliyorum. Çok fazla biftek var."

"Öyle bir şey yok," dedi Kennedy.

"Neyse, önemli olan şu ki, üçünüze de kısmi asistanlık yapamam." Derin bir nefes aldı ve bir saniyelğine tuttu. "İkinize tam asistanlık yapmam gerekiyor."

Tam otuz saniye boyunca kimse konuşmadı.

Ian sonunda sessizliği bozdu. "Bekleyin. Bizden birini mi kovuyorsunuz?"

Başını salladı. "Öyleyim."

"Kim?" diye sordu Matt.

"Bunun bir önemi olmamalı," diye belirtti. "Hepiniz Christian'ın harika olduğunu söylediniz."

"Öyle. Ama o sen değil."

"Bu çok hoş," dedi uzanıp Matt'in elini okşayarak. "Ama bana yaltaklanmanın bir farkı olmayacak."

"Neden?"

“Çünkü ben karar vermeyeceğim. Siz vereceksiniz.”

Ian onaylayarak başını salladı. "Klasik Monica hareketi."

"Ne?" diye sordu Kennedy.

“Friends dizisinden. Monica, nedime olarak Phoebe ve Rachel arasında seçim yapmak istemedi, bu yüzden kararı onlara bıraktı.”

Kate, "Kennedy bunu hiç izlemedi," dedi.

“Ben de yaşadım. Ama görünüşe göre Ian kadar değil. Bu arada Ian, senin bir zamanlar barre egzersizinin ne olduğunu bilmediğini ve Penelope ile Rachel'ı isimleriyle tanımadığını çok net hatırlıyorum.”

"Phoebe," diye düzeltti Matt.

"Sen de mi? Evlilik bir erkeği böyle mi değiştiriyor?" diye sordu Kennedy.

"Eminim bunu asla bilemeyeceksiniz," dedi Kate tatlı bir sesle. "Eminim siz ve sakın eşiniz sadece belgesel izleyeceksiniz."

"Hey, belgeselleri seviyorsun, değil mi?"

“Evet, seviyorum. Ayrıca Friends dizisini de seviyorum.”

“Arkadaşları unut,” dedi Matt. “Bu durum daha çok Sophie’nin Seçimi gibi. Ciddi ciddi birimizin senden vazgeçmesini mi bekliyorsun?”

Kate, üçüne de bakarak, bakışlarını Kennedy'de fazla uzatmamaya özen göstererek, "Benim için de kolay değil," dedi yumuşak bir sesle. "Ve bilin ki, sonuç ne olursa olsun, üçünüzün de hayatında olmaya devam edeceğim. Hepimiz arkadaş olmaya devam edeceğiz. Biriniz akşam yemeği rezervasyonuna veya pahalı kaleminiz için yeni mürekkep gerektiğinde Christian'a gidecek, vesaire."

“Pekala. Bunu halledebiliriz,” dedi Ian. “Rastgele yapacağız. Para atacağız.”

"Bu olur," dedi Matt. "Bir bozuk paran var mı?"

"Hayır. Masanızdan birini alın."

"Masamda bozuk para sakladığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu Matt inanmaz bir şekilde. "Ayrıca meyhaneye gidip atıma karşı garip bir şekilde sahiplenici mi davranıyorum?"

"Ne olursa olsun. Kennedy?"

"En son ne zaman bir bozuk paraya dokunduğumu gerçekten hatırlamıyorum."

Kate ellerini kaldırarak, "Bana bakmayın," dedi. "Sizin gibi milyonerler kulübünde olmayabilirim, ama nakit parayı çok sık kullanmıyorum ve kullandığımda da para üstünü alıyorum."

“Pekala. Taş, kağıt, makas,” dedi Ian, ellerini çoktan pozisyona getirmişti bile. “Kaybeden Christian'ı alacak.”

“Bu iki kişilik bir oyun. Peki ya oynamayan adam?” diye sordu Matt.

“Sanırım ringe girmeyerek otomatik olarak kazandı.” Ian duraksadı. “Bunu yapmadan önce hiç düşünmemiştim,” dedi ellerine bakarak.

“Yapacağım,” dedi Kennedy.

Ian, elinde taş, kağıt, makas pozisyonuyla Kennedy'ye döndü ve hazır bekledi. “Cesur adam. Bu işte bir nevi profesyonelim. Üçten hangisini kazanırsın?”

“Hayır. Yani, Christian'ı tercih ederim.”

Ian'ın yumruğu, avucuna şiddetle vurmayı bıraktı, ama bunun dışında hiç kıpırdamadı. Ya da konuşmadı. Matt de konuşmadı.

Kate, acı hissetmemeye çalışarak dümdüz ileriye baktı ama feci şekilde başarısız oldu, çünkü canı yanıyordu. Doğrusu, işin yazı tura atmaya ya da bir tür şans oyununa kalacağından oldukça emindi. Bunun nedeni, kendisinin çok iyi bir asistan olduğunu düşünmesi değil, hiçbirinin isteyerek Christian'ı ona tercih ederek duygularını incitmek istemeyeceğinden oldukça emin olmasıydı.

Yanılmıştı.

“Pekala o zaman,” dedi, avuç içlerini uyluklarına vurarak ve sandalyesinin kenarına doğru kayarak. “Sanırım bu kadar. Matt ve Ian, siz ikiniz hâlâ benimle baş başasınız.”

“Memnuniyetle,” dedi Ian, elini omzuna koyarak. Elini gerekenden biraz daha uzun süre omzunda tuttu ve Kate bunun ne anlama geldiğini anladı. Bir sempati gösterisi. Bir teselli.

Kate, onun her şeyi bildiğini fark etti. Teknede Kennedy'yi öptüğünü biliyordu. Bir an için utandı, ama kendini bu duyguyu bastırmaya zorladı. Ian onun arkadaşıydı. Onu yargılamazdı.

Üstelik bunun bir önemi de yoktu. Kate artık öyle hissetmiyordu. Hissetmeyecekti de.

En azından bu, onların işe karışmasının son derece berbat bir fikir olduğunun kanıtıydı. Kennedy başka bir asistan seçtiğinde bu kadar acı çektiyse, başka bir kadın seçtiğinde nasıl hissedeceklerdir acaba?

Kate ayağa kalktı. “İnsan Kaynakları ile görüşmeyi siz mi başlatacaksınız yoksa ben mi? Christian'a resmi olarak iş teklifi yapma sürecini başlatmamız gerekecek. Sanırım şu anda geçici işçi olarak çalışıyor?”

“Öyle mi?” dedi Matt, diğerklerine bakarak, onlar da omuz silktiler.

"Ben hallederim," dedi, yapacak bir şey bulduğı için minnettar bir şekilde.

Kapıya doğru yöneldi, Kennedy'nin tek bir kelime bile söylemesini beklemiyordu. Ve haklıydı. Kapıdan içeri girdiğinde Ian'ın alçak sesle homurdanmasını duydu. "Umarım ne yaptığının farkındasıdır, dostum."

Kate, Kennedy'nin cevabını duymadan uzaklaştı ve her adımında, onu ne kadar kolayca bir kenara atmış olmasının umurunda olmadığını kendi kendine telkin etti.

Cumartesi, 18 Mayıs

Pinterest'te penis aksesuarlarına bakarak geçirilebilecek ya da geçirilmesi gereken süreye bir sınır olsaydı, Kate henüz o sınıra ulaşmamıştı. İnsanlar gerçekten çok yaratıcıydı!

Lara, geleneksel bir bekarlığa veda partisi istemediği konusunda oldukça kararlıydı, ancak Sabrina'nın "çılgın bir pijama partisi" olarak adlandırdığı, üçünün ve Lara'nın arkadaşı Gabby'nin de katılacağı bir etkinliğe ikna edilmişti. Sabrina eğlenceden, Kate ise yemeklerden sorumluydu.

Şarabından bir yudum aldı ve alışveriş listesine salam yazdı. Tam olarak ne kendisinin ne de Lara'nın en sevdiği yemek değildi ama eğer striptizci getirmelerine izin verilmiyorsa, Kate penis şeklinde yiyecekler bulacağından emin olacaktı.

Sonraki resme tıkladı ve neredeyse şarabını tükürecekti. "Ah, bunu denemeliyim," diye mırıldandı kendi kendine.

Kate mutfağa gitti, geçen yaz barbeküden kalma tahta şişleri aradı ve buzdolabında üzüm buldu.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra, eserini havaya kaldırdı. "Mükemmel."

Ön kapısının yanındaki eski tip telefon çaldı ve kadın irkildi. Bu berbat şey sadece alt kattaki ön kapıda biri olduğunda çalardı ve bu da ancak yanlış numara arandığında olurdu. Çok varlıklı arkadaşlara sahip olmanın özelliği buydu; neredeyse her zaman onların evlerinden birinde buluşmak daha mantıklıydı.

"Merhaba?"

Sessizlik onu karşıladı. Kate omuz silkerek telefonu kapattı. Muhtemelen birileri hatasını anlamıştı ve—

Kapı çalınca ikinci kez irkildi ve belki de daha sık misafir davet etmesi gerektiğine dair aklından bir not aldı; böylece biri geldiğinde tamamen içine kapanık biri gibi davranmazdı.

Sabrina'yı, Lara'yı ya da kaybolmuş bir pizza kuryesini görmeyi bekleyerek kapı deliğinden baktı ve...

Kennedy.

Eli kapı koluna uzanırken bile tereddüt etti. Kennedy Dawson'ı kapısının diğer tarafında gördüğü tek zaman, babasının öldüğünü öğrendiği sabahı.

Kate kapıyı açtı ve ilk olarak, cumartesi akşamı erken saatler olmasına rağmen koyu gri bir takım elbise giymiş olduğunu fark etti. Bir elinde elbise çantası, diğer elinde ise bir şişe şampanya taşıyordu. Şık bir şampanyaydı, kutuda satılanlardan, onun her zaman tercih ettiği Prosecco'dan değildi.

Kate, evde kalmak için seçtiği kıyafetin pek de ev sahibi olmaya uygun olmadığını birdenbire rahatsız edici bir şekilde fark etti. Mayıs ortası için mevsim normallerinin üzerinde sıcaktı, bu yüzden eski (ve oldukça küçük) bir şort ve bir askılı bluz giymişti; bunları da... Old Navy'den mi, H&M'den mi almıştı acaba?

Bu, haute couture değildi.

"Şey, merhaba?" dedi.

Başını salladı. "Merhaba."

Daha fazlasını bekledi ama adam hiçbir şey söylemedi. Kate gözlerini devirdi. "Hafta sonu, haber vermeden, öyle giyinmiş bir şekilde çalışanınızın dairesine gidip sadece 'Merhaba' diyemezsiniz."

"Nasıl giyinmişsin?" diye sordu, takım elbisesine bakarak.

"Lütfen bana kot pantolonun olduğunu söyle." Bu dürüst bir soruydu. Onu daha önce hiç kot pantolonla görmediğini hatırlamıyordu.

"Muhtemelen. Belki. Emin değilim. İçeri girebilir miyim?"

"Tabii," dedi, merakına yenik düşerek. "Bu çantanın amacı ne?"

Siyah giysi çantasına baktı, sonra tekrar ona döndü. "Bu senin için. Ama seni o kıyafetlerle görünce, tereddüt etmeye başladım."

Kate hızla göz kırptı. "Bana kıyafet mi getirdin? Ve 'beni o kıyafetlerle görmek' derken ne demek istiyorsun? Beni neyle görmek?"

"Küçük bir askılı bluz. Ondan da küçük şort."

"Hafta sonu," diye çıkıştı, tartışmaya hazır bir şekilde. "İster inanın ister inanmayın, ben dairemde öylece şık bir elbiseyle dolaşmıyorum."

"Evet, o zaman bu hoşunuza gitmeyebilir," dedi ve elbise çantasını ona uzattı.

Kadın refleks olarak aldı ve adam arkasını dönüp mutfığa gitti, şampanyayı tezgâhın üzerine koydu ve dolaplarını açtı.

Kadın çantaya, sonra da mutfak dolabından iki şampanya kadehi çıkaran adama baktı. Kadehler sapı olmayan, ucuz türdendi ama adam şampanya şişesini kutusundan çıkarırken bunu umursamıyor gibiydi.

"Kennedy."

"Evet?"

"Sen burada ne yapıyorsun?"

Bakışları birden yukarıya kaydı ve gür saçları, gizemli bakışları ve pahalı şarabıyla tam bir film yıldızı gibi görünüyordu. Elleri durdu. "Taittinger'den başka bir şey ister misiniz?"

"İster miydim—Hayır, yani, burada ne yapıyorsunuz? Dairemde, şık giyinmiş, bana..." Elbise çantasına baktı. "Bu her neyse."

"Alternatif planlarınız var mı? Duyduğuma göre bu gece müsaitmişsiniz."

"Ne ipucu? Kim—" Nefesi kesildi. "O hain." Öğleden sonra Sabrina ile bekarlığa veda partisi fikirleri hakkında mesajlaşıyor, ucuz beyaz şarap içmek ve Pinterest'te penis resimlerine bakmak gibi büyük akşam planları olduğunu alaycı bir şekilde belirtmişti.

Şampanya mantarı otoriter bir şekilde patladı ve her ne kadar onun küstahlığına kızmak istese de, şampanyayı daha çok istiyordu. Merakından bahsetmiyorum bile. Çünkü kendine ne kadar bunu yapmamaya karar verdiğini, tekne de aralarında yaşananların tekrarlanmaması gereken bir tesadüf olduğunu söylese de, Kennedy'nin sanki mekanın sahibiymiş gibi hediyelerle gelmesinin bir zamanlar en büyük fantezilerinden biri olduğunu inkar edemezdi.

Ona doğru yürüdü ve eline bir bardak uzattı.

Kate tereddüt etti, sonra kabul etti. "Kennedy, ciddiyim. Bana neler olup bittiğini anlat."

Bardağını onun bardağıyla tokuşturdu, bir yudum alırken gözlerini ondan ayırmadı. "Çantayı aç."

Merakına yenik düşen kadın, şampanyadan hızlıca bir yudum aldıktan sonra (sonra da çok lezzetli olduğu için bir yudum daha) bardağı adama geri verdi ve elini çantanın fermuarını açmak için serbest bıraktı.

Fermuar birkaç santim aşağıya indiğinde nefesini tuttu. Kumaş muhteşemdi, rengi o kadar canlıydı ki gerçek gibi görünmüyordu.

"Shirley Temple'a benziyor," dedi, elbisenin etek ucunu çantadan tek eliyle çıkarırken. "Ne tam kırmızı, ne de tam pembe."

"Mükemmel, o zaman sana grenadin aldım," dedi alaycı bir şekilde.

Başını çevirip baktı; Shirley Temple adlı o kız çocuklarına özgü içeceği rengini nereden aldığını bilmesine mi yoksa ona elbiseyi almış olmasına mı daha çok şaşırdığını anlayamadı. İkisi de tanıdığı adamların tamamen zıt şeylerdi. Ya da tanıdığını sandığı adamların.

"Bunu bana mı aldın? Neden?"

"Bu akşam giyecek bir şeyin olduğundan emin olmak istedim. Diğer elbiselerinin hepsi kuru temizlemede olabilir diye."

"Evet, aynen öyle yapıyorum," dedi. "Neredeyse hiç giymediğim üç elbiseden oluşan koleksiyonumu aynı anda kuru temizlemeye götürüyorum. Durun bir dakika." Alaycı tonu dağıldı. "Bu gece giymek derken ne demek istiyorsunuz?"

Kennedy şampanyayı geri verdi, sonra cebinden iki bilet çıkardı ve kadının görmesi için havaya kaldırdı.

Bileti okudu, tekrar okudu, sonra şaşkınlıkla ona baktı. "Bale mi?"

"Az önce 'Bir Yaz Gecesi Rüyası' gösterime girdi," dedi biletleri cebine geri koyarken. "Ve gösteri başlamadan önce yemek yemeye vaktimiz olmayacağı için sonrasında akşam yemeği rezervasyonu yaptırdım. Gerçi şuradaki garip üzüm şişlerinden de bir şeyler atıştırabiliriz sanırım," dedi, başını tezgahına doğru sallayarak.

"Anal boncuklar."

Kennedy şampanyasını içerken boğuldu. "Özür dilerim?"

"Lara'nın bekarlığa veda partisi için. Seks temalı yiyecekler hazırlıyorum. Pinterest'te bunların anal boncuklar olduğu yazıyor, ama gerçek şeye ne kadar benzediklerini söyleyemem, itiraf edeyim. Siz biliyor musunuz?"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı, sanki elinde mendil olsa alnını silecekmiş gibi görünüyordu. Kennedy'yi tanıyan kadın, onun mendilinin olmamasına biraz şaşırmıştı.

"Bence önemli olan düşünce. Asıl yıldız muzlar olacak, uçlarında çilekler olacak, sonra da küçük bir tutam krem şanti, biliyorsunuz, şöyle görünecek—"

"Anladım," diye araya girdi, sesi biraz gergin geliyordu. Elbiseyi işaret ederek başını salladı. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

Ona baktı. "Gerçekten çok güzel..."

"Ama' deme," dedi bir adım daha yaklaşarak. "Bırak ben yapayım. Senin için çok zor bir ay oldu. Seni baleye götüreyim, sana Fransız şampanyası ve tereyağlı patates, istiridye ya da canın ne isterse onu ikram edeyim."

"Kennedy." Kendini zorlayarak ona baktı. "Aramadığım veya mesajına cevap vermediğim için özür dilerim."

Başını salladı. "Anladım."

“Hayır, sanmıyorum,” dedi sessizce, kalbi biraz acıyarak elbiseye bir kez daha baktı. “Teknedeki o gece... kendiliğinden gelişti. Seksiydi. Ve onu her zaman hatırlayacağım, belki de iş ilişkimiz göz önüne alındığında, gerekenden biraz daha sık. Ama tekrarını istemiyorum.”

"Jack yüzünden mi?" diye sordu ihtiyatla.

“Ne? Jack mi? Aman Tanrım. Hayır, öyle değil. Sadece... Hayatımdan, özellikle de romantik hayatımdan ne istediğimi çok düşündüm ve bu durum değişti.”

"Nasıl yani?" diye sordu, onu dikkatle izleyerek.

“İlk görüşte aşk saçma bir şey. Yani, olabilir ama kalıcı olacağının garantisi yok. Koşullar değişir; ilişkiler değişir...” İnsanlar ölür.

Son kısmı söylemedi ama gözlerindeki anlayış parıltısı ona her şeyi bildiğini gösterdi. Babasının ölümünün, aşka bakış açısını değiştirdiğini biliyordu. Uzun zamandır tek istediği, anne babasının sahip olduğu şeydi ve bunun elinden alınabileceği aklına hiç gelmemişti.

“Neyse, bu demek oluyor ki artık bu sorumluluktan kurtuldun. Aşk mektupları ya da evlilik teklifi istemeyeceğim. Ve düşünüyordum da, şimdi Christian'la birlikte çalıştığına göre, aramızdaki arkadaşlığı gerçekten denemenin tam zamanı olabilir. Tekrar satranç oynayabiliriz ya da...” Yüzündeki ifadesizlik devam edince sözünü kesti. “Şimdi sıra sende.”

“Şey.” Şampanyasından bir yudum aldı. “Elbisenin üzerime uyup uymadığını öğrenmek istiyorum.”

Sabır için derin bir nefes aldı. "Bu mu cevabınız? Çünkü, bu arada, kadınlara elbise ve şampanya almanın amacı, akşamın ilerleyen saatlerinde onları elbiseden vazgeçirmek değilse, öyle olmaz."

Sinirle gözlerini tavana dikti. "İyi bir insan olmaya çalışıyorum..."

“Ian ve Matt iyi insanlar. Bunu nasıl gösteriyorlar biliyor musun? Öğleden sonra kahve molası için dışarı çıktıklarında bana Starbucks getiriyorlar ya da doğum günümde beni öğle yemeğine götürüyorlar. Kapıma gelip de... diye bağırıyorlar.” Elbiseye baktı. “Bu tasarımcıyı bile tanımıyorum. Bu ne kadardı?”

“Kate.”

Başını kaldırdı. "Ne?"

“Bu akşam benimle baleye gelmek ister misin, istemez misin?”

Dudaklarını ısırды. Gerçekten de ısırды. Koltukların mükemmel olduğunu tahmin ediyordu, çünkü Kennedy Dawson, en iyi koltuklarda

oturmadığı sürece hiçbir canlı performansa kalkışmazdı. Şampanya enfesdi; elbise ise hayatında gördüğü en muhteşem şeydi...

"Garip, baştan çıkarıcı şeyler yapmayacağına söz veriyor musun?" diye sordu, gözlerini kısarak.

"Kendimi kontrol etmeye çalışacağım."

"Güzel. Çünkü sonunda seni unutuyorum. Seni unutmam gerekiyor. Ve eğer çok iyi davranmaya devam edersen işe yaramayacak."

"Anladım. Gidip üzerinizi değiştirin," dedi, koridora doğru bıkkın bir şekilde başını sallayarak.

"Pekala, peki," dedi, elbisenin ve balenin cazibesine karşı koyamadı.

Şirketle hiçbir ilgisi yok. Kesinlikle yok.

"Bunu alıyorum," dedi, şampanyayı başının üzerinde tutarak kıyafetlerini değiştirmeye giderken. "Kendinizi evinizde gibi hissetmenizi söyledim ama büyük piyano ve tuhaf antika eşyaların yokluğunda bunu nasıl yapacağınızı bilmiyorum."

"Kendimi eğlendirmeye çalışacağım."

Başını salladı, sonra şampanya kadehini ona doğru uzattı. "Sakın benim anal boncuklarımı yemeye kalkma."

Yüksek sesle, kendiliğinden, içten bir kahkaha attı. Öyle gerçek, öyle nadir bir kahkaha ki, neredeyse onun sonunu getirebilirdi.

Ama tabii ki, bu ancak hâlâ ona aşık olması şartıyla geçerli.

Cumartesi, 18 Mayıs

Kennedy, operada, tiyatroda ve evet, balede birçok gece geçirmişti. Ve muhtemelen bulunması imkansız biletlerle daha etkileyici gösteriler izlemiş olsa da, Kate ile bale izlemek hepsini geride bırakmıştı.

O sadece baleyi izlemedi; onu yaşadı, koltuğunda hafifçe öne doğru eğildi, zaman zaman nefesini tutmuş gibiydi.

Onu bu akşam buraya getirmesinin amacı gününü biraz daha neşelendirmek, aklını babasından uzaklaştırmaktı ve başardığını düşünmekten hoşlanıyordu. Ama belki de akşamın daha şaşırtıcı yanı, onun üzerindeki etkisiydi.

Kennedy yetişkin hayatında bolca flört etmişti. Birçok tek gecelik ilişki de yaşamıştı. Ancak Sabrina ve Lara ile tanışmadan önce bekarlık hayatını kariyer haline getiren Matt ve Ian'ın aksine, Kennedy ilişkilerden kaçınmamıştı. Bekarlığını benimsemiş, çapkın yaşam tarzına bulaşmıştı, ama asla bunun sonsuza dek sürmesini hedeflememişti. Bir gün evlenmek istiyordu. Bu her zaman sadece teorik bir düzeyde, yüzü olmayan bir "bir gün" geliniyle olmuştu. Güzel, kendi dünyasından, ortak ideallere sahip biri. Kolay, çok şey talep etmeyecek biri.

Kate, parlak pembe elbisesiyle yatak odasından çıkıp, utanmazca neşeli bir gülümsemeyle yüzüne bakana kadar, eski kız arkadaşlarının ona kıyasla ne kadar duygusuz görüldüğünü fark etmemişti. Belki de sorun kadınlarda değildi. Belki de duygusuz olan Kennedy'di; bu yüzden hayatına girip çıkan ve pek bir etki yaratmayan kadınlara karşı kayıtsızdı.

Ama Kate... O tam bir dalgalanma etkisi yaratmıştı. Dürüst olmak gerekirse, her zaman böyle olmuştu.

Kate, onu iki kez düşünmeye sevk eden, ona meydan okuyan kişiydi. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı; her zaman çekinmeden, cesurca işin içine daldı. Özgüveni son derece çekiciydi, çünkü bu yeni bir saç kesiminden veya yüksek lisans diplomasından kaynaklanmıyordu. Bu, sadece her şeyini ortaya koyma isteğinden değil, aynı zamanda kararlılığından da kaynaklanan, kim olduğuna dair bir kesinlikti.

Şimdiye kadar.

Kennedy, Pazartesi günü Ian'ın ofisine girdiği anda Kate'te bir şeylerin farklı olduğunu anlamıştı. Buna hazırlıklıydı. Sevilen bir ebeveynin

kaybından kimse yara almadan kurtulamazdı ve mesajlarına cevap vermemesi, onun zor zamanlar geçirdiğinin bir işaretiydi.

Onu görmek bunu doğrulamıştı. Dışarıdan bakıldığında elbette aynı Kate'ti. Aynı dışa dönük özgüven, aynı zahmetsiz yetenek. Ama gözleri farklıydı.

Artık ne istediğini bilen ve ona ulaşmanın en etkili yolunu sürekli değerlendiren bir kadının doğrudan, her an gözlemci bakışı yoktu. Bunun yerine, Ian'ın ofisindeki Kate, temkinli davranıyordu. Tamamen içine kapanık değildi ama temkinliydi. Duruşu bile tetikteydi, sanki bir sonraki yaşam darbesine hazırlanıyormuş gibiydi.

Bunu anlasa bile, bu onu öldürmüştü. Tıpkı daha aralarında bir ilişki başlamadan kadının ondan uzaklaşmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını anladığı gibi.

Kate anne babasını severdi, ama ilişkilerine tapardı. Muhtemelen mantıklı bir düzeyde onları bir gün kaybedeceğini anlamış olsa da, bunun evlilik vizyonu için ne anlama geldiğini hiç düşünmediğine bahse girerdi.

Birini sevmek, onu tüm kalbiyle sevmek, Disney filmlerine yakışır birçok duyguyu beraberinde getirebilir, ancak aynı zamanda çok büyük bir risk de içerir. Sizi terk etme riski ve bunu yaptıklarında eksik kalmanız.

İronik bir şekilde, Kennedy Disney'le ilgili bu unsurların cazibesini anlamaya başlarken, Kate riskleri gördü. En hafif tabirle ideal değildi, ama Kennedy buna hazırды.

Ona bu riskin karşılığını fazlasıyla vereceğini göstermesi gerekiyordu. İşte bu yüzden bale.

Tiyatrodan çıkarlarken geç bahar havasını içine çekti. "Bu... Kelimelerle ifade edemiyorum. Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Ona baktı. "Beğendin mi?"

"Yaptım."

"Beğendin mi?" diye ısrar etti.

"Çok beğendim."

"En sevdiğiniz miydi?"

Güldü. "Ne kadar ısrarcı. Tamam, peki. Silah zoruyla söylesem, geçen yılki Uyuyan Güzel'i biraz daha çok beğendiğimi itiraf ederim."

"Küçükken Uyuyan Güzel'deydim," dedi. "Ben Mizaç Perisiydim, diğer adıyla Violente."

"Korkunç geliyor."

"Evet, eminim ki 14 yaşındaki halim bale eteğiyle son derece korkutucu görünüyordu."

"Sanırım her yaştan insanı korkutabilirsin," dedi aşağıya bakarak. Haftanın başından beri olduğundan biraz daha sakin görünüyordu, ki bu da açılış haftasonu için oldukça büyük bir miktar para harcayarak  n sıra biletleri satın aldığında tam olarak umduğu şeydi.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ettiğimi bilmelisin."

"Bunu gerçekten bir niyet olarak söylediğimi bilmelisin." Kolunu uzattı. "Restoran sadece iki blok ötede. Bu ayakkabılarla yürümekte bir sakınca var mı?"

"Elbette. Beni dengede tutacak olan sensin," dedi, kolunu onun koluna takıp, bir erkek kardeşine davranır gibi sevgiyle pazularını okşadı.

Kennedy bundan hoşlanmadı.

Adım adım ilerle, diye kendi kendine hatırlattı.

Eski Kate'i yavaş yavaş ortaya çıkarması, ona kendisinin buna değer olduğunu, ikisinin de buna değer olduğunu ikna etmesi gerekiyordu.

Ve o bunu duymaya hazır olmasa da, Kennedy'nin "sadece arkadaş" olmaya hiç niyeti yoktu.  nce arkadaş, evet. O, onun sahip olabileceği en iyi arkadaş olacaktı.

Sonra da ona çok daha fazlası olabileceğine ikna ederdi.

Kennedy bu gece ellerini kendine saklamaya kararlıydı, ama Kate bunu zorlaştırıyordu. Gözlerinin geriye doğru dönmesinin tuhaf bir abartı olduğunu her zaman düşünmüştü. Ama Kate deniz tarağı yemeğinden bir lokma alıp inlediğinde bunu bizzat kendi gözleriyle gördü.

Kennedy sandalyesinde kıpırdandı.

"Aman Tanrım," dedi, yemeğin verdiği o ilk haz dalgası geçtikten sonra. "Sanırım bundan bir lokma daha yiyemem."

Gözlerini açtı ve ona baktı; adam da, sadece ona bakarak vücudunu saran sıcaklığı görmemesini canı gönülden umuyordu.

"Cidden," dedi, nefis deniz tarağının bir parçasını daha kesip tereyağlı sosun içine batırırken. "Bunu mutlaka denemelisiniz."

"Eminim çok lezzetlidir ama ben yiyemem," dedi tavuğunu keserken.

"Ha, doğru." atalını bıraktı. "Kabuklu deniz  r nleri. Unuttum. Özür dilerim."

Gülümseyerek yukarı baktı. "Neden  z r diliyorsun? Sen ne yemek istediğini sipariş ettin; ben de ne yemek istediğimi sipariş ettim. Her şey

yolunda."

"Biliyorum," dedi çatalını alırken. "Sanırım siparişi ne zaman verdiğimi hatırlamadığıma şaşırdım. Ayrıntıları hatırlamak benim uzmanlık alanım."

"İş yerinde belki. Cumartesi akşamı. Kendinize biraz ara verin."

Kate beyaz şarabından bir yudum aldı. "Sanırım öyle. Ayrıca, sanırım iş yerinde bile senin bilgilerini hatırlamak zorunda değilim artık. Artık sen Christian'ın sorunusun."

Kırmızı şarabını sessizce kadeh kaldırır gibi kaldırdı, sonra yüzündeki ifadeyi görünce bardağı indirdi. "Sorun ne?"

Derin bir nefes aldı, sanki cesaret topluyormuş gibi, sonra hafifçe öne eğilerek gözlerinin içine baktı. "Neden yaptın? Neden Christian'ı üstlenmeyi gönüllü olarak kabul ettin?"

Kennedy, sorunun gerçek cevabına hazır olmadığını bildiği için ses tonunu dikkatlice duygusuz tuttu. "Birinin bunu yapması gerekiyordu."

Gözlerini hızla kırptırdı, sonra ani bir baş sallaması yaptı ve dikkatini tekrar yemeğine çevirdi. Gereğinden fazla güç kullanarak bir parça deniz tarağı kesti, sonra çatalını bir kez daha düşürdü. "Sizin için iyi bir iş çıkarmadım mı?"

Kahretsin. Bu, tahmin ettiğinden daha zordu; iyileşmesi için ihtiyaç duyduğu alanı ona vermek ama aynı zamanda onu umursamadığını düşünmesine izin vermemek. Yüzündeki acıyı görünce neredeyse çıldıracaktı. Ona, iş yerinde onunla daha az zaman geçirmeyi gönüllü olarak kabul etmenin, sırf iş dışında daha çok zaman geçirecekleri umuduyla yaptığı bir şey olduğu için ne kadar canını yaktığını neredeyse söyleyecekti.

Ama Kate'in kalkıp kaçmayacağından tam emin değildi, bu yüzden tüm kartlarını masaya koymadan elinden geldiğince açıklamaya çalıştı. "Kate." Kate'in başını kaldırmasını bekledi. "Sen, birinin isteyebileceği en iyi asistan oldun. Christian'ın her şeyi senden öğreneceğini bilmeseydim gönüllü olmayı bile düşünmezdim. Ama aynı zamanda senin de bunu istediğini biliyordum; üç kişi yerine iki kişi için çalışmak."

"Yani sadece iyilik yapmaya mı çalışıyordunuz?"

Hayal kırıklığıyla karışık bir homurtuyu bastırdı. "Bu kadar şaşırmış gibi görünme."

"Hayır, değilim. Sonrasında... Kennedy, sana hiç teşekkür etmedim," dedi aceleyle. "Aslında biraz utanıyorum. Babamın o günü—" Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı, sonra gözlerini açıp tekrar onun gözleriyle

buluşturdu. “Oradaydın. Beklentilerin çok ötesinde bir çaba gösterdin ve bunu nasıl ifade edeceğimi bilemedim, anlaşılan.”

"Rica ederim."

“Öylece mi? Beni görmezden geldiğim veya daha önce fark etmediğim için bana laf söylemeyecek misin? Sana çok kötü davrandım ve—”

“Hayır, yapmadın. Bunu kendim için yapmadım Kate; senin için yaptım. Teşekkür ya da ödöl peşinde değildim. Sadece o an senin ihtiyacın olan kişi olmaya çalıştım. Hepsi bu.”

"Mesajlarınıza cevap vermediğimde hiç mi rahatsız olmadınız?" diye sordu çekinerek.

“Evet,” dedi yavaşça, kelimelerini dikkatlice seçerek, ne kadar rahatsız olduğunu belli etmemeye çalışarak. “Senin için endişeleniyordum. Diğer çocuklar da öyle. Lara ve Sabrina da. Seni her gün görmeye alışkınsınız. Ve seni önemsiyoruz. Bu yüzden, neler yaşadığını bilmemek, nasıl yardımcı olabileceğimizi bilmemek cehennem gibiydi.”

Utanmış bir ifadeyle başını aşağıya eğdi. "Özür dilerim."

"Üzölme. Anladık. Ama nedenini öğrenmeyi çok isterdim."

“Neden sustum?”

Başını salladı. "İlk birkaç günü anlayabiliyorum. Ama neredeyse üç hafta sürdü."

Acıttı.

“İyi yapılmadı. Bunu biliyorum. Sanırım...” Kate peçetesiyle oynadı. “Sanırım daha iyi idare edemediğim için utanıyordum. Zayıf halka olmaya, geceleri uyuyamayan ama bütün gün uyumaktan başka bir şey yapmak istemeyen kişi olmaya alışkın değilim. Kendime Jersey'de annem için takıldığımı söyledim ama o beni resmen kovdu. Bunu sana söylemiş miydim?”

Kadın başını kaldırdığında, adam başını salladı.

“Evet,” dedi kendini küçümseyen bir kahkahayla. “Yani, bunu nazıkçe, anne kuş gibi yaptı ve yaptığına sevindim. Ama her şeyle ilgilenen kişi olmak bir yana, insanların endişelendiği kişinin siz olduğunuzu fark etmek çok utanç vericiydi.”

"Şimdi senin için endişelenmeli miyiz?" diye sordu sessizce. Zaten endişeleniyordu, ama Kate'in tanıdığı herkesten daha güçlü olduğunu da biliyordu. Şimdilik, sadece onu dışlamadığından emin olması gerekiyordu.

“İyiyim,” dedi yavaşça. Şarap kadehini eline aldı ama içmek yerine kadehe baktı. “Onu çok özölüyorum. Çok. Sadece bu acının dinmesini

istiyorum. Onu bir daha asla göremeyeceğimi fark etmenin acısının.”

Onun için üzülyordu, ama Kennedy klişe sözler söylemedi. Ona zamanla her şeyin kolaylaşacağını ya da acının azalacağını söylemedi. O zaten bunu biliyordu. Sözlere ihtiyacı yoktu.

Acısından uzaklaşmak için bir oyalama yöntemine ihtiyacı vardı. Ve o da bu oyalama yöntemini kendisi yapmaya kararlıydı.

"Yarın ne yapıyorsunuz?" diye sordu Kennedy.

Çiğnemeyi yarıda kesti, sonra yutkundu. "Şey... Bilmiyorum. Sanırım yine penisle ilgili şeyler."

Şarap kadehini dudaklarına götürmeden önce yarı yolda durdurdu. "Acaba Lara'nın bekarlığa veda partisindeki saçmalıklarından mı bahsediyorsunuz?"

"Benim penisimle ilgili gündemim sizi ilgilendirmez—"

"Hayır," diye sözünü kesti. "Bundan böyle 'penis gündemi' ifadesini yasaklıyorum. Aslında, penis kelimesini tamamen ortadan kaldıralım."

"Adını ne koymamı istersiniz? Peki ya—"

"Hayır," dedi tekrar. "Kesinlikle hayır. Yarın müsait misin, değil misin?"

"Neden?"

"Özgür olsan da olmasan da," dedi, planladığı şeyden sıyrılması için ona hiçbir şans tanımayı reddederek.

Kate, deniz tarağının bir lokmasını daha alırken gözlerini devirdi. "Pekala. Hayır. Yarın için hiçbir planım yok."

"Güzel. Seni saat on birde alacağım. Rahat giyin."

Çatalı ağzında tutarak bir an duraksadı, sonra çıkardı ve kaşlarını çattı. "Ne?"

"Penis olmayacak, o yüzden heyecanlanmayın."

"O kelimeyi kullanamayacağımızı düşünmüştüm."

"Açık nokta. Eğer o vücut parçasına sahipseniz, onu söylemenize izin veriliyor."

Yanakları hafifçe kızardı ve suyundan bir yudum aldı.

Kennedy, yüzündeki kızarıklığın utançtan çok tahrikten kaynaklandığından oldukça emin bir şekilde, alaycı bir gülümsemeyi gizledi. Ancak sonraki sözleri onu ayıklaştırdı.

"Kennedy, burada ne yapıyoruz? Sana istemediğimi söyledim... İstemiyorum..." Sözünü yarıda kesti, ne istediğini ya da ne söylemeye çalıştığını bilmiyormuş gibi görünmesi onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Onun için duyduğu acı ve kendi kendine duyduğu hayal kırıklığıyla göğsü sıkıştı. Ama o her zaman öncelikliydi.

Elini masanın üzerinden uzatarak onun elini tuttu; parmaklarının içgüdüsel olarak onun parmaklarını kavramasıyla göğsündeki acı biraz hafifledi.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu sessizce.

Bir an tereddüt etti, sonra başını salladı.

Umut yeşerdi. "Güzel. Yarın saat on birde seni alacağım."

Pazar, 19 Mayıs

Kennedy on iki dakika erken geldi. Tabii ki de geldi.

Kate telefonu aldı ve selam vermeye bile tenezzül etmeden onu binaya almak için düğmeye bastı; bir eli hâlâ yuvarlak fırçasının sapına sarılıydı.

Çok uzun zaman önce değil, kalın, düz saçları ya kendiliğinden kururdu ya da sıradan bir fırça ve fön makinesiyle aceleyle taranırdı. Yeni saç kesimi dolgun ve hacimli görünmesi için biraz özen gerektiriyordu ama o bunu önemsemiyordu. Herhangi bir Pazar kahvaltısı planı için saçlarını şekillendirirdi. Gerçekten de. Bunun Kennedy için en iyi görünmekle hiçbir ilgisi yoktu.

Kapıyı çalmasıyla açtı ve ona bakar bakmaz içini çekti. "Bunu tahmin etmeliydim."

"Ne?"

"Rahat giyin demiştin!" diye suçladı onu.

Aşağıya baktı. "Bu günlük bir kıyafet. Şort giyiyorum."

"Hı hı. Dürüst olalım, onları her giydiğinizde kuru temizlemeye veriyor musunuz, ya da en azından ütlettiriyor musunuz?"

Ona sanki deliymiş gibi baktı. "Elbette."

Kate tekrar iç çekti. "Neyse. İçeri gel. Ama ben buna uymak için kıyafet değiştirmeyeceğim," dedi ve elini kusursuz ütülenmiş lacivert şortunun, kırışksız beyaz gömleğinin ve ya hiç giyilmemiş ya da garip bir şekilde tertemiz tutulmuş tekne ayakkabılarının üzerinde salladı.

O ise rahat giyim tarzını benimsemişti. En az beş yıllık kot şort, dar kesim siyah tişört ve Adidas Superstar spor ayakkabı.

"Bence harika görünüyorsun," dedi kadın saçını bitirmek için banyoya doğru giderken.

"Sessiz ol," diye karşılık verdi. "Birkaç dakika içinde hazır olacağım, kendini evinde gibi hisset, kuralları biliyorsun zaten."

Bunu yapması biraz tuhaftı. Dün gece neredeyse aynı pozisyonda olduklarını düşünmek tuhaftı; o hazırlanıyordu, o da onu dışarı çıkarmak için sabırla bekliyordu. En tuhafı da, sanki yıllardır bunu yapıyorlarmış gibi, garip bir şekilde doğal hissettirmesiydi.

Saçlarını o kabarık, içe doğru kıvrılmış şekilde şekillendirmek için bir dakika daha uğraştı ama bugün bir türlü işbirliği yapmıyordu. Kate fırçayı

bir kenara attı ve çekmecedan bir saç bandı çıkararak dağınık bir topuz yapmaya karar verdi. Kıyafetine daha çok yakışıyordu.

“Tamam,” dedi banyodan çıkarken. “Hazırım. Ya da en azından hazır olduğumu düşünüyorum. Ne yapacağımızı bilseydim daha özgüvenli söyleyebilirdim.” Elindeki lacivert spor çantasına dikkatlice baktı. “İçinde ne var?”

“Bana sürprizlere tahammül edemeyen insanlardan biri olduğunu söyleme sakın.”

“Ben kesinlikle sürprizlere tahammül edemeyen insanlardan biriyim. Sürprizleri planlayan benim, sürprizi alan değil. Bilmemek sinir bozucu.”

“Bana sürpriz doğum günü partisi planlayan kadın böyle diyor.”

“Evet, ama bu benim fikrim değildi. Sadece kız arkadaşını doğru yere yönlendirdim ki istiridye dışında yiyebileceğin bir şeyin olsun.”

“Ve yine de o buzdan heykel...”

Başını salladı. “Denemeye çalıştım, Kennedy. Gerçekten denedim.”

“Ne kadar zor?”

Kate çantasını alırken güldü. “Çok ısrarcıydı. Bu arada Claudia nasıl?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi, ön kapıyı açarken.

Anahtarlarını çantasına bırakırken duraksadı. “Gerçekten mi? Onunla hiç konuşmadın mı?”

“Eski sevgililerinizle konuşuyor musunuz?” dedi, kapıyı arkalarından kapatırken.

“Eski sevgililerim artık çoktan geçmişte kaldı.” Kapıyı kilitlemek için döndü, ancak Kennedy her zamanki otoriter tavrıyla anahtarları elinden alıp onun yerine kapıyı kilitledi.

“Jack'e ne olacak peki?” diye sordu, anahtarı kilide takarken gözünün ucuyla ona bakarak.

“Ah, evet, o. Sanırım eski sevgilim. Harika biri. Ama bunu zaten biliyorsun.”

Kennedy'nin eli durdu. “Siz ikiniz konuşuyor musunuz?”

“Elbette. Cuma günü başsağlığı dilemek ve nasıl olduğumu sormak için aradı.”

Kennedy'nin kaşları bir anlığına daha da çatıldı, ama sonra düzeldi. “Biriyle görüşüyor, biliyorsun. Bir Broadway dansçısıyla.”

“Biliyorum. Bana söyledi. Konuşuyorduk, hatırlıyor musun?” dedi Kate tatlı bir sesle aşağı inerken.

“Yeni bir sevgilisi olmasına üzülmeyin mi?”

"Böyle bir şeye hakkım yok, değil mi? Yani, ben ve o ayrıldıktan birkaç gün sonra kardeşimle öpüşüyordum."

Kaldırıma çıktılar. "Bu, sorunun cevabı değil."

"Hayır, değildi. Aa, hava muhteşem!" dedi şaşkınlıkla. "Mükemmel bir bahar günü."

Jack meselesini daha da ileri götürmek istiyormuş gibi görünüyordu ama hafif bir iç çekerek vazgeçti. "Evet, hava planlarıma gayet iyi uydu."

Ona şüpheyle baktı. "Dışarı çıkma planı mı yaptın?"

"Evet," dedi, elini kaldırıp bir taksi çağırırken. "Ne yani, güneşte eridiğimi mi sandın?"

"Hayır, kir tehdidi karşısında eriyip gideceğini sanıyordum," diye karşılık verdi ve ondan önce taksiye bindi.

Kennedy şoföre, "Yetmiş Dokuzuncu ve Beşinci Cadde," dedi.

Kate zihninde Manhattan'ın coğrafyasını taradı ve kaşlarını çattı. "Orada pek bir şey yok. Parkın hemen yanında."

"Aslında."

"Ama başka ne var—Durun bir dakika. Parka mı gidiyoruz?"

Şöyle bir baktı. "Central Park'ı sevmiyor musun?"

"Central Park'ı çok seviyorum! Senin sevmediğini sanıyordum."

"Central Park'ı sevmeyen ne tür bir aptal olabilir ki?"

"Sana söylemiştim, kirden hoşlanmayan biri."

Kennedy çantayı okşadıktan sonra pencereden dışarı baktı. "Üzerine oturabileceğim bir battaniye olması ne iyi."

Kate ona şaşkınlıkla baktı. Birinin Central Park'a battaniye götürmesinin tek bir sebebi vardı. Bir önceki gece birçok hayal kurmuştu ama Kennedy'nin parkta piknik yapmayı planladığı aklına hiç gelmemişti.

"Neden bana bakıyorsun?" diye sordu, ona doğru bakma zahmetine bile girmeden.

"Neden 79. Cadde? Park 60. Cadde'den başlıyor."

"Tüm turistler Sixty'den giriyor. Kuzeyde daha az kalabalık."

"Ayrıca dairenize de daha yakın. Hem de gerçekten çok yakın."

"Bu yüzden?"

"Peki neden beni orada buluşmaya çağırmadın ki? Metroya binebilirdim. Beni almak için ta güneye kadar gelmene gerek yoktu. Ne büyük bir zaman kaybı—"

"Kate?"

"Ne?"

"Sessiz ol." Bunu söylerken hafifçe gülümsedi, hâlâ ona bakmıyordu.

Zihni hızla çalışmaya başladı. Arkadaşlar otuz blok ötedeki şehir merkezine taksiyle gidip, sonra da aynı yoldan geri dönmezlerdi. Arkadaşlar bunu yapmazdı. Ama randevular kesinlikle yapardı.

Bu düşüncenin onu memnun mu yoksa korkuttu mu emin değildi. Belki biraz ikisi de. Ama dün gece ona güvendiğini söylediğinde gerçekten de ona güvenmişti. Ona zarar vermeyeceğine güvenmişti. Bu yüzden sessiz kaldı.

Birkaç dakika sonra Kennedy şoföre ödeme yaptı ve Kate, Central Park'ın girişine doğru yürürken geniş gülümsemesini gizleyemedi; scooter'ıyla gelen küçük bir kız çocuğu, at kuyruğu saçlarının arasından neşeli bir şekilde "Özür dilerim" diye bağırarak neredeyse ayak parmaklarına çarpıyordu.

"Özür dilerim," diye tekrarladı adam, kucığında küçük bir çocukla kızın arkasından hızlı adımlarla yürüyerek. "Rosie, yavaşla!"

"Hadi acele et babacım!"

Kate'in gülümsemesi hafifçe soldu; bu manzara ona uzun zaman önce kendi babasıyla geçirdiği hafta sonlarını hatırlattı. Central Park'ta değil, mahallelerindeki o küçük, derme çatma parkta, çimenleri her zaman biraz kahverengi, salıncakları biraz paslı olan ama anıları paha biçilmez olan o parkta...

Kennedy elini bir anlığına sırtına koydu; bu, "bu tarafa gel" veya "köpek pisliğine dikkat et" der gibi sıradan bir dokunuştı. Ama başparmağının omurgası boyunca hafifçe dokunuşu ve kalan sıcaklık, onun ne hissettiğini anladığını gösterdi. "Buradayım" diyordu.

"Bunu sık sık yapar mısın?" diye sordu parka girerlerken. Güneşli bir hafta sonu günü olduğu için park kalabalıktı, ama yine de, hemen arkasındaki şehirle önündeki vaha arasındaki farkı hissedebiliyordu.

"Elbette, harika koşu parkurları," dedi, bebek arabaları, yürüyüş yapanlar ve bahsi geçen koşucularla birlikte patikada ilerlerken.

"Hayır, piknik için demek istiyorum." Central Park'ın sunduğu birçok yol ayrımından birinden sağa doğru saptılar.

"Ah. Hayır. Bunu yaptığımı söyleyemem... muhtemelen birkaç on yıl sonra."

"On yıllar mı? Yani bunu çocukken mi yapıyordunuz?"

"Elbette. Aslında hava şartları elverişli olduğunda yapılan bir Paskalya geleneğiydi."

Ona baktı. "Hım."

Gözleri çimenlik alanları tarıyordu, muhtemelen yerleşmek için mükemmel bir yer arıyordu; bu yüzden tekrar ona baktığında, onun kendisini izlediğine şaşırılmış gibiydi. "Ne?"

"Dawson ailesini, çimenlerin üzerinde yapılan dağınık bir piknikle bir türlü bağdaştıramıyorum."

"Kim dağınıklıktan bahsetti ki?" diye sordu göz kırparak. "Annemin, Nantucket'te bir kadına el yapımı kırmızı kareli battaniyesine kadar, piknik için özel olarak hazırlanmış bir sürü ekipmanı vardı. Piknik sepetlerinde, Paskalya piknik günlerimiz için mükemmel olan özel bir pasta taşıyıcısı bile vardı."

"Pasta taşıma aracı. Vay canına."

"Belki de bunu ona söylemeyelim," dedi, hiç de piknik için tasarlanmamış çantasını okşayarak. "Eğer hâlâ eski piknik malzemeleri varsa, muhtemelen bana yüklemeye çalışır." Kennedy üst koluna dokundu, sonra sola doğru başını salladı. "Şurada. Ağacın altında düz gibi görünen bir yer var."

Kate, adamın gösterdiği yere doğru yöneldi. Birlikte çantasından çıkardıkları lacivert battaniyeyi serdiler ve Kate neşeyle ayakkabılarını çıkarıp battaniyenin üzerine oturdu, adamın çantanın geri kalanını boşaltmasını izledi.

Adam iki devasa matara tipi su şişesi çıkarırken kadın, "Bunların içinde ne var?" diye sordu.

"Su, roze şarap," dedi, önce birini sonra diğerini işaret ederek.

"Rosé, yani şarap mı? Central Park'ta içki içmek serbest mi?"

"Sen söylemezsen ben de söylemem." Bir yığın plastik bardak çıkardı. "Soran olursa, pembe limonata olduğunu söyleyeyim."

Kate, marketten aldığı makarna salatasını bagetin yanına koyarken, "Pembe bir şey içmeni pek mantıklı bulmuyorum," dedi. "Bekle, bu ne?"

"Seyahat peynir tabağı."

"Ne? Bunları mı üretiyorlar?"

"Henley, pikniklerde ne yerdin? Karton mu?"

"Normal yemekler. Tel peynir. Markasız mayonezli beyaz ekmek üzerine Amerikan peyniri. Fig Newtons bisküvileri – tabii ki markalı olanlarından."

Kate'in yakından tanıdığı bir pastaneden aldığı, zarif makaronlardan oluşan bir paket çıkardı. Kendisi için değil, müşterileri için aldığı şık

hediyelerdendi bunlar. Kennedy, Kate'in bakışlarının yönünü yakaladı ve sessizce paketi uzattı.

"Bu tatlı değil mi?"

Ona "Hadi ama, biz yetişkiniz, istediğimizi yapabiliriz" der gibi bir bakış attı ve kız da sırtarak paketi aldı. Fıstıklı olduğunu tahmin ederek yeşil olanı seçti.

"Mmmmm." Lezzet konusunda haklı olmanın verdiği mutlulukla gözlerini kapattı.

Kapıyı açtığında Kennedy olduğu yerde donakalmıştı, tıpkı dün gece deniz tarağı yerken ona attığı aynı bakışı atıyordu. Ateşle oynadığının farkında olan Kate, kurabiyeyi ona doğru uzatmaktan kendini alamadı; kısa bir tereddüitten sonra eğilip parmaklarının arasından bir parça kurabiye kopardığında şaşırdı ama aynı zamanda şaşırmadı da.

Gözleri bir anlığına birbirine kenetlendi, ardından kadın yapmacık bir gülümseme takındı. "İnanılmaz, değil mi?"

Yiyeceklerin ve kağıt tabakların sonuncusunu paketinden çıkarırken, "Biraz tatlı," dedi çiğnerken.

Kennedy, yanındaki battaniyenin üzerine uzandı, bir tarafına yattı ve pembe şarap termosuna uzandı. Farklı görünüyordu...

Bu, rahatlamış bir Kennedy'di. Piknikçi Kennedy.

Hoşuna gitmedi. Huysuz Kennedy'yi nasıl atlatacağını yeni yeni çözmüş ve kalbinin kimseye bağlanmasını istemediğine kendini ikna etmişti ki, bir de o adam çıkıp da çok çekici davranmaya başladı.

Kate, aptalca bir şey yapmadan önce gözlerini başka yöne çevirmeye zorladı kendini, ama tamamen yanlış yöne baktı. "Aman Tanrım."

Kennedy plastik bardakları aldı ve kadının bakışlarını takip etti; kadının nereye baktığını görünce olduğu yerde kaldı.

Çimenin diğer tarafında, çıplak ya da yarı çıplak olmasalar da neredeyse öyle olan bir çift vardı. Öpüşme seansı demek bile yetersiz kalırdı. Daha çok... ön sevişme gibiydi.

"Sanırım 'bir odaya gidin' deyimini hiç bu kadar net anlamamıştım," diye mırıldandı Kate, bir şekilde gözlerini aşık çiftten ayıramıyordu. Kadının sarışın, adamın esmer olduğunu anlamak için yeterince yakın değildi, ama adamın elinin kadının kalçasına nasıl kaydığı, uzun saçlarının başının üzerinde, çimenlerin arasında olduğunu bilmeden ya da umursamadan nasıl yayıldığı açıkça belliydi.

Kennedy boğazını temizledi. "Şarap?"

Kate bakışlarını ondan ayırdı. Bir saniye önce, "Kesinlikle, şarap!" diye düşünüyordu. Şimdi ise vücudu karıncalanıyor, onun yakınlığını her an hissedebiliyordu.

"Hiç yaşadın mı?" diye birden sordu.

"Ben hiç ne yaptım?"

Onlara bakmadan, başıyla çiftin olduğu yöne doğru işaret etti.

Kaşları kalktı. "Çimlerin arasında mı öpüştünüz?"

Gülümsedi. "Evet. Ya da, bilirsiniz, halka açık yerde öpüşmek. Aslında, boş verin," dedi başını sallayarak. "Aptalca bir soru."

Kennedy kaşlarını çatı. "Neden aptalca bir soru bu?"

"Çünkü siz Kennedy Dawson'sınız. Sanırım bir keresinde 'PDA' ve 'basit' kelimelerini aynı cümlede kullandığınızı duymuştum."

Kaşlarını daha da çatı. "Beni öyle bir şekilde konuşturuyorsun ki..."

"Çok mu gerginsin?" diye takıldı.

"Evet." Bardaklara baktı, sonra onları kenara fırlattı ve tekrar ona baktı; bakışları önce sinirli, sonra düşünceliydi. "Gerçi şimdi hatırlayınca, beni tanımlamak için kullanacağın tek kelime bu olmazdı."

Kate, o gece etrafında teknenin gürültüsüyle sarsılırken donakaldı; patlamasını, itirafını hatırladı. Sonrasında olanların, çimenlerin karşısındaki çifti yanında uysal gösterdiğini hatırladı.

Kate'in vücudundaki her içgüdü ona kaçmasını söylüyordu, ama kalbinin her nabız noktasında attığını hissettiğine yemin etse bile, kendini durumu bir yetişkin gibi karşılamaya zorladı. "Evet, şey. O eskidendi."

"Baban vefat etmeden önce mi?" diye sordu usulca.

Kate yutkundu. Başını salladı.

Kennedy'nin eli, sanki onun eline uzanacakmış gibi seğirdi, ama sonra tekrar durdu. "Yani o hisler... kör olduğum o hisler... Yok mu oldular?"

Kalbi hızla çarpmaya başladı. "O geceyi geride bırakacağımıza dair anlaştığımızı sanıyordum."

"Aslında, böyle bir şeye asla onay vermedim," dedi Kennedy sessizce, onu incelerken. "Sadece bu konuyu fazla kurcalamadım. Ama sorularım var. Hazır olduğunuzda."

"Pekala," dedi bir an sonra. "Vur bakalım."

Bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı. "Ian bana seninle ilgili fırsatı kaçırdığımı söyledi. Başlarda bana karşı hislerin varmış ama sonra geçmiş. Bunun nedenini öğrenmek istiyorum."

Güldü. "Hayır, gerek yok."

Kaşlarını çattı. "Evet."

Kate, gerçeği açıklamaya karar vermeden önce sadece bir an daha tereddüt etti. Artık patronu değildi. Artık ona aşık değildi. Öyleyse neden arayı düzeltmesin ki?

"Pekala," dedi ellerini kucığında kavuşturup ona bakarak. "Hani o gece sen ve o çocuklar benimle çıkmamak için aptalca bir anlaşma yapmıştınız, biliyor musun?"

Gözle görülür şekilde irkildi. "Biliyordun, değil mi?"

"Sizlerin çocukça aptallar olduğunuzu mu söylüyorsunuz? Kesinlikle. Ama beni rahatsız eden anlaşma değildi. Onları anlaşmaya ikna etmek için söylediklerinizdi."

Başını sallayarak anlamadığını belirtti.

Kate derin bir nefes aldı. "Demiştin ki, 'Bu küçük şey pek de karşı konulmaz değil ama ne olur ne olmaz diye tedbirli olmakta fayda var.'"

Başını hızla geriye attı. "Ben öyle demedim."

"Evet, yaptın," dedi kısaca. "İnan bana, bir kadın sevdiği adamın böyle bir şey söylediğini asla unutmaz."

Gözleri kapandı. "Sevgiler."

"Evet, öyle işte." Sesini hafif tuttu. "Ne diyebilirim ki, genç ve aptaldım. Ama olumlu yanı şu ki, senin düşüncelerini duymak bunu çok çabuk atlatmama yardımcı oldu."

Ellerini yüzüne sürdü. "Bunu söylediğimi kesinlikle hatırlamıyorum."

"Sorun değil," dedi Kate gülümseyerek. "Özellikle o zamanlar, bir femme fatale olmadığının gayet farkındayım."

"Bu, benim acımasızlığımı mazur göstermez."

"Şey, benim orada olduğumu bilmiyordunuz, bu yüzden—"

"Bir susar mısın da düzgünce özür dilememe izin verir misin?" dedi öfkeyle.

Ellerini kaldırdı. "Pekala. Dinliyorum."

Yavaşça yaklaştı ama ona dokunmadı, gözleri onun gözlerine dikilmişti. "O aptal halimin ne düşündüğünü bilmiyorum. Ama şimdiki halimin ne düşündüğünü biliyorum. Haftalardır düşünüyor zaten."

Kate gergin bir şekilde yutkundu. "Bu ne?"

Eli, sanki yüzüne dokunacakmış gibi kalktı, sonra tekrar indi, yumruğunu sıktı. "Seni düşünmeden duramıyorum. Sana dokunmayı, bir türlü doğru zamanı tutturamamayı, çünkü sen bana yattaki o gecenin bir

şeyin sonu olduğunu söylüyorsun, oysa benim için sadece bir başlangıç gibiydi."

Kalbinin hızla çarpmasını sakinleştirmeye çalıştı ama başaramadı. Ondan bu sözleri duymak için çok uzun zamandır beklemişti, yine de ilk reddedilmenin ne kadar acı verdiğini unutamıyordu.

"Üzgünüm Kate, bunu kelimelerle ifade edemem. O zamanlar duyduğun adam, karşı konulmaz kelimesinin anlamını doğru anlamamıştı, ama şu anda yanında oturan adam anlıyor. Ve bilmelisin ki, mutlaka bilmelisin ki, tanıdığım en karşı konulmaz kadınsın." Eli tereddütle yanağına dokundu. "Bana güveniyor musun?"

Kate onu inceledi, her özelliğini didik didik etti, gerçeği okumaya kararlıydı.

Geçmişte Kennedy'ye biraz güvensizlik duymadığını söylese yalan söylemiş olurdu. Ya da daha doğrusu, onun yanındayken kendine duyduğu güvensizlik daha fazlaydı belki de. Bu hâlâ doğrudu. Herkesin içinde o, ona zarar verebilecek güce sahipti. Bunu istediği ya da niyet ettiği için değil, sadece kalbinin çok büyük bir parçasını ona vermiş ve henüz tamamını geri alamamış olduğu için.

Ancak . . .

Bu adam onu asla yarı yolda bırakmamıştı. Onu bir saat boyunca ailesinin evine götürmüş, babasının ölümünün ardından yaşananlarla ilgilenmişti; üstelik karşılığında bir teşekkür bile beklememişti. Başkalarına önem veren, kendi insanlarına da değer veren bir insandı. Bu yüzden evet, ona güveniyordu.

Bu yüzden Kate, yıllardır bastırmaya çalıştığı bir dürtüye yenik düştü. Öne eğildi ve Kennedy Dawson'ı öptü.

Pazar, 19 Mayıs

Gerçekten de Kate Henley'i öpmeden yıllar mı geçirmişti? Çünkü şu anda Kennedy, dudaklarını en son onun dudaklarına değdirdiğinden beri geçen bir ayı nasıl atlattığını hatırlayamıyordu.

Kate iç çekti, nefesi onun nefesiyle karışırken sıcak ve tatlıydı.

Kennedy'nin eli onun başının arkasına gitti ve onu piknik örtüsüne doğru hafifçe geriye indirdi. O da onun peşinden oturdu ve bedenini onun bedenine yasladı. Teknedeki o gece ve öncesindeki haftalarda her şey değişmişti. Kate'i sadece istemediğini, ona ihtiyacı olduğunu fark etmişti. Aklından çıkmayan tek şey oydu, tek önemli şey oydu. Ian'ın Lara ile tanıştığında bunun olduğunu görmüş, Matt ve Sabrina ile yıllarca bunun nasıl geliştiğini izlemişti.

Olayı rasyonel düzeyde anladığını sanmıştı. Başka bir insana karşı bu türden her şeyi tüketen bir saplantı kendisinde olmasa bile, onların neler yaşadığını bildiğini düşünmüştü.

O bunu yapmamıştı. Ta ki Kate ile başına gelene kadar.

Kennedy artık onun yanında olmak için her şeyi yapmaya hazır olduğunu fark etmişti. Bu, Central Park'ta öpüşmek anlamına gelse bile.

Özellikle o zaman.

İlk başta utangaçtı, öpücüğü masumdu, bedeni gergindi ve öpüşmenin tonunu belirlemesine izin verdi. Sonunda, eli başının arkasına uzanıp parmakları saçlarına dolanırken, biraz da hayal kırıklığı ve aceleyle, o da dilini onunkiyle birleştirerek karşılık verdi. Küçük bedeni yukarı doğru kıvrıldı, ağzı onun ağzına açıldı.

Kennedy tam onun yanındaydı. Öpüşmeye kendini kaptırmış, halka açık bir yerde, lanet olası çimenlerin üzerinde olduklarını unutmuştu. Şarabı bile açmamıştı ama o anın sarhoşluğunu hissediyordu.

Ona karşı aşırı derecede sarhoştü.

Bacakları daha da üzerine kayarak bacaklarını battaniyeye bastırdı ve Kate kollarını onun ensesine dolayarak kendine çekti. Kennedy'nin eli beline, tişörtünün üzerinden kaydı, çünkü Tanrı aşkına, halka açık bir yerdeydiler. Kıyafetlerden hiç bu kadar nefret etmemişti ve bunun ne kadar doğru olduğunu düşünmeden önce, parmakları tişörtünün etek ucunun altına doğru ilerleyerek pürüzsüz karnının çıplak tenini buldu.

Temaslar açısından oldukça masum bir temas olmuştu, ama ikisi de inledi.

Eli durdu ve hafifçe doğrulurken gözleri birden açıldı, nefes nefese ona baktı.

Kate'in gözleri bir an sonra aralandı, bakışları onunki kadar şaşkıncı.

"Bunun masum bir şekilde devam edebileceğinden emin değilim," diye itiraf etti ve dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu. Sanki sözünü kanıtlamak istercesine, dudakları onun dudaklarına yapıştı, sıcak, yapışkan ve tutkulu bir şekilde, ve öpücük bir anda masumiyetten ateşli bir hale dönüştü.

"Öyleyse yapma," diye fısıldadı, sonra da dudağını ısırıldı.

Parmakları bir kez daha beline kenetlendi, ardından inleyerek kendini ondan ayırdı ve acı bir kahkahayla sırt üstü yattı. "Tanrım. Azgın bir ergen gibi hissediyorum."

Kate başını kaldırdı. "Neden durdun?"

Sesindeki kırılganlık onu derinden etkiledi ve yıllar önce sarf ettiği dikkatsiz sözleri düşündüğünü anladı. Söylediğini hatırlamadığı, hatta kastetmediği sözlerdi bunlar. Karşı konulmaz bir cazibe değildi.

Tam bir aptal. O, karşı konulmaz derecede çekiciydi.

Ve o, inanılmaz derecede sert biriydi.

Ona doğru ilerledi. "Durdum çünkü Central Park'ın ortasında seninle sevişmeme beş saniye kalmıştı."

Geniş gülümsemesi onu şaşırttı. Onu çok mutlu etti.

"Sevişmek mi?" dedi Kate, ses tonunda bir espri vardı. "Kennedy Dawson'ın ağzından duyacağımı hiç hayal etmediğim bir kelime."

"Ne?"

"Cinselliği tanımlamak için kullanılan 'vida' kelimesi. O kadar hoş bir şekilde uygunsuz ki."

Kaşlarını çattı, kendisiyle seks kelimelerinin aynı cümlede geçmesi düşüncesinden kadının ne kadar eğlendiğini görmekten pek hoşlanmamıştı.

"Sence hangi kelimeyi kullandım?"

Dudaklarını büzdü ve düşündü. "Cinsel ilişki?"

"Aman Tanrım." Başını çevirip gökyüzüne baktı.

"Cinsel ilişki mi?" diye tekrar tahmin yürüttü.

"Dur." Gözleri şaşkınlık ve hayretle kapandı.

"Zina mı? Bilmiyorum. Sadece tüm süreç boyunca çok kibar, düzgün ve düzenli olduğunuzu hayal ediyorum."

Gözleri açıldı. Piknik falan umurumuzda değil.

Kennedy doğruldu, termosu ve bardakları alıp, daha önce paketinden çıkardığı her şeyle birlikte tekrar çantaya koydu.

"Hey!" Şaşkınlıkla doğruldu. "Ne yapıyorsun?"

Kennedy ayağa kalktı, sonra elini ona doğru uzattı. "Kalk."

Uzatılan eli görmezden geldi ve ona kaşlarını çatarak baktı. "Parkta piknik yapacağımızı sanıyordum."

"Aklımda daha iyi bir şey var."

Pazar, 19 Mayıs

Adamın dairesine zar zor girmişlerdi ki, altı yıldır bu adamı istemeleri her şeyi ele geçirdi.

Kapısı kapanır kapanmaz Kate'in parmakları, kusursuzca ütülenmiş, asla kırışmayan gömleğinin ön kısmını buldu ve parmaklarının arasında buruşturdu. Gözleri onun gözlerine kilitlendi, karanlık bakışlarında yansıyan aynı sıcaklığı gördü ve yavaşça, bilinçli bir şekilde dudaklarını onunkilere doğru çekti.

Kennedy başını eğerek aralarındaki belirgin boy farkını kapattı ve dudakları birbirine değdiği anda kontrolü ele aldı. Bir eliyle sırtının ortasına bastırırken, diğer eliyle başının arkasını kavrayarak onu döndürdü ve sırtını ön kapıya yasladı, dudakları bir an bile onunkilerden ayrılmadı.

Elini tişörtünün altına soktu, başparmağıyla sütyeninin tokasına hafifçe dokunduktan sonra beline doğru ilerledi ve parmakları tenine sıcak bir şekilde bastırdı.

Kate'in tırnakları onun omuzlarına saplandı ve onun parmakları da karşılık olarak sıkılaştıktan sonra kalçalarına doğru kayarak onu hareketsiz tuttu. Birkaç nefis dakika boyunca, onu öpmekten başka hiçbir şey yapmadı; uzun, uyuşturucu öpüşler onu arzuyla çaresiz bıraktı.

Artık dayanamayacağını düşündüğünde, nefes nefese öpüşmeyi kesti. "Nefesimi toplamam gerek."

"Sonra," dedi, ağzı boğazına doğru yaklaşırken, tişörtünü başından yukarı doğru çekip bir kenara fırlattı.

Omuzunu ısırdı ve kadın nefes nefese kaldı.

"Hâlâ düzgün biri olduğumu mu düşünüyorsun?" diye homurdandı.

Kate ne olduğunu anlayamadan, adamın omzuna alınmış ve girişten dışarı sürükleniyordu. Rüzgar Gibi Geçti tarzında taşınmıyordu, Neandertal tarzında sürükleniyordu. Bu, hayatının en erotik anıydı.

Ya da belki de değil.

Çünkü o zaman sırtüstü, Kennedy Dawson'ın yatağının ortasındaydı. Kendine bile itiraf etmek istemediği kadar çok kez hayalini kurduğu bir şeydi bu.

Ama o, bunun nihayet gerçekleştiğini, yatak örtülerinin hayal ettiği gibi tertemiz ve kırıksız olduğunu (otel çarşafı gibi bembeyaz, hayal ettiği

koyu gri değil) fark etmeden önce, adam gömleğini başından çıkarıp ayakkabılarını fırlattı ve onu avını yiyecekmiş gibi izlemeye başladı.

Bu, hayatının en erotik anıydı.

Kate yatakta biraz daha yukarı kaymaya başladı, ama Kennedy ayak bileğini yakalayıp onu kendine doğru çekti. Hafifçe güldü, ama Kennedy zerine eğilip dudaklarını styeninın üzerindeki göğsünün hafif şişkinliğine değdirince bu gülüş hızla inlemeye dönüştü.

Tek parmağını kumaşa geçirip, memesini yatak odasının serin havasına maruz bırakacak kadar aşağı çekti, ardından hemen dilinin ıslak sıcaklığı geldi. Ağzını memesine kenetleyip emmeye başladı, elleriyle styenini yırtıp attı ve aynı işlemi diğer memesine de uygulayarak onu kıvranıp daha fazlasını isteyene kadar devam etti.

Kennedy başını kaldırdı, bakışları onun gözleriyle buluştu ve eli yavaşça şortunun bel kısmına doğru gitti. Parmakları düğmeyi çözerken gözleri onu tamamen hareketsiz tuttu. Sonra o da hareketsiz kaldı.

Son şans.

Kate'in bacakları davetkar bir şekilde hafifçe aralandı ve adamın nefes alışverişi hızlandı. Fermuarın hışırtısını duydu. Onun fermuarı. Sonra kendi fermuarı. İ amaşırı, şortlarının yanına, yatak odasının zeminine düşerken adamın onun adını inleyerek söylediğini duydu.

Elini bacaklarının arasına kaydırıp ıslaklığını bulduğunda, onun adını haykırdığını duydu. Zevk dalgası vücudunu sararken gözleri kapandı, ama Kennedy onun korkakça bir yol izlemesine izin vermedi. Eli durdu, bakışları buluşana kadar bekledi, sonra parmaklarını tekrar hareket ettirmeye başladı, önce yavaşça, sonra her ifadesini izlerken daha emin bir şekilde keşfetti, çığlık attığında daha uzun süre oyalandı. Tam doğru noktada daireler çizdi ve gözleri tekrar kapandı. Eli durdu. Bekledi.

Gözleri faltaşı gibi açıldı ve ona öfkeyle baktı. "Lanet olsun sana, Kennedy—"

Hiç beklemeden iki parmağını içine soktu ve kadın yukarı doğru sıçradı. Bu sefer gözleri kapandığında, adam izin verdi; parmakları mükemmel bir ritimle vücudunun içine girip çıktı, başparmağı yine mükemmel noktayı buldu...

O kadar yakındı, o kadar hazırdı ki—

Kate boşalmasına saniyeler kala adam elini çekti. Adamın elinin komodinin çekmecesinde nasıl beceriksizce hareket ettiğini, prezervatif

ambalajını sadece açmakla kalmayıp yırttığını görünce biraz olsun rahatladı —sadece biraz.

Bu sefer kadın yatakta biraz yukarı kayınca, adam da yanına geldi, vücudunu kadının üzerine doğru kaydırды, kalçalarını kadının bacaklarının arasına yerleştirdi ve cinsel organı kadının acıyan merkezine sürdü.

“Evet,” diye fısıldadı. Gözleri kapanmaya başladı ama kendini tuttu. Onun yöntemlerini öğreniyordu.

Elini kalçasının üzerinden kaydırarak, kolunu uyluğunun altına geçirip, tamamen ona açık hale gelene kadar onu ödüllendirdi.

Öyle sert bir hamleyle içine girdi ki, kadın yatakta yukarı doğru kıpırdandı, eliyle yatak başlığına tutunarak çığlık attı.

"Tamam mı?" diye homurdandı, yavaşça geri çekilip hareketsiz kaldı.

Kate konuşmadı, bu yüzden başını salladı. Tamam mı? O, iyiden çok daha iyiydi.

Tekrar ileri atıldı ve Kate'in tırnakları sırtına saplandı.

Daha fazla.

Ona daha fazlasını verdi. Ona her şeyini verdi.

Çok yanılmıştı. Kennedy Dawson'ın bir kadını yatağa götürme biçiminde klinik veya kısıtlayıcı hiçbir şey yoktu. Ham, yoğun ve akıl almazdı, ama yine de umursamaz değildi. Ona tekrar tekrar girerken bile, yüzünü izliyor, onu yatak başlığına çok fazla itmek için bir eliyle başını kavırıyordu.

O, önem veriyor.

Ve her ne kadar istemese de, onu altüst eden şey bu şefkat duygusuydu.

Onun zevkini, kadın kendi zevkini bulana kadar nasıl sakladığı, elinin aralarına kayması, yavaşça, alaycı bir şekilde daireler çizmesi, bir şekilde kadının biraz daha teşvik edilmeye ihtiyacı olduğunu bilmesi...

Çığlık atarak geldi, yüzü içgüdüsel olarak omzunun kıvrımına yaslandı. Eli ensesine gitti, titrerken onu tuttu, sonra vücudu gevşemeye başlayınca onu yavaşça sırt üstü yatırdı.

Dudaklarını onun dudaklarına bastırdı, bir kez daha içine girerken onu öptü ve boşalırken dudaklarına karşı nefes nefese kaldı.

Kate, onun boşalmasının kendisine de neredeyse kendi boşalması kadar zevk verdiğini fark ettiğinde kısa süreli bir endişe hissetti; bu endişe, kalbinin kaldıramayacağı kadar hassas bir öpücük kondurduğu şakağına gelince paniğe dönüştü.

Yavaşça geri çekildi ve utanmadan yataktan kalkıp banyoya gitti. Tuvaletin sifonunun çekildiğini, musluğun akan suyunu duydu ve çarşafı çıplak bedenine sıkıca tutarak kapıya umutsuzca baktı, "Şimdi ne olacak?" diye düşündü.

O bunu yapmadı. Öğleden sonra bir erkekle cinsel ilişkiye girmedi. Hele ki birlikte çalıştığı bir erkekle hiç girmedi.

Olaydan sonra kaçıp sonuçlarıyla daha sonra mı ilgilendi? Yoksa hiçbir şey olmamış gibi sakın mı davrandı? Ya da...

Banyo kapısı açıldı ve Kennedy şifonyere doğru yürüdü, siyah bir boxer şort giydi, ardından bir tişört çıkardı.

Kate onu izlerken hiçbir şey söylemedi, sonra tişörtü giymediğini fark etti. Bunun yerine tişörtü ona doğru fırlattı.

Kucağının üzerinde duran şeye baktı. "Ne—"

Omuz silkti. "Ya da çıplak kal. Şikayetim yok."

Şöyle söyleyince...

Kate tişörtü giydi. Griydi, yumuşaktı, muhtemelen pahalıydı ve en büyük sürprizlerden biri de... en ufak bir kırıksıklığı bile yoktu.

Derin bir nefes aldı ve yıllardır tanıdığı biriyle birlikte olmanın avantajının, kafasında sonraki adımları düşünmek zorunda kalmamak olduğunu fark etti. Bunun yerine, Kate tarzıyla halletti. Oyun yok.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu, gözlerinin içine bakarak.

Bu doğrudanlığa hiç aldırış etmemiş gibiydi. Hatta muhtemelen bunu bekliyordu. Birbirlerini tanımaları karşılıklı bir durumdu.

"Cinsel ilişkiden sonra genellikle iki şey isterim: bir uyku ve yemek. Hangisi önce gelirse o olur."

"Neye bağlı?"

Ona baktı. "Sen."

"Benimle birlikte... uyumanı mı istiyorsun?"

Omuz silkti. "Ya da yiyin. Seçim sizin."

Kate kalbinin sıkıştığını hissetti ve bunun umuttan mı yoksa panikten mi kaynaklandığından emin değildi. Ama tüm bunları daha sonra çözmek için bolca zaman olacaktı. Şimdilik...

Gülümsedi ve yatağa geri uzandı. "Şaka mı yapıyorsun? Uyuyalım. Yani, bu çarşaf ne kadar? Dürüst ol, yıllık maaşımdan daha mı pahalı? Öyle değil mi? Benimkileri Target'tan aldığımı biliyor muydun? Otuz dolara."

"Öyle mi yani?" dedi, yatağın kenarından dolaşıp örtüleri kaldırarak yanına oturdu.

"Bunlar da fena değil," dedi ona doğru tekerlekli sandalyesini sürerek. "Bunlar kadar güzel değiller ama fiyatına göre iyiler."

"Hım." Gözleri çoktan kapanmaya başlamıştı. "Bir ara denemem lazım."

"Mısın?"

Gözlerini açtı. "Hım?"

Kate yutkundu. "Çarşaflarımı deneyeceğinden emin gibiydin ve ben de bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşünüyordum."

Gülümsedi ve alnından öptü. "Uyu artık, Kate."

Yapamazdı. Çünkü az önce akıl almaz bir şey yapmış ve Kennedy ile hiçbir bağlayıcılığı olmayan bir öğleden sonra cinsel ilişki yaşamıştı.

Ama o bunu yaptı.

Ve gerçekten de haftalardır uyuduğu en iyi uykuydu.

Cumartesi, 25 Mayıs

Sabrina, elindeki tahta üzüm şişini alıp incelerken, "Burada neye bakıyorum ben?" diye sordu.

Kate, doldurulmuş bir mantarın etrafında "Anal boncuklar," dedi. "Tabii ki."

Sabrina, az önce doldurduğu şampanya bardağına söz konusu "boncukları" atarken, "Güzel," dedi.

"Al canım," dedi ve flütü yaklaşan Lara'ya uzattı.

"Aaa, çok güzel bir süsleme," dedi Lara. "Üzümü çok severim. Çok zarifler."

Sabrina kayıtsızca, "Mm," dedi. "Çok zarif." Lara'nın yamuk tacını düzeltmek için elini uzattı. "Kaç kadeh içtin canım?"

Bunun üzerine Lara gözlüklerini burnuna doğru itti ve sonra kendi etrafında döndü; Kate'in ara sıra dönmesi için aldığı beyaz tütü eteği etrafında savruluyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, hafif sarhoşluğuna rağmen şampanyadan bir damla bile dökmemeyi başardı. "İki hafta sonra evleniyorum. Evleniyorum!"

Son kelimeyi yüksek sesle söyledi ve Kate, arkadaşının alışılmadık neşesine güldü. "Sanırım içkiler etkisini gösterdi," dedi Lara, en iyi arkadaşı ve eski oda arkadaşı Gabby'nin yanına, kanepeye doğru dönerek uzaklaşırken.

Gabby, bir yıl önce erkek arkadaşıyla Londra'ya taşınmıştı ama düğün kutlamaları için New York'a geri dönmüştü. Söz konusu kutlamaların en sonuncusu, testis şeklinde bardaklardan içilen bir (ya da on iki) tur Moscow Mule kokteyliydı. Kate iki tane içmişti. Lara ve Gabby mi? Birkaç tane daha fazla.

Sabrina, tezgahın üzerindeki bir sepeti işaret ederek, "Bu ne?" diye sordu.

Kate uzanıp sepeti kendine doğru çekerken, "Yarın için akşamdan kalma seti," dedi. İşaret etti. "Tabii ki Excedrin. Şişe su. Gatorade. Kraker. Göz maskesi. Ve ona saat 10:30'da simit içinde yumurtalı sandviç ve kahve geleceğini bildiren bir not."

"Bunu ona zaten söyledin."

Kate, Sabrina'ya bir bakış attı, ardından Lara ve Gabby'nin Christina Aguilera'nın en az on yıldır duymadığı bir şarkısını çok detone bir şekilde

söyledikleri kanepeye dikkatlice baktı.

“Doğru,” dedi Sabrina. “Bir hatırlatma iyi olur.”

Kate oturma odasından seslenerek, “Hey, Lara,” dedi. “Dans edeceksen, şu şampanya kadehini masanın kenarından biraz uzaklaştır canım!”

Lara, bardağı iki eliyle tıpkı bir kadehi tutar gibi dikkatlice kaldırdı ve sehpanın tam ortasına yerleştirdikten sonra “İşte başardım!” dercesine ellerini başının üzerinden geçirdi.

Lara tekrar çok ani ve düzensiz dans hareketlerine başlarken Kate, “Aferin,” dedi.

Sabrina, tezgahdaki açık şarap şişelerini inceledikten sonra bir Sauvignon Blanc'a karar verdi ve kendine bir kadeh doldurdu. Şişeyi Kate'e doğru uzattı, Kate de kadehini doldurdu. Daha önce içtiği beyaz şarabın aynı olup olmadığından tam emin değildi, ama sarhoşluğu nedeniyle bunu umursamıyordu.

Sabrina, “Dört kişi için bu kadar çok açık şişe nasıl olabilir?” diye düşündü.

Lara'nın isteği üzerine, bekarlığa veda partisi son derece küçük tutulmuştu. Bir FBI ajanı olarak Lara, kimlerle rahat davrandığı konusunda çok dikkatliydi. Kate, seçkin birkaç kişi arasında olmaktan onur duydu ve ayrıca gereksiz sohbetlerle uğraşmak zorunda kalmadığı için de rahatladı. Normalde, ister kendi partisi olsun ister en yakın arkadaşlarının partisi, harika bir şekilde parti verebilirdi.

Ama son zamanlarda? Son zamanlarda, aklında hava durumu, son filmler veya aman Tanrım, Justin Bieber şimdi ne yapıyor gibi konulara yer yoktu.

Uzun zamandır, belki de hayatında ilk kez, Kate başkalarının işleriyle uğraşacak durumda değildi. Kendi işlerinde boğuluyordu.

Sabrina, çılgınca dans eden Lara'ya hoşgörölü bir gülümsemeye, “Onu mutlu görmek güzel,” dedi.

“Gerçekten öyle,” dedi Kate. “İlan da öyle. Son zamanlarda ofiste küçük bir çocuk gibi davranıyor. Geçen gün herkese şeker getirdi. Şeker. Öyle süslü çikolatalar değil, karışık bir sürü şey. Her ofise gidip, ‘Bir tane sana, bir tane de sana,’ diye küçük bir çocuk gibi davrandı.”

Sabrina güldü. “Tanrım, bunu görmek için her şeyi yapardım. Sarhoş muydu?”

“Evet, aşk üzerine,” diye mırıldandı Kate.

Sabrina'dan iğneleyici bir yorum bekliyordu; Sabrina, çocukluklarından beri Ian'ı tanıyordu ve oldukça inatçı bir alaycıydı. Sonra hatırladı... artık hatırlamıyordu. Sabrina, Lara ve Ian'ın mutlu aşık kulübüne katılmıştı ve Ian'dan daha iyi saklasa da, Sabrina yeni kocasına aptalca bir aşkla bağlanmıştı. Ve Matt de ona.

Ve işte böylece Kate, çok uzun zaman önce çocuklarının ve evcil hayvanlarının isimlerini seçmiş, bir anlık zayıflıkla not defterine Kate Dawson karalamış olan kendisinin, grubun alaycı üyesi haline geldiğini fark etti. Hayır, alaycı değil, diye düzeltti. Sadece... artık daha akıllıydı. Her şeyin sonsuza dek mutlu sonla biteceğine olan körü körüne güveni biraz azalmıştı.

Sabrina, "Seni de mutlu görmek güzel," dedi. "En azından babandan sonra o şekilde rahatlamaya başlaman güzel."

Kate'in başı aniden kalktı ve arkadaşının onu izlediğini fark etti. "Hâlâ onu özlüyorum," dedi Kate sessizce, parmak uçları şarap kadehinin dibinde, bir yudum almadan kadehi tezgahın üzerinde döndürüp duruyordu.

"Elbette öyle," dedi Sabrina gayet sakin bir şekilde. "Her zaman öyle olacak. Ama şu an en kötü zaman ve bu zorlu süreçte sana destek olacak birinin yanında olması beni çok mutlu ediyor."

Kate'in gözleri kısıldı ve Sabrina'nın gözleri de ona karşılık aynı şekilde kısıldı.

"Ne yani, bilmediğimi mi sandınız? Hepimizin bilmediğini mi?"

"Biliyor musun?"

Sabrina başını salladı. "Berbat bir yalancısın. Aptal numarası yapmada ise daha da kötüsün. Sen ve Kennedy bunu yapıyorsunuz."

"Şşş!" Kate, Gabby'nin Lara'ya bir çeşit salınarak dans etmeyi öğretmeye çalıştığı yere baktı; bu dans, ayıkken bile karmaşık görünüyordu, ayıkken ise çok daha zor olacaktı.

"Aman lütfen," dedi Sabrina. "Gabby başka bir kıtada yaşıyor ve aşk hayatımızla hiç ilgilenmiyor, Lara da zaten biliyor."

"Nasıl?" diye sordu Kate dehşete düşmüş bir halde.

"Şey, çünkü bu hafta Kennedy'ye rastladım ve 'düzenli seks yapıyorum' havası veriyordu. Bugün seni görür görmez aldığım havanın aynısıydı. Sanırım bu yüzden tüm hafta bizden kaçındın. Ya da belki de sadece çok meşgul olup seviştiğin içindir?"

"Seks yapıyorlar," diye düşündü Kate içinden, hafif bir gülümsemeyle.

Sabrina öne eğilerek, "Ooo," dedi. "Bu gülümsemeni çok beğendim. Bu, sıradan bir seks değil, kaliteli bir seks yaşadığın anlamına geliyor."

"İkincisi evet, birincisi hayır," dedi Kate. "İyi. Gerçekten iyi. Ama düzenli değil."

"Aman Tanrım, doğruymuş!" Sabrina'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Bunca zamandan sonra, sen ve Kennedy sonunda birlikte oldunuz."

"Bekle! Zaten bildiğini söylemiştin!"

"Yani, o ışıltından şüphelerim vardı ama şimdi kesin olarak biliyorum. Detayları anlat. Ne zaman? Nerede? Kaç kez?"

Kate iki parmağını kaldırarak, "İki kez," dedi. "Birincisi geçen Pazar, ve tamamen kendiliğinden, tesadüfen oldu ve..." Akıl almaz.

"Ya diğer seferinde?"

Kate, "Çarşamba günüydü," diye itiraf etti. "İkimiz de geç saatlere kadar çalışıyorduk ve bana akşam yemeğine çıkmak isteyip istemediğimi sordu."

"Ve bunu akşam yemeğinden sonra mı yaptınız?"

Kate, Kennedy'nin ofisinde ona yaptığı çok iğrenç şeyleri hatırladıkça kızarmamaya çalışarak, "Oraya hiç ulaşamadık," dedi.

"Güzel," dedi Sabrina.

Kate, Sabrina'ya bakmıyor olsaydı, onaylayıcı ses tonuna eşlik eden o ufak endişe belirtisini fark etmeyebilirdi.

"Bu neydi?" dedi Kate, Sabrina'nın yüzünü işaret ederek. "O bakış."

Sabrina her zaman dobra biriydi ve bu gece de farklı değildi. "Senin için endişeleniyorum."

"Neden? Cinselliğin hayatı olumlu yönde etkilediğini gösteren araştırmalar yok mu?" dedi Kate, peynir tabağından bir parça çedar peyniri alıp köşesini kemirirken, aslında aç olmamasına rağmen. "Ayrıca, kaşıntımı gidermemi söyleyen sendin."

"Evet. Ama bunu birden fazla kez yapmak, sizi kesinlikle tek gecelik ilişki sınırının dışına çıkarır. Bana güvenin: birden fazla kez yapmak bir şey ifade eder."

"Bu, Kennedy'nin gerçekten harika bir vücuda sahip olduğu anlamına geliyor."

Sabrina usulca, "Kate," dedi. "İyi seks yaptığınıza sevindim. Çok heyecanlıyım. Ama bundan daha fazlası olmadığından emin misin? Bir zamanlar ona aşıktın. Bunu kendin söyledin."

"Evet. Bir zamanlar. Ama bu, şimdi ona aşık olduğum anlamına gelmiyor."

Arkadaşı ona şüpheyle baktı.

Kate, "Hâlâ onu önemsiyorum," diye itiraf etti. "Ama bir ilişki istemiyorum. O da istemiyor."

"Bundan emin misin?"

"Evet. Ben—Bekle, sen ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey. Gerçekten. Sadece sizinle teknede geçirdiğimiz geceden sonra—"

Kate donup kaldı. "Bunu biliyor musun?" Kimseye anlatmamıştı. Kız arkadaşlarına bile.

"Kennedy bunu diğerlerine anlattı ve Matt de ikiniz arasında bir şey yaşandığını söyledi."

"Bir dakika, ne?" Kate gözlerini kırıştırdı. "Kennedy neden onlara bundan bahsetsin ki?"

Sabrina, onu rahatlatmak için aceleyle, "Bence bu müstehcen bir dedikodu partisi falan değildi," dedi. "Yani, Matt senin sütyen bedenine dair detayları öğrenmedi ki."

Kate yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim. Sadece bunun soyunma odasında yapılacak türden bir konuşma olmadığını kastettim. Bence Kennedy onlara bunu söyledi çünkü bu onun için önemliydi. Onun için. Bence siz de onun için önemlisiniz."

Artık benimsin.

O gecenin anısı, hem buruk hem de acı verici bir şekilde, Kate'in zihninde yeniden canlandı.

Kennedy'nin o hassas, sahiplenici haline hazır olup olmadığını bilmiyordu; belki de hiç hazır olmamıştı. O gün parkta onu şöyle bir görmüştü ve bu onu hem heyecanlandırmış hem de korkutmuştu. Şimdilik, rahat Kennedy'yi istiyordu. Geçen haftaki seksi, flörtöz, hatta biraz da çekici olan halini.

"Artık aynı fikirdeyiz," diye düşünüyorum. "Cinsel gerilimi attık ve artık sadece iş arkadaşı ve dost olmaya geri dönebiliriz."

"Arkadaşlar." Sabrina şüphesizliğini gizlemeye bile çalışmadı.

"Evet. Tıpkı senin ve Kennedy'nin arkadaş olması gibi. Tıpkı onun ve Lara'nın arkadaş olması gibi."

"Tamam, ama arada çok büyük bir fark var. Aslında iki fark," dedi Sabrina. "Eskiden onun parmağımıza yüzük takmasını hayal etmezdik. Ve onu çıplak görmedik."

“Artık yüzüğünü parmağında istemiyorum, bir de çıplak olmak da...”
Kate sakın kalmaya çalıştı ama kızarmasını gizleyemedi.

Sabrina bunu fark etti. "O kadar iyi mi yani? Adam çok spor yapıyor."

"Öpüşmeyi sonra kimseye anlatmam."

Sabrina bir şişe şarap aldı. "Bundan biraz daha iç, belki o zaman asıl güzel şeylere de sıra gelir. Daha iyisi, Gabby ve Lara'nın su gibi içtiği o Testis Katırlarından birini iç."

"İğrenç, onlara öyle demeyeceğiz."

Sabrina, üzümlere işaret ederek, "Partiye anal boncuk getiren kadın söylüyor bunu," dedi.

"Bak, ona prezervatif ambalajlarından taç yapmışsın."

"Koruma önemli. En çok da Ian'ın üzerine penis yapıştırma oyunu oynamayı umuyorum." Kate'in internetten sipariş ettiği karton makete işaret etti. Ian'ın yüzü, incir yaprağı dışında çıplak bir erkek modelin üzerine yerleştirilmişti.

"Evet, ama yirmi farklı türde penis gönderdiklerini gördün mü?" dedi Kate. "Sanırım amaç Lara'nın Ian'a en çok benzeyenini seçmesi. Bunu gerçekten bilmek istemiyorum. Sen ister misin?"

"Aman Tanrım, hayır." Sabrina yüzünü buruşturdu. "Sanırım kızımızın gözlerinin bağlanmasının güvenli olmadığı noktayı geçmiş olması iyi bir şey."

Sabrina'nın haklı olduğunu kanıtlarcasına, Lara ses sisteminde Cyndi Lauper çalmaya başlamıştı. Her yerdeki kadınlar, "Girls Just Want to Have Fun" şarkısının açılış notalarının genellikle ertesi sabah baş ağrısıyla birlikte geldiğini bilirdi. Özellikle de şarkı söyleniyorsa.

Öyle de oldu.

Kate, "Ian'ın nişanlısının kanepede dans etmesine izin verdiğimiz için bize ne kadar kızacağını düşünüyorsun?" diye sordu.

Lara ve Ian'ın dairesinin ön kapısı açılmaya başladı ve Sabrina doğruldu. "Sanırım yakında öğreneceğiz."

Kate tam ön kapıya doğru dönerken Lara, Ian'ın adını bağırdı ve koltuğun arkasından fırlayıp doğruca onun kollarına atıldı. Lara ona çarptığında Ian bir iki adım geriye sendeledi, Matt ve... evet, Kennedy tarafından desteklendi.

Kate, sarhoş bir halde olan Lara ve Ian'ı sevgiyle izlerken bilerek ona bakmadı; Ian'ın Cyndi ile birlikte şarkı söylemesi ise halinin ne kadar kötü olduğunun açık bir göstergesiydi.

Ian, Lara'yı oturma odasında döndürürken Sabrina, "Tanrı aşkına, ona ne verdin?" diye sordu. Gabby ise koltuktan müziğe ayak uydurmaya çalışıyordu, ama ritmi hiç yakalayamamıştı.

Matt, Sabrina'nın beline kolunu dolarken bir mantar alıp kendine bir kadeh kaldırırken, "Genellikle her zamanki Negronilerini içiyordu, özellikle de çoğul kelimesini," dedi.

Kate, yüz ifadesini dikkatlice "arkadaşlık bölgesi"nde tutarak Kennedy'ye baktı. "Siz ikiniz bir bekarlığa veda partisine izinsiz girdiğinizin farkındasınız, değil mi?"

"Elimizden gelenin en iyisini yaptık ama Ian striptizciye düğünle ilgili her şeyi ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başlayınca ve sonra da üşüyüp üşümediğini sorunca, bekarlığa veda partisinin tamamen fiyasko olduğuna karar verdik."

"Ah canım," dedi Kate gülerek. "En azından sadık olacağını biliyoruz."

Sabrina da araya girerek, "Lara da öyle," dedi. "Erkek striptizci önerdim ve Ian'ın yapıp yapamayacağını sordu."

"İşte bu da haftalarca sürecektir kabuslarımdan malzemesi," dedi Matt yüzünü buruşturarak.

Ian ve Lara, Cyndi'den ABBA'ya geçerken Kennedy, "Peki şimdi onlarla ne yapacağız?" diye sordu. "Aman Tanrım. İşte striptiz başlıyor."

Ian gömleğini başının üzerinde döndürmeye başlarken Matt, "Hadi ama dostum," diye seslendi. "En azından Lara kıyafetlerini çıkarsın."

"Başında prezervatif mi takıyor?" diye sordu Kennedy.

"Güzel, değil mi?" dedi Sabrina gururla.

Kate son bir yudum şarap içti, sonra da işi bitirme zamanının geldiğine karar verdi. "Pekala," dedi ellerini çırparak ve oturma odasına doğru yürüdü. "Lara, tatlım, eteğini indir. Matt sadece şaka yapıyordu. Matt, Sabrina, Gabby'yi misafir odasına getirebilir misiniz acaba?"

"Ben misafirim!" dedi Gabby, neşeli ve biraz da umursamaz bir gülümsemeyle.

Sabrina, diğer kadının koluna sarılarak onu ikinci yatak odasına doğru götürürken, "Elbette," dedi. "Dişlerini fırçalamak ister misin?"

"Neden kendi etrafında dönüyorsun?" diye sordu Gabby.

Sabrina omzunun üzerinden seslendi: "Matt, ona buzdolabından biraz su getirebilir misin?"

Kate, Lara'yla ilgilendi, uzanıp nazikçe saçlarını prezervatiften yapılmış taçtan ayırdı. "Yatağa hazır mısınız, gelin?"

"Ian gelebilir mi?"

"Elbette canım," diye yanıtladı Ian, Kate adına elini Lara'ya uzatarak, Lara da coşkulu bir hareketle elini sıktı.

Kate kenara çekildi ve Ian'ın nişanlısını yatak odasına doğru götürmesini gülümseyerek izledi; artık dairelerinde başka insanların olmasının umurunda bile olmadıklarını anlamışlardı.

"Tezgahın üzerindeki akşamdan kalma setimi unutmayın!" diye seslendi Kate onların arkasından.

"İyileşecekler. Biraz sarhoş ama bence sarhoş olduğundan daha mutlu," dedi Kennedy sessizce.

"Aşk sarhoşuyuz," dedi Kate gülümseyerek. "Lara da öyle."

Matt, Sabrina'nın yanına yatak odasına girmişti ve Kate, onların Gabby ile topuklu ayakkabılarıyla uyumanın faydaları konusunda tartıştıklarını duydu.

O ve Kennedy yalnızdılar. Kennedy ona baktı. "Eğlendin mi?"

Gülümsedi ve temizlik yapmak için tezgâhın başına geri döndü. "Ben temizledim. Ya sen?"

"Elbette. Evet. Koca bir bekarlığa veda partisi yerine, sadece üçümüzün bir arada vakit geçirmesi güzeldi."

"Evet, sanırım Matt geçen yıl hepimiz için bu dersi aldı," dedi Kate, özellikle gürültülü bir bekarlığa veda partisi ve orada bulunan Wall Street Journal fotoğrafçısının Matt ve Sabrina'yı nasıl bir ilişkiye doğru götürdüğünü, ancak bu süreçte birçok zorlukla karşılaştıklarını hatırlayarak.

Kennedy, bardakları lavaboya doğru götürmeye başlarken, "Temizlemenize gerek yok," dedi.

"Sorun değil. Yarın uyandıklarında bunun için endişelenmelerini istemiyorum."

"Yapmayacaklar. Temizlikçime sabah gelip halletmesini söyledim."

Kate ona bakmak için döndü, o gece ilk kez onu görmesine izin verdi. Yutkundu, çünkü... iyi görünüyordu. Saçları her zamankinden biraz daha dağınıktı. Gömleği beyazdı ve sıkıcı olması gerekirdi, ama dirseklerine kadar sıyrılmış, saatini ve güçlü kollarını ortaya çıkarıyordu; tam tersine, hiç de öyle değildi.

Başını yana eğdi. "Temizlikçi mi tuttunuz? Neden?"

Omuz silkti. "Çünkü seni tanıyorum. Onlar için temizlik yapmakta ısrar edeceğini biliyordum."

"Çünkü bu benim işim," dedi kendini durduramadan.

Bir adım daha yaklaştı. "Biliyorum. Herkesle, her şeyle sen ilgileniyorsun. Peki seninle kim ilgileniyor?"

Gözlerindeki yoğun bakış karşısında nefesi kesildi, ama ne olduğunu anlayamadan geri çekildi ve ifadesi tekrar okunamaz bir hal aldı.

Kennedy omzunun üzerinden "Cannon," diye seslendi. "Yola çıkıyoruz."

"Bekle, ne?" diye sordu Kate. O ve Kennedy bir "biz" değildi.

Öyle miydiler?

Matt ikinci yatak odasının kapısından başını uzattı. "Kulağa hoş geliyor. Gabby'yi sekizinci sınıftaki erkek arkadaşına ne kadar büyük bir hata yaptığını söyleyen bir mesaj atmasının şimdi doğru zaman olmadığına ikna ettikten sonra hemen arkanızdan geleceğiz."

Kennedy, Kate'in sırtına elini koyup onu nazikçe kapıya doğru iterek, "Bunun için iyi şanslar," dedi.

"Biliyorum, iyi bir fırsatı kaçırdı," diye fısıldadı Sabrina yatak odasından. "Ama inan bana, az önce çektiğin fotoğrafı göndermek yerine yarın bir selfie çekersen mesaj çok daha net olur. Daha da iyisi, ertesi güne kadar bekle."

Kate çantasını kaptı ve Kennedy'nin peşinden koridora çıktı, ancak asansör lobisinde ona döndü. "Seninle eve gitmeyeceğim, biliyorsun."

"Tamam aşkım."

"Sadece biz—Ah." Onun kendisiyle tartışmadığını fark edince sözünü kesti. Reddedilmiş veya hayal kırıklığına uğramış hissetmemeye çalıştı. "Tamam."

Asansör kapısı bir zil sesiyle açıldı ve Kate ona doğru adım attı.

Kennedy onun elini tuttu ve onu geriye çekti. Başını onun başına doğru eğerek dudaklarını tatlı ve şaşırtıcı bir öpücükle öptü.

Matt ve Sabrina'nın her an koridora girebileceğinin farkında olarak gerildi. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Görünüşe göre bu grupta hiçbir sır yoktu.

"Seni özledim," diye fısıldadı dudaklarına doğru.

Kate ona sarılarak karşılık verdi ve öptü. Ben de seni özledim.

Ve gerçekten de öyleydi. Onu daha dün görmüştü, ama iş yerindeydi ve artık doğrudan onun için çalışmadığı için ofisine uğramak için bir bahanesi yoktu. İletişimleri kibar günaydınlarla ve kimse bakmıyorken ofisin karşısından birbirlerine ateşli bakışlar atmakla sınırlı kalmıştı. Başka bir deyişle, bir zamanlar hayalini kurduğu her şey ve yine de... daha iyisi.

Ama bu yeterli mi?

Biraz geri çekildi. "Yorgun musun?"

"Hayır," diye itiraf etti. Geç saatlere kadar eğlenme beklentisiyle saat dörtte büyük boy bir latte içmişti.

"Benimle eve gel."

Hafifçe güldü. "Sana az önce söylediğime yemin edebilirdim ki..."

"Bunun için değil, sapık," dedi göz kırparak. "Bana bir rövanş borçlusun."

"Bir... ne?"

"Satranç," dedi, bir eliyle asansör düğmesine tekrar basarken diğer eliyle kadının elini tutuyordu. "Oturma odamda bir satranç tahtası kuruyorum."

"Elbette yle düşünüyorsun," diye mırıldandı.

"Hadi gel," dedi onu kendine doğru çekerek. "ok fazla içki imediysen. Yeteneklerinin tehlikeye gireceğinden mi endişeleniyorsun?"

Kate'in gözleri kısıldı. "oğunlukla ayığım ama şunu da belirtmeliyim ki, bu gece Lara ve Gabby'den daha çok içki içmiş olsam bile seni mat edebilirdim."

ne eğildi, gözleri parıldıyordu. "Kanıtla."

Cumartesi, 25 Mayıs

Kate, az önce yakaladığı piskopos figürünü alıp Kennedy'ye doğru salladı. "Ne olacak Dawson?"

Kennedy ayağa kalktı ve onun bronzlaşmış, kaslı vücudunu görünce ağzı kurudu. Adam elini kemerine götürürken gözlerini ondan ayırmadı ve bir an duraksadı.

Dudaklarını yaladı.

Sonra kemeri çıkardı. Sadece kemeri. Pantolonu üzerinde kaldı.

Oturur oturmaya başladı ve onu ayakkabılarının, çoraplarının ve gömleğinin yanına yere fırlattı. "Şunu söyleyebilir miyim, soyunmalı satranç şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikirlerden biri."

"Kaybeden adam böyle diyor."

"Senden daha çok çıkaracak kıyafeti olan adam böyle diyor," dedi Kennedy, bakışlarını kasten kadının sütyenle örtülü göğüslerine indirerek.

Göğüs uçları sertleşti ama Kate, tahtayı incelerken onları ve onu görmezden geliyormuş gibi yaptı. Oysa doğrudu. Satranç oyununu kazanıyordu ama çıplaklık konusunda o kazanıyordu. Giyinirken akşamının böyle bir yöne gideceğini bilseydi, elbise yerine başka bir şey tercih ederdi. Pantolon giyerdi. Çorap. Hırka. Askılı bluz. Belki iki askılı bluz. Şal. Parka.

"Sıra sende," dedi, sıkılmış bir ses tonuyla.

Kennedy acele etmedi, viskisine uzanıp bir yudum aldı. Onu inceledi, tahtayı inceledi. Sonunda bir piyon hamlesi yaptı. Son anda geri çekildi. Vezirini hareket ettirdi ve kadın, Kennedy'nin yavaşça, bilinçli bir şekilde atını almasıyla irkildi.

Ele geçirilen piyonların bir giysi kaybını haklı çıkarmayacağına, sadece daha büyük oyuncuların, örneğin şövalyenin, bu konuda haklı çıkarılacağına karar vermişlerdi.

Yavaşça kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı, ama zafer kazanmış gibi davranmadı. Buna gerek yoktu. İkisi de biliyordu ki, askılı sandaletlerini ve elbisesini kaybettikten sonra, geriye sadece iki giysisi kalmıştı:

Sütyen. Külot.

Uzandı ve adamın bardağını aldı, cesaret bulmak için viskisinden bir yudum içti. Adam zaten onun her yerini görmüştü. Bunu biliyordu. Ama o anın sıcaklığında çıplak olmak başka, bir adamın karşısında çıplak -ya da en azından neredeyse çıplak- oturmak başka bir şeydi.

Aklına bir fikir gelince doğruldu. "Küpe sayılır mı?"

Bakışları kısa bir an için kulaklarındaki küçük gümüş halkalara kaydı. "İhtiyacın olursa."

Kahretsin. Hem doğru hem de yanlış cevaptı. Hayır deseydi, onların sayıldığında ısrar etmekten zevk alırdı. Bunun yerine, topu onun sahasına bıraktı, kararı ona bıraktı. Güvenli oynayabilir, oyunda kendisinden daha fazla hata yapıp önce çıplak kalacağını umarak bir küpesini çıkarabilirdi, ya da...

Ona, önünde çıplak olmanın kendisini en ufak bir şekilde bile etkilemediğini kanıtlayabilirdi. Bunun sadece çıplaklık olduğunu, savunmasızlık anlamına gelmediğini gösterebilirdi.

Kate masanın altından uzanıp mercan rengi iç çamaşırının bel kısmını tuttu. En güzel iç çamaşırı değildi belki ama en azından utanç verici de değildi.

"Önce alttan mı?" dedi şaşırmış bir sesle.

Ona arsız bir sırıtışla, hissetmediği bir özgüveni taklit etti. "Oturacağım. Masanın altını göremezsiniz. Eğer sütyenimi çıkarsam..." Elini göğüs hizasında salladı. "Göğüslerim her yere saçılır."

Bakışları bir an için öfkeyle parladı, sonra gözleri aşağıya, ellerinin bikini tarzı külotunu yavaşça çıkarmaya başladığı yere kaydı. "Korkak."

Kate'in gözleri kısıldı. "Affedersiniz?"

"Bu gece izleme fırsatını kaçırdığım ikinci striptiz gösterisi bu. Bu hiç adil değil."

Çıplak. Savunmasız değil.

"Böyle bir şey olamaz," dedi Kate, bu seferki cesareti biraz daha az yapmacıktı, yavaşça ayağa kalkarken. Elleri tekrar beline gitti, bakışlarının hareketini nasıl takip ettiğini izledi. Başparmakları lastiğin altına kayarken, parmaklarının avucunda hâlâ duran at figürünü nasıl sıkıca kavradığını gördü.

Kate onları dizlerinin ortasına kadar indirdi, sonra hafifçe kıpırdandı ve geri kalanını da aşağıya, ayaklarının dibindeki halıya düşmelerine izin verdi. Onları bir kenara itti.

Kennedy'nin yutkunmasını duyana kadar nefesini tuttuğunun farkında değildi.

"Pekâlâ, o zaman. Sanırım sıra bana geldi," dedi kibarca. Kate sandalyesine doğru geri çekilmeye başladı, tam o sırada Kennedy'nin parmakları bileğini kavradı.

Onu öne doğru çekti ve bir saniye sonra, kadın onun kucağındaydı, kucağına iki bacakla oturmuştu.

"Kennedy!" diye kıpırdandı, bu sırada satranç tahtasını da salladı. Adamın elleri çıplak belini buldu ve onu hareketsiz tuttu.

Dudakları boynuna değdiğinde, "Bunu bilmeliydin," dedi, "sana uzanmamam imkansızdı."

Dudakları göğsüne doğru inerken Kate'in başı inleyerek geriye düştü ve kendi kendine bunu bildiğini itiraf etti. Sabrina'ya onu aklından çıkarmak için ne söylese de, bu gece Lara'nın kapısından içeri girdiği ilk andan itibaren onu istemişti.

Bundan çok daha önce.

Ağzı sutyeninin üzerinden geçti, dili dantelin üzerinden meme ucunu yaladı. Kadın inledi ve adamın elleri sutyeninin tokasına gitti.

"Bekleyin," diye zar zor fısıldadı. "Bu hile."

Duraksadı, yanağını kadının göğüslerinin arasına bastırmış, nefes nefese kalmıştı. "Ne?"

"Kuralları çiğniyorsun," dedi satranç tahtasına işaret ederek. "Sütyenimi kaybetmeyi hak etmedin. Ve pantolonunu kaybetmeden önce başka bir taş ele geçirmem gerekiyor." Eli söz konusu giysinin üzerinden kaydı ve avucunu sertliğine bastırdı.

Kennedy sertçe inledi. "Pes ediyorum."

"Kabul etmiyorum," diye fısıldadı onu okşayarak. "Kuralları severim."

Daha da hoşuna giden şey ise bunu uzatmaktı; aralarındaki her karşılaşmanın son olabileceğinin ve olması gerektiğinin sürekli farkındaydı ve buna tam olarak hazır olup olmadığından emin değildi.

Kate oyunu bitirmek niyetiyle ondan uzaklaşmaya başladı, ancak Kennedy'nin başka planları vardı. Bir eliyle kalçalarını sıkıca kavrayıp onu kendine doğru çekti, diğer eliyle de yüzünü öpmek için aşağı doğru çekti.

Kendini tamamen ona bıraktı. Dudakları ve diliyle, kendi kendine bile nasıl söyleyeceğini bilmediği her şeyi ifade etmesine izin verdi.

Dudaklarına doğru, "Kurallarına uyacağım," dedi. "Ama kendi şartlarımla oynayacağım."

Şaşkınlıkla biraz geri çekildi. "Ne—"

Dantelli sütyeninin ön kısmına parmağını taktı ve gözlerini ondan ayırmadan aşağı doğru çekti. Sonra başını eğdi ve meme ucunu ağzına alıp sıkıca emdi.

Sırtı kamburlaştı, elleri onun başına gitti, parmakları diğer taraftaki kupayı bu sefer biraz daha sertçe aşağı çekti ve o meme ucunu da yaladı. İleri geri hareket etti ve tutkunun sisinin içinde bir yerlerde onun oyununu anladı. Soyunma satrançlarının kuralları, onun sütyeninin ve onun pantolonunun üzerinde kalmasını gerektiriyordu.

Teknik olarak.

Dudakları tekrar onun dudaklarına döndü ve onu tutkuyla öperken, kadının elleri pantolonunun düğmesini buldu. Düğmeyi açtı, adam teşvik edici bir şekilde inledi ve birlikte pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı doğru çektiler ama tamamen çıkarmadılar.

Kate, vücuduna doğru baktı, göğüslerinin sütyeninin üzerinden taşmasının ve pantolonunun uyluklarında toplanmasının tuhaf bir şekilde erotik görüntüsünü içine çekti. Parmakları onun etrafına dolandı. Okşadı.

"Evet," diye homurdandı.

Tekrar yaptı ve o da onu meme ucunu yalayarak, klitorisine başparmağıyla dokunarak ödüllendirdi. İşkence edercesine, alaycı elleriyle birbirlerini doruk noktasına getirdiler, adamın gözleri tüm süre boyunca onunkilerdeydi, sonunda dayanamayacak hale geldiklerinde cüzdanından bir prezervatif çıkardı. Onun prezervatif taşımasının klişe olduğunu umursamadı, her zaman mı taşıdığını yoksa sadece birlikte olmaya başladıklarından beri mi taşıdığını bilmiyordu ve umurunda değildi.

Daha doğrusu, umursamak istemiyordu. Ama adam gözlerini ona diktiğinde, bakışları karanlık ve yoğun bir şekilde saçlarını yüzünden uzaklaştırırken, bu çok zordu; bu hareket, birkaç dakika önceki telaşlı el yordamıyla yaptıkları işin tam tersiydi.

Kate nefesini tuttu, uzun bir süre durakladı, kalbinin atışını geri kazanmaya çalıştı. Kalbini geri kazanmaya çalıştı.

Bu farkındalık bir korku dalgası yarattı ve ona doğru uzanarak onu bedeninin girişine yerleştirdi, ardından gözlerini sıkıca kapatarak aşağıya doğru çöktü. Adam dudaklarında bir soruyla kadının adını mırıldandı, ama kadın başını salladı, kalçaları aceleyle onun üzerinde hareket ediyordu.

Kennedy bir an daha tereddüt etti, sonra bedeni onun yerine karar verdi; elleri açgözlülükle onun üzerinde gezinirken onu kaldırdı, sonra tekrar aşağı çekti ve kalçaları onunkilerle buluşarak öfkeli bir birleşmeye girdi.

Elini bedenlerinin arasına soktu, parmakları birleştikleri noktanın hemen üzerinde gezindi. Kadın çığlık attı ve adam da tam o anda, kadının onu sıkıca kavradığı anda, sertçe içine girdi.

Orgazmı hem çok şiddetli hem de çok tatmin ediciydi ve bittiğinde başka bir şey yapamayacak kadar güçsüz düşmüş bir halde, neredeyse hıçkırıklar halinde nefes alarak omzuna yığıldı.

Hızlı ve öfkeli bir ilişki istemişti ve bunu elde etmişti. Burada nazik sevişme yoktu, sadece eski usul, bağlayıcı olmayan bir seks vardı.

Ancak kalp atış hızı yavaşlayıp nefes alışverişi durunca, onu fark etti...

Kolunun onu sahiplenici bir şekilde sarması, diğer elinin de onu rahatlatmak için saçlarında okşaması... Gözünün köşesinden tek bir damla yaşın süzüldüğünü hissetti ve elinin bir an donup kalmasından, omzuna çarptığını hissettiğini anladı.

Ama sonra nazikçe okşamaya devam etti ve neden ağladığını sormadı.

Cevabının olmadığını, hatta kendisine bile bir cevabı olmadığını düşünüyordu.

Cumartesi, 8 Haziran

İki hafta sonra

"Gergin misin?" diye sordu Kennedy.

Bu retorik bir soruydu. Ian, tam yirmi üç dakikadır "damat odası" olarak ayrılmış odada bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

"Biliyor musun? Evlenince bu konuyu tekrar ele alalım, nasıl hoşuna gider görsün," diye çıkıştı Ian, ellerini başının üstüne koyup derin bir nefes alarak. "Özür dilerim. Gerginim."

"Sorun yok," dedi Kennedy yatıştırıcı bir şekilde. Birçok arkadaşı ve bir kardeşi evlenmişti. Bu onun ilk evliliği değildi.

Ian'ın kendi düğününden bahsetmesini kasten görmezden geldi. Kısmen zamanı olmadığı için, kısmen de o gün son zamanlarda çok uzakta gibi görüldüğü için.

Kennedy bu durumdan dolayı moralinin bozulmaması için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Matt, sandalyeye geriye doğru yaslanmış halde, rahat tavrı damatlık kıyafetiyle tamamen tezat oluştururken, "Benimkinde çok korkmuştum," dedi.

"Biliyoruz," dedi Kennedy. "Kravatınıza kustunuz. Ben de size benimkini verdim."

Matt, su şişesiyle ona selam verdi. "Teşekkürler. Sabrina'nın otelin hediyelik eşya dükkanından aldığım bir şişeyi giymemi seveceğinden emin değilim. Ama 'Vegas'ta Neler Oluyor' filmi fotoğraflarda harika olurdu, değil mi?"

"Kusacak değilim." Ian, bir an durup perdeyi kenara çekti ve pencereden dışarı baktı. "Sanmıyorum."

Kennedy elini savuşturdu. "Kes şunu. Gelini görmemen gerekiyor."

"O dışarıda değil." Ian adamlara baktı. "Öyle mi? Kızların yukarıdaki yatak odasında hazırlandığını sanıyordum."

"Öyleler, ama tören alayı için yerini almak üzere bir noktada aşağı inmesi gerekiyor."

"Tören alayı mı?" Ian, Kennedy'ye baktı.

"Ya da, neyse işte. Yürüyüş."

"Dostum, buna yürüyüş deme," dedi Matt, şişesini buruşturup çöpe atarken. "Ian, burnundan nefes almalısın. Kennedy sana papyonunu vermek

zorunda kalırsa çok kızacak.”

“Aslında pek sayılmaz,” dedi Kennedy. “Yedek bir tane getirdim. Nedimelerin giydiği elbiselerin rengine uygun pembe, lavanta veya başka bir renkte kravat takmak zorunda kalmamamız için Lara'ya çok teşekkürler.”

Ian yakasını çekiştirerek, "Şampanya," dedi. "Elbisenin rengi anlaşılan şampanya rengiymiş."

Kennedy aslında bunu biliyordu. O hafta başında Kate'in yatak odasında asılı olduğunu görmüştü. O sırada Kate'in onu içeri almasına o kadar çok sevinmişti ki, elbiseyi hiç umursamamıştı.

“Derin bir nefes al,” dedi Matt tekrar. “Bir saatten az bir süre sonra zor kısım bitecek, bir içki alacaksın, muhtemelen bir çeşit domuz pastırmasına sarılı deniz tarağı olacak ve biri kadeh tokuşturduğunda kız arkadaşını öpeceksin, ki bu çok sık olacak.”

"Şimdi onu öpmek istiyorum."

Kennedy, "Evet, o zaman Hamptons'ta büyük ve gösterişli bir düğün yapmak yerine kaçarak evlenmeliydiniz," diye karşılık verdi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, harika bir düğün olacağı benziyordu. "Gelin ve damat tarafının karargâhı" olarak kiraladıkları ev geniş ve klimalıydı. Konukların kaldığı otel, törenin yapılacağı plaja yürüme mesafesindeydi. Kate yağmur ihtimaline karşı bir çadır kiralamakta ısrar etmiş olsa da, gökyüzü masmavi ve güneşliydi.

Kennedy arkadaşlarının adına çok mutluydu. Çok sevinçliydi. Ve eğer biraz kıskançlık duyuyorsa, bununla daha sonra ilgilenecekti.

Kapıya hızlıca bir tıkırtı geldi ve Brooke adında, güler yüzlü, güzel bir sarışın olan düğün organizatörü başını içeri uzattı. "Hazır mısınız?"

Ian ona doğru yaklaştı, bakışları biraz telaşlıydı. "Lara hazır mı? Onu gördün mü? Nasıl?"

Brooke, adamın ardı ardına sorduğu sorulara aldırış etmeden gülümsedi. "Bayan Bradley olmaya hazır ve istekli."

Bir anda Ian'ın omuzları gevşedi ve yüzünde her zamanki rahat gülümseme belirdi. "Pekala o zaman. Hadi başlayalım."

Kennedy bunu kimseye itiraf etmezdi ama düğünleri severdi. Hele de en yakın arkadaşı Ian'ın hayatındaki en önemli günde onun yanında olup desteğini sunabildiği zamanları daha da çok severdi.

En çok da, son birkaç aydır tüm aklını meşgul eden kadının koridordan ona doğru geldiği anı beğenmişti.

Bu onun düğünü değildi. Kennedy bunu elbette biliyordu. Ama Kate görüldüğü ve koridordan yürümeye başladığı o yürek hoplatan an için, tamamen farklı bir durum hayal etti—ona doğru yürüyen bir nedime gibi değil, damatların durduğu yöne doğru yürüyen bir gelin gibi, Kennedy'ye doğru yürüyen Kate.

Çok güzel görünüyordu. Elbisesi, ışıltılı açık bronz rengindeydi, askısız ve üst kısmı vücuda oturan, dizlerine kadar uzanan kabarık bir elbiseydi. Saçları, ufak tefek yüz hatlarına mükemmel uyan sade bir topuz şeklinde toplanmıştı ve gözleri bir anlığına onun gözlerine kaydığında, Kennedy'nin nefesi kesildi.

Benimdi. O, onundu.

Kate, papazın karşısına geçti, koridora doğru döndü ve arkasından aynı elbiseyi giymiş olan Sabrina'ya gülümsedi. Kennedy, Kate'i görüş alanında tutabilmek için biraz geriye çekildi.

Kennedy'nin bakışlarını Kate'ten ayırmasını sağlayan tek şey, Lara'nın gelişini duyuran müzikteki değişiklik oldu. Sadece sade beyaz bir gelinlik içindeki ıslıl ıslıl geline değil, Ian'ın yüzündeki aptalca sırıtışa da gülümsedi.

Matt, sadece Kennedy'nin duyabileceği şekilde fısıldadı: "Gözlerim kesinlikle sulanmıyor."

"Aynı fikirdeyim," dedi Kennedy, mutluluk gözyaşlarıyla yaşaran tek kişinin kendisi olmadığını fark edince rahatlamış bir şekilde.

Lara koridorun sonuna ulaştı, babasına sarılmak için durdu; sert mizaçlı bir FBI ajanı olan babası, kızının yanağını öperken ve onu Ian'a teslim ederken her zamanki asık suratından eser yoktu.

Lara, Ian'ın yanına otururken Kennedy'nin bakışları bir kez daha Kate'e takıldı ve yüzündeki ifadeyi görünce kalbi paramparça oldu. Gözleri kocaman açılmış ve yaşlarla doluydu, ama Lara ve Ian'a bakmıyordu. Gözleri, Lara'nın annesinin yanındaki ön sırada yerini alan Lara'nın babasındaydı.

Babasının hayatının bu anında asla yanında olamayacak olması gerçeğinin onu o an derinden etkilediğini biliyordu.

Ah, Kate.

Alt dudağı titriyordu ve ona doğru adım atmamak için tüm öz kontrolünü kullanması gerekti. Dayan canım.

Kennedy o anda Sabrina'ya sonsuz minnettardı. Diğer kadın Kate'in sıkıntısını fark etmiş ve elini onun üst koluna koymuştu. Kate minnettar bir

gölümsemeyle Sabrina'nın eline dokundu, sonra derin bir nefes alıp dikkatini tekrar gelin ve damada çevirdi.

Yapmadı. Gözlerini Kate'ten ayırmadı, onun da kendisine bakmasını, ona biraz olsun yaslanmasını diledi.

Tören boyunca gözlerini ondan ayırmadı.

Ve kalbinin bir yanı bu iki yeni evlenmiş arkadaş için sevinçle dolarken, diğer yanı da paramparça oluyordu.

Çünkü az önce şahit olduğu şeyin farkındaydı: Kate Henley tamamen içine kapanmış, onu da sonsuza dek dışlamıştı.

Cumartesi, 8 Haziran

"Peki, eğer sen bir şey yapmayacaksan, ben yapacağım."

Kennedy, masadaki dokunulmamış şampanyasına bakmaktan başını kaldırmadı. "Sabrina. Muhteşem görünüyorsun."

"Boş ver," dedi yanındaki sandalyeye otururken. "Burada ne yapıyorsun?"

Bakışlarını ona çevirdi. "Tavuk dansı yapacağımı mı sandın?"

"İşte bu Macarena. Anlayabilirsiniz, çünkü Matt tam ortasında." Matt'in, kahkahalar atan Ian ve Lara'nın arasında, Kennedy'nin bir zamanlar öğrenmiş olabileceği ama şu anda hatırlamaya zahmet edemediği saçma bir el hareketleriyle dans ettiği yere işaret etti.

Sabrina ona daha da yaklaşarak, "Neler oluyor?" dedi. "Sen ve Kate kavga mı ettiniz?"

"Kavga mı? Hayır." Şampanyasını kaldırdı. "Kavga etmek için önce konuşmamız gerekir."

"Evet, sana soğuk davrandıklarını fark ettim. O adam kim?"

"O mu? Emin değilim. Çok fazla oldu," dedi Kennedy, kendini zorlayarak Kate'e doğru bir bakış attı.

Tahmin edildiği gibi, kaslı bir adamla sohbet ediyordu. Ve aslında Kennedy bu adamı tanıyordu. Lara'nın kuzeniyle bir önceki gece prova yemeğinde tanışmıştı. Biraz ukala bir tipti ama Kate bunu fark etmemiş gibiydi. Ya da umursamamış.

Tıpkı asistanı Christian'ın eşcinsel olduğunu umursamadan onunla flört etmesi gibi. Ya da Jarod Lanham'ın söylediği her şeye kahkahalarla gülmesi gibi. Ya da yirmi üç yaşında gibi görünen o çocukla ilgili hiçbir şey umursamaması gibi.

Kendini rezil etmiyordu. Bunu Lara ve Ian'a yapmazdı. Ama Kennedy ve Sabrina gibi onu yakından tanıyan herkes, bunun normal Kate olmadığını biliyordu. Gözleri fazla parlaktı, kahkahası biraz yapmacıktı.

Kennedy, Sabrina'ya baktı ve onun da Kate'i izlediğini görmeyi bekledi. Bunun yerine, Sabrina endişeli gri-mavi gözleriyle onu izliyordu. "Onun için endişeleniyorsun."

Bunu inkar etmeyi düşündü. Ona kendi işine bakmasını söylemeyi düşündü. Ama Sabrina onun için önemliydi. Sabrina ve Ian kadar eski bir

geçmişleri yoktu ve aralarında hiçbir zaman bir kimya olmamıştı, ama en başından beri arkadaşlık düzeyinde bir bağ kurmuşlardı.

Ve şu anda bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

Başını salladı. "Evet. Onun için endişeleniyorum."

"Onu önemsiyorsun."

Tekrar başını salladı. Omuz silkti.

"Hayır, demek istediğim, onunla ilgileniyorsun Kennedy."

Kennedy ona baktı. "Elbette onu önemsiyorum. Seni de önemsiyorum. Lara'yı da. Ve erkekleri de, can sıkıcı olmadıkları zamanlarda."

"Ve seni önemsemiğim için, bu yalanlara inanmayacağım. Kate'e karşı hislerin, Lara ve bana karşı hislerinle hiç alakası yok. Ve seni tanıyorum Kennedy. O sert dış görünüşünün altında derin duygular beslediğini biliyorum."

"Lütfen psikolojik jargon kullanmayın," dedi yüzünü buruşturarak.

"Bana yanıldığımı söyle."

"Ne söylememi istiyorsun?" diye tersledi. "Burada olduğumu biliyor ama benimle konuşmamak ya da varlığımı bile fark etmemek için elinden gelen her şeyi yaptı."

"Neden?"

Şampanyasından bir yudum daha aldı. Şu anda Kate'e çok kızgın olabilir, ama onun zaaflarını başkalarına, hatta Sabrina gibi bir arkadaşına bile ifşa etmeye hiç niyeti yoktu.

Ama Sabrina arkadaşını iyi tanıyordu. "Lara'yı nikah masasına götüren babasıydı, değil mi?" diye sordu Sabrina. "Üzgün olduğunu anlayabiliyordum. Zavallı kız."

Kennedy tartışmaya girmeye tenezzül etmedi. Elbette üzgündü. Bir buçuk ay önce babasını kaybeden herkes üzgün olurdu, ama Kate gibi biri için bu daha da acı vericiydi. Sabrina onun derinden hissettiğini mi düşünüyordu? Kate'in yanında hiçbir şeydi. Son birkaç haftadır herkesi, özellikle de onu, uzakta tutmak için gösterdiği çabalara rağmen, bu onun karakterine uymuyordu. Kate hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı. Kendini her şeye yüzde yüzünü verirdi. İşine. Arkadaşlıklarına.

Aşk.

Ona bunu söylememiş miydi? Onun her zaman hayal ürünü olduğunu düşündüğü, delicesine bir aşka duyduğu özlemi dile getirmemiş miydi?

Artık daha iyisini biliyordu.

Sorun şu ki, Kate tüm kalbiyle seviyordu. Ve aynı şekilde yas tutuyordu da. Eski Kate'in bir zamanlar gerçek aşkın dışarıda onu beklediğine tüm kalbiyle inandığı gibi, yeni Kate de kendini acıdan soyutlamaya kararlıydı.

"Sanki ona evlenme teklifi etmişim gibi bir durum yok," diye mırıldandı.

Sabrina yavaşça göz kırptı ve ona baktı. "Özür dilerim. Ne oldu?"

Kahretsin. "Hiçbir şey. Sadece... Ona karşı daha yavaş hareket edemezdim. Ona zaman ve alan vermeye çalışıyordum ve her şey yüzüme patladı."

Sabrina iç çekerek, "Böyle bir şey olabileceğini tahmin etmiştim," dedi. "Benim de biraz sorumluluğum var. Ona seni aklından çıkarmak için seninle birlikte olmasını söyledim."

Ona bir bakış attı. "Teşekkür ederim."

"O zamanlar onunla aşık olduğumu bilmiyordum."

Kennedy bunu yalanlamaya tenezzül etmedi. "Ben de bilmiyordum."

Sabrina tekrar iç çekti ve ona daha da yaklaşp başını omzuna yasladı. "Özür dilerim, Kennedy."

Kardeşçe bir öpücük kondurdu başının üstüne ama hiçbir şey söylemedi.

Uzun bir dakikalık sessizliğin ardından, "Açıkçası," dedi, "ben her zaman ikinizin birbiriniz için yaratılmış olduğunu düşünmüşümdür."

"Ben de," dedi Kennedy yavaşça, itirafın bu kadar kolay olmasına biraz şaşırmış bir şekilde. "Ama şimdi ona bakınca..."

Şarkı yavaş, hüzünlü bir balada dönüşünce Kennedy irkildi ve Kate, Lara'nın kuzenini dans pistine çekti. Başka bir adamla güldüğünü görmek zaten yeterince zordu. Başka bir adamın kollarının onu sardığını görmek ise bambaşka bir acıydı.

"Biliyorum. Bu yüzden yeni bir plana ihtiyacımız var," dedi Sabrina, Matt dans etmek için karısını çağırarak üzere masalarına doğru ilerlerken ayağa kalkarak.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Kennedy çekinerek. Normalde özel hayatıyla ilgili tavsiyelerden pek hoşlanmazdı, hatta hiç hoşlanmazdı; ama Sabrina başkalarının sorunlarını çözerek kazançlı bir kariyer yapmıştı. Eğer birini dinleyecekse, o kişi Sabrina olurdu.

"Belki de onun biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu konusunda yanılmışızdır diye düşünüyorum."

"Ve?"

Sabrina, dans pistindeki arkadaşını inceledikten sonra tekrar Kennedy'ye baktı. "Şu an biraz yıkılmış durumda, ama içten içe Kate hâlâ her şeyini ortaya koymaktan korkmayan, her şeyini riske atmaya hazır birini istiyor. Onun için."

"Biliyorum." dedi sessizce.

Sabrina elini onun omzuna koydu. "O adam ol."

Kate, onu resepsiyondan uzaklaştırırken, "Sorunun ne?" diye çıkıştı. "Blake ile dans ediyorduk."

"Bunun için dans demek biraz abartı olur," diye homurdandı Kennedy. "Elleri dans etmek için yaklaşık 15 santim fazla aşağıdaydı ve gördüğüm tek hareket senin ona sürtünmen oldu."

"Ah, ne güzel," dedi, bileğini onun kavrayışından kurtarmaya çalışarak. "Kıskanç erkek arkadaş rolü mü oynuyorsun? Ciddi misin?"

"Evet, ciddiyim Kate," dedi, yüzündeki şaşkınlığı tam zamanında görecektir şekilde ona doğru dönerek. "Söyle bakalım, bu geceki planın tam olarak neydi? Hedefin neydi? Bana tek kelime etmeden ya da gözlerime bakmadan beni terk etmek mi?"

Gözlerini hızla kırıştırdı, ama adam suçluluk duygusunun anlık parıltısını görmeden önce değil. Kötü davrandığının farkındaydı ve bu onu biraz da olsa yatıştırdı.

Göğsü hâlâ ağrıyordu.

"Sana karşı kaba davrandım," diye itiraf etti kollarını kavuşturarak. "Ve gerçekten özür dilerim. Ama seni terk edemem Kennedy. Çıkmıyoruz."

İşte oradaydı. Ona alan tanıma planının teoride sağlam, pratikte ise berbat olduğunun kanıtı. Ona çok fazla alan, çok fazla hareket alanı vermişti ve onu kaybediyordu. Kahretsin.

"Kate." Ayakkabılarının içine kum dolmasına aldırmadan, resepsiyonun sesini, uzaktaki şenlik ateşinin sesini, hatta yanlarından hızla geçen sarhoş üniversite öğrencilerinin sesini bile duymamazlıktan gelerek ona doğru bir adım attı. "Biliyorum bugün senin için zor geçti."

Geri çekildi, gözleri şüpheyle parlıyordu. "Saçmalama. Düğünleri çok severim. Ian ve Lara için çok mutluyum."

"Biliyorum. Bay McKenzie'nin Lara'yı gelinlik içinde nikah masasına götürmesini izlemenin senin için zor olduğunu da biliyorum."

Yutkundu ve suya doğru baktı; adam onun gözlerinin parladığını gördü.

Elini yüzüne sürdü. Onun acı çektiğini bilmek ve ona yardım edememekten daha kötü bir şey yoktu, ama kendisi de acı çekiyordu.

“Seni zorlamaya çalışmıyorum Kate. Acele ettirmek istemiyorum—”

“O zaman yapma,” dedi neredeyse bağırarak. “Sana her şeyi açıkça söyledim Kennedy. Daha açık nasıl söyleyebilirim bilmiyorum. Bunu istemiyorum...” İkisinin arasını işaret etti.

"Eskiden yapardın," dedi, sesinin ne kadar çaresiz çıktığından nefret ederek. "O gece teknede bana eskiden yaptığını söylemiştin."

"Geçmiş zaman, Kennedy."

“Saçmalık,” dedi, acının yanı sıra öfke de kabarıyordu. “Gözlerimin içine bakıp da bu son ayların senin için hiçbir şey ifade etmediğini, hiçbir ilerleme kaydetmediğimizi söyleyemezsin. Bana nasıl baktığını gördüm Kate, ve benim sana nasıl baktığımı da çok iyi biliyorum. Gözlerimiz her buluştuğunda, her dokunuşumuzda hissettiklerimi hissetmediğini söyleyemezsin. Şu an acı çekiyorsun ve bunu anlıyorum. Daha fazla zamana ihtiyacın var ve bunu sağlayabilirim, ama bana bir şey vermek gerekiyor Kate. Bana beklememi söyle, ne kadar ihtiyacın varsa o kadar beklerim. Sonsuza kadar beklerim, ama bunu bitirme.”

Kate'in gözleri yaşlarla parlıyordu ve yürek burkan bir umut anında, onun duymak istediği şeyi, hayatında hiç olmadığı kadar çok ihtiyaç duyduğu şeyi söyleyeceğini düşündü.

Bunun yerine geri çekildi ve adamın umutları yerle bir oldu. Sessizce başını salladı.

Yutkundu. "Yani, son birkaç hafta sadece eğlenmekle mi geçti?"

“Bunun böyle olduğunu biliyordun.” Sesi, onu anlaması için yalvarır gibiydi. “Benden ne istiyorsun?”

Yaklaştı. "Eski Kate'e ulaşmak istiyorum, ilk görüşte aşka inanan, asla 'eğlenmekle' yetinmeyen Kate'e."

Başını salladı ve ayaklarına baktı. "Yapamam—"

“Kate.” Son bir kez daha denedi, çenesini nazıkçe kaldırarak tekrar ona bakmasını sağladı. “Christian'ı senin yerine asistanım olarak seçmemin sebebinin bu olduğunu bilmelisin. Çünkü asistanımla sevgili olamayacağımı çok iyi biliyordum. Ve seninle sevgili olmak istiyorum. Her şeyden çok.”

“Ama bu uzun sürmeyecek. Her şey bir şekilde sona erer, çünkü hayat böyle.”

"Lara ve Ian'a ya da Sabrina ve Matt'e de bunu mu söylerdiniz? Yoksa onlara 'deneyin' mi derdiniz? Kötü şeylerden korktukları için hayattaki güzel şeylerden vazgeçemezler mi derdiniz?"

Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü.

Kennedy yavaşça hareket etti, uzanıp yüzünü avuçlarının içine aldı ve Kate'in uzaklaşmadığını görünce rahatladı. "Biz harika bir çiftiz, Kate. Hayır, gözlerimiz ilk karşılaştığında meleklerin şarkı söylediğini duymadım, ama bunun seninle hiçbir ilgisi yok, tamamen benimle ilgili. Beni tanıyorsun. Her şey bana zaman alır. Çok düşünüyorum; sürekli kafamın içindeyim. Senin kadar hızlı hissetmeyebilirim, ama hissediyorum, Kate."

"Bir zamanlar sana çok hızlı ve derinden aşık olacak birini istediğini söylemiştin ve biliyorum ki hızlı aşık olma konusunda seni hayal kırıklığına uğrattım... Ama aşık oldum, Kate. Tamamen aşık oldum."

Yutkundu. Bir kadını sevdiğini söylemeye en çok yaklaştığı an buydu ve onun bunu duymasını çok istiyordu.

Kadın uzun süre onun yüzüne baktı ve Kennedy nefesini tuttu.

"Güzel konuşma, Dawson." Bunu sessizce söyledi ama yine de ona bir tokat gibi geldi. "Ama daha birkaç kez birlikte olduk. Bunu romantize etme."

Elleri düştü, kolları cansızca yanlarına sarktı, karın bölgesinin tamamında şiddetli bir ağrı hissetti.

Kennedy onu çok seviyordu. Her şeyden çok. Ama incinmekten korunmaya ihtiyacı olan tek kişi o değildi. Ve şu anda, ona zarar verebilecek güce sahip olan kişi kendisiydi.

Kennedy kendini zorlayarak başını salladı. Geri adım attı. Döndü. Ve uzaklaştı.

Pazartesi, 10 Haziran

"Wolfe Investments'tan Kate'im."

Starbucks kahvaltılık sandviçindeki yumurtayı ortalayacak şekilde yeniden konumlandırırken telefonunu kulağının altına sıkıştırdı.

"Kate. Bu Hristiyanlıkla ilgili."

Parmak ucundaki peyniri yaladı ve İngiliz muffinini tekrar üstüne koydu. Sonra da itti. Aç değildi. Yirmi dört saatten fazla süredir aç olmamıştı. Peynir için bile.

"Hey, çok kötü görünüyorsun," dedi öğrencisine. "Genevieve mi sana bu kötü soğuk algınlığını bulaştırdı? Geçen hafta ona evde kalması gerektiğini söylemişim."

"Sanırım," dedi somurtarak. "İçeri girerdim ama—"

"Yapma," diye emretti. "Ofise sümüğünü getirip ne kadar çalışkan olduğunu göstermeye çalışın, sonra da bütün ofisi mikroplarıyla zehirleyen o aptaldan daha sinir bozucu bir şey yok."

"Biliyorum. Ama çok yeniyim ve bu kadar kısa sürede yerime geçmeni istemek biraz saçma geliyor. Daha birkaç haftadır buradayım..."

"Endişelenme," dedi, ancak Christian'ın yokluğunun ne anlama geleceğini fark ettikçe kararlı tonu titremeye başladı. Onun yerini doldurmak zorunda kalacaktı. Kennedy'nin asistanı olarak.

O gecedен beri onu görmemişti ve tekrar yüz yüze gelme düşüncesi...

Midesi bulantıdan alt üst oldu. Kusmadan önce kahvaltılık sandviçi çöpe attı.

Kate, dikkatini dağıtacak bir şey bulmak umuduyla fareyi bilgisayarından kaydırarak bilgisayarını açtı. "Hâlâ Kennedy'nin takvimine erişimim var, ama bilmem gereken bir şey var mı?" Ses tonunu özenle ve profesyonelce kayıtsız tutarak sordu.

"Aslında bu iyi haber," dedi Christian burnunu sildikten sonra. "Kennedy bugün yok."

Donakaldı. "Dışarıda mı?"

Kennedy hiç işten uzak kalmazdı. Yılda belki bir kez tatile çıkardı, genellikle bir golf gezisi olurdu. Ama plansız izin günleri mi? Asla. Bildiği kadarıyla, adam hiç hasta bile olmazdı.

"Evet, bir saat önce bana mesaj attı ve kişisel izin aldığını söyledi," dedi Christian, bunun Kennedy için ne kadar alışılmadık bir durum olduğunun

farkında olmadan. Kennedy'nin neden izin aldığının da farkında değildi.

Düştüm, Kate. Hem de tamamen düştüm.

Christian, "Onun tüm görüşmelerini zaten aradım ve yeniden planladım," diyordu. "Yani telefona bakmak dışında, bugün Kennedy'den kurtulmuş olmalısınız."

Ah, Kennedy'den çok daha uzun süre uzak kalacaktı. Bunun için elinden gelen her şeyi yapmıştı, değil mi? Dawson'ın o bomba gibi konuşmasının ardından kimsenin geri dönebileceğini düşünmüyordu.

Christian, "Masamda dosyalanması gereken şeylerin olduğu bir klasör var," diyordu. "Ama Kennedy bunun düşük öncelikli olduğunu özellikle belirtti, bu yüzden muhtemelen yarına kadar bekleyebilir."

"Mümkünse hallederim," dedi dalgın bir şekilde. Rutini biliyordu. Kennedy dijital çağı tamamen benimsemiş ve her şeyin elektronik kopyalarını bulutta saklıyordu. Ama Kennedy, Kennedy olduğu için, özellikle önemli gördüğü şeylerin basılı kopyalarını da saklıyordu. Christian'dan bunları dosyalamasını istemesi iyi bir işaretti. Yeni asistanına güvendiği anlamına geliyordu.

"Teşekkür ederim, Kate. Minnettarım."

"Elbette. Aklına başka bir şey gelirse haber ver, ama öncelikle iyileşmeye odaklan, tamam mı? Bol bol uyu."

"Evet, efendim."

Christian'la telefonu kapattı ve bilgisayar ekranına anlamsızca baktı. Bir yudum kahve aldı. Hiçbir tadı yoktu. Kahvenin ne zamandan beri tadı yoktu ki? Kate kendi kendine içinden bir tokat attı. O kız olmayacaktı. Bu onun kararıydı. Duygusal değil, akıllıca bir karar vermişti. Akıllı olacaktı. Bağımsız. Belki de kickboks yapmaya başlayacaktı.

"Kickboks mu, Kate? Gerçekten mi?" diye kendi kendine mırıldandı.

Bilgisayarına gerçekten odaklanmaya çalıştı ve erkeklerin takvimlerini kontrol etme rutinini sürdürürken birden aklına bir şey geldi...

Bugün erkeklerin hiçbiri ofise gelmedi. Ian balayında Paris'teydi. Matt ve Sabrina ise düğünden sonra Hamptons'taki konaklamalarını uzatmaya karar vermişlerdi.

Kennedy dışarıdaydı.

Bu da Kate'in ofiste tamamen yalnız olduğu anlamına geliyordu. Bunun en son ne zaman olduğunu hatırlayamıyordu, hatta böyle bir zaman olup olmadığını bile bilmiyordu.

“Şey,” dedi, kahvesinden bir yudum daha alıp, tadı gittikçe daha da yavanlaştığı için kaşlarını çatarak. “Sakin bir gün. Yoğun bir hafta sonundan sonra tam da buna ihtiyacım var.”

Fakat saat on olduğunda Kate, sessizliğin istediği son şey olduğunu fark etti. İhtiyacı olan son şeydi. Yalnızlık onu düşünceleriyle baş başa bırakıyordu ve düşünceleri, oldukları gibi, acı verici derecede zalimdi.

Düğün gecesi, kabus gibi bir kurgu gibi zihninde dönüp duruyordu. Tabii ki düğünün kendisi değil. Çok güzel bir tören olmuştu. Ama Lara'nın babasının onu gelinlik içinde koridordan geçirmesini izlemenin ne kadar acı verici olduğunu inkar edemezdi. Acı vereceğini biliyordu ama bacaklarının altından çekilmiş gibi, göğsünün ezilmiş gibi hissedeceğini beklemiyordu. Ve Kennedy'nin tüm bunlar boyunca sadece birkaç metre ötede durup ona... sanki...

Düştüm, Kate. Hem de tamamen düştüm.

Doğru olsa bile, geri adım atmak istemiyordu. Birini sonuna kadar sevmenin ve sonra onu kaybetmenin acısına katlanabileceğini düşünmüyordu.

Özellikle Kennedy.

Oyalayacak bir şeye çok ihtiyacı olan kız, annesini aradı.

Eileen telefonu üçüncü çalışta açtı. "Merhaba canım."

"Merhaba anne!" Ses tonuna yapmacık bir neşe kattı. "Nasılsın?"

"Harika! Aslında Janine ile ben de tam tırnaklarımızı yaptırmak için salona giriyorduk. Sizi daha sonra arayabilir miyim?"

Öz annesi tarafından reddedildi. "Elbette!" Eyvah. Sesi çok neşeliydi ve yanlış bir tona büründü.

Annesi fark etti. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey, sadece uzun bir hafta sonu."

"Ha evet, düğün! Nasıl geçti?"

"Harika. Kesinlikle mükemmel," dedi Kate. "Ama ciddi söylüyorum, kendi işine bak. Fırsat bulduğunda beni ara, acele yok."

Bu sefer her zamanki sakın, kontrollü Kate tonunu yakalamayı başardı ve annesi onu affetti. "Tamam, yakında görüşürüz. Seni seviyorum."

Kate telefonu kapatmadan önce "Ben de seni seviyorum" dedi ve kendini bir kez daha rahatsız edici bir sessizliğin içinde buldu. Telefonlar bile alışılmadık derecede sessizdi.

Öğle yemeği vaktine kadar sonunda dayanamadı ve kendi kendine konuşmaya başladı.

"İstediğin buydu," diye hatırlattı kendi kendine, buzdolabından önceden paketlenmiş Whole Foods salatasını çıkarırken. "Alan istedin ve onu elde ettin. Mutluluk için başkasına değil, kendine güvenmeyi öğrenmek istedin, bu yüzden bu iyi bir uygulama."

Kendi kendine başını salladı, sanki bu moral konuşmasını daha inandırıcı kılacakmış gibi; oysa gerçekte, kendi kulağına bile, hayat tarafından yere serilmiş ve bununla başa çıkmak yerine mantıksız bir tuhafa dönüşmüş bir kaybeden kadın hakkında klişe bir film gibi geliyordu.

Kate, salatadan sadece üç lokma aldıktan sonra onu da kenara itti; iştahı hala yerinde değildi. Gelen kutusuna baktıktan ve zihnini meşgul edecek bir şey ararken, Christian'ın masasına gitti ve lacivert dosya klasörünü aldı. Birkaç yıl önce işleri kolaylaştırmak için tüm erkeklere kendi renklerine göre dosyalar vermişti. Ian turuncu, Matt yeşil ve Kennedy lacivertti. Kennedy'nin çeşitli bulut yedekleme sistemlerine ek olarak neredeyse her şeyi yazdırmayı sevmesi nedeniyle diğer renklerden çok daha fazla lacivert klasörle uğraşıyordu. Daha fazla itiraz ederdi ama Kennedy'nin ağaçlandırmaya inanılmaz miktarda para bağışlaması hoşuna gittiği için belki de her şey dengeleniyordu.

Dosyayı ve ofisinin anahtarlarını kaptı; dosyanın her zamankinden daha kalın olduğunu fark etti. Onu tanıdığı için, muhtemelen Christian'a herhangi bir kişisel belgeyi emanet etmeden önce onun güvenilir biri olduğundan emin olmak için, dosyalanacak yığını bir süredir elinde tutuyordu.

Kate kendi kendine gülümsedi, çünkü bu tam da Kennedy tarzıydı.

Gülümsemesi kayboldu, çünkü bu bile ona o geceyi hatırlattı.

Beni tanıyorsun. İşler bana zaman alır.

Anahtarı kilide soktu, ofis kapısını iterek açtı ve Kennedy'nin kendisine çarpan etkisini görmezden gelmeye çalıştı. Ofisinin sağ duvarındaki ahşap dosya dolabına gitti ve dolapların kilidini açtıktan sonra her şeyi yerleştirmeye başladı. Bunu o kadar çok kez yapmıştı ki, neredeyse otomatik pilotta gibiydi; sadece antetli kağıda veya logoya bakarak hangi sayfayı hangi klasöre koyacağını biliyordu.

Fildişi rengi bir kağıt parçasını eline aldı ve şaşkınlıkla antetli kağıda baktı. Tanımadığı için değil, kesinlikle Kennedy'nin dosyalarında olmaması gerektiği için. Columbia Üniversitesi'ndendi ve Kennedy Princeton mezunuydu. Yine de kesinlikle Bay Kennedy Dawson'a hitaben yazılmıştı.

Hâlâ şaşkın olan Kate, içeriği inceledi ve geçen hafta kendisine de aynı notun geldiğini fark etti. Bu, okula bağlı kişilere kayıt, mezunlar ve idari

ofislerin tadilat nedeniyle geçici olarak başka bir yere taşındığını bildiren genel bir form mektubuydu. Kate, işletme fakültesinin mezunu olduğu için bu notu almıştı.

Kennedy neden bir tane alsın ki?

Anlamsız bir şekilde omzunun üzerinden baktı ve sonra, özel hayatın ihlali konusunda daha iyi düşünmeden, bilme ihtiyacına yenik düştü. Çekmecelerden birini, C harflerinin olduğu yere doğru açtı ve Columbia'yı aradı. Bulamadı, ama üzerinde C yazan bir klasör vardı; lacivert değil, düz manila bir klasördü, Kate'in onun için hazırladığı bir klasör olsaydı olması gerektiği gibi değildi.

Kate, gizlice araştırma yaptığı için özür diledi ve ardından klasörü çıkardı; içgüdülerinin doğru olduğunu bir şekilde zaten biliyordu. C harfi Columbia'yı temsil ediyordu.

İçerideki kağıt yığını nispeten inceydi, ancak bulduğu şeyin etkisi onu neredeyse yere serdi. Sersemlemiş bir halde, Kate yavaşça geriye doğru yürüdü ve sonunda Kennedy'nin koltuğunda otururken buldu kendini. İçeriği tekrar tekrar okudu, sonunda her şey aklına yattı.

Ian onun MBA eğitim ücretini ödememişti. Kennedy ödemişti.

Ian neden yalan söylemişti? Kennedy neden yalan söylemişti? Hiçbir mantığı yoktu, ama okuduklarını inkar edemezdi. Kennedy yıllar önce, tüm eğitim masraflarını tek imzayla ödeyen devasa bir çek yazmıştı. Masrafı Ian ile paylaştığına dair hiçbir işaret yoktu, para transferinden de bahsedilmiyordu.

Kennedy ona bu hediyeği vermişti. Ve bu konuda tek kelime etmemişti.

Kennedy, Kate'in ona ilk görüşte, tamamen kapıldığı gibi aşık olmamış olabilir. Ama Kate onu kayıtsız sandığında, Kennedy ona önem vermişti.

Çok fazla düşünüyorum; sürekli kendi kafamdayım. Senin kadar çabuk hissetmeyebilirim ama hissediyorum, Kate.

Elbette yaptı.

Ve Kate birden hayatının en büyük hatasını yaptığını fark etti.

Pazartesi, 10 Haziran

Kennedy satranç tahtasına baktı. Beyaz piyonu ileri, sonra geri hareket ettirdi. Sonra beyazın kendisi değil, o olduğunu fark etti.

Ve artık onunla bir daha asla oynamayacaktı.

Kollarını kavuşturdu ve odanın etrafına dik dik baktı. İnsanlar izin günlerinde ne yapıyordu? İçeride oturup televizyon izlemek için hava çok güzeldi. Tanrı aşkına, depresyonda değildi. Parka yürüyüşe çıkabilirdi—Hayır. Bu da onu hatırlatıyordu. Tıpkı işin onu hatırlattığı gibi. Yemek, içecek, nefes almak da aynı şekilde.

Kahretsin. Belki de gerçekten depresyondaydı.

Güzel konuşma, Dawson. Romantize etme.

Düzinelerce satranç taşının yere düşme sesi onu geçmişe dair anılardan sıyırdı ve Kennedy, yaptığı şeyi idrak etmeye çalışırken şaşkınlıkla aşağı baktı. Öfkeyle satranç tahtasını yere fırlatmıştı.

Kennedy Dawson öfkeye pek düşkün değildi. Ama zaten aşka da pek düşkün değildi, bakın şimdi nerede. Kendisine karşılık vermeyen bir kadına sırlıslıkla aşık.

Eğilip parçaları toplamaya başladı ama durdu. Bunu daha sonra yapacaktı. Şu anda bu dağınıklık ona uygundu. Öfkesi de öyle.

Kennedy mutfığa doğru yöneldi, kardeşlerini arayıp hafta içi bir golf turu için vakit ayırıp ayıramayacaklarını sormayı planlıyordu. Dünyanın en sinir bozucu sporunu oynarken minik bir topun peşinden koşmak tam da aradığı şey gibi gelmişti.

Ön kapısına gelen bir vuruş onu koridorda duraklattı ve geri dönüp antreye yönelmesine neden oldu. Ön kapısı ahşaptı ama göz hizasında cam paneller vardı, böylece karşı tarafta kimin olduğunu görebiliyordu. En azından normalde görebiliyordu. Şu anda kimseyi göremiyordu, bu da karşıdaki kişinin...

Çok kısa.

Kate.

Bunu biliyordu. Hissetmişti. Bunu ne kadar çok umduğuna ise nefret ediyordu.

Kennedy, ısrarlı vuruşları görmezden gelmek için onurunu korudu. Bırakın beklesin. Bırakın o da kendisi gibi acı çeksin.

Kapıyı açtı.

Kate'in yumruğu tam vurmak üzereyken durdu ve yanına indirdi, sonra elini kaldırıp saç bandını düzeltti, bu da gerginliğini ele veriyordu, ama adamın ona karşı hiçbir sempati duygusu kalmamıştı.

"Ne istiyorsun, Kate?"

"Babama neden o balık avı gezisini aldın?"

Kadının neyden bahsettiğini anlıyormuş gibi bile yapmadı. "Ne?"

"Wolfe'da işe başladıktan hemen sonra, babam her yıl arkadaşlarıyla yaptığı balık avı gezisini iptal etmek zorunda kaldı çünkü her zaman kaldıkları yer kapalıydı. Onlar için bir ev kiraladınız. Neden?"

Kennedy başını salladı, olayı belirsiz bir şekilde hatırlıyordu ama ayrıntıları kesinlikle hatırlamıyordu. "Bilmiyorum. Sizin için önemli görünüyordu, çünkü onun için önemliydi. Yardım edebilecek durumdaydım, bu yüzden ettim."

"Peki ya ben okula geri dönmek istediğimi söylediğimde ne oldu? Bu da benim için önemliydi. Yardım etme imkanınız vardı... ve ettiniz?"

Ağzını açıp her zamanki yalanı söyledi: Ian bunun parasını ödedi. Ama kadın uyarıcı bir şekilde parmağını kaldırdı.

"Şu anda bana yalan söylemek istediğinizden emin misiniz?"

Kennedy yorgun bir şekilde ellerini yüzüne sürdü. Hayır, yapmadı. Artık ne anlamı kalmıştı ki?

"Neden?" diye sordu sessizce, onun sessizliğini bir onay olarak yorumlayarak.

Omuz silkti. "Dediğin gibi, senin için önemliydi. Bu yüzden sanırım benim için de önemliydi."

Yavaşça başını salladı. "Pekala. Ama o zaman neden Ian'ın bunun için övgü almasına izin verelim?"

"Bunu kendime milyon kere sordum," dedi dürüstçe. "Hâlâ bir cevabım olup olmadığını bilmiyorum. Ama bir şekilde önemli göründü."

"Bana iyilik yaptığını bilmediğimi mi sandın? Hayır, sadece iyilik değil." Başını salladı. "Son derece cömertsin Kennedy. Çok parası olan biri için bile –ki biliyorum çok paran var– okul ücretimi doğrudan ödemen çok cömertçe bir davranıştı. Neden Wolfe'un ödemesine izin vermedin ki? Çalışanlar için eğitim yardımı programları var."

Zaten başını sallıyordu. "Seni şirkete bağlamak istemedim. Biliyordum ki, işletme okuluna başlarsın ve hayatında başka bir şey yapmak istediğini, Wolfe'un dışında bir şey istediğini fark edersin. Bunun senin için bir seçenek olmasını istedim."

"Wolfe'tan ayrılmamı mı istedin?"

"Hayır," dedi sertçe. "Tanrı aşkına hayır. Sadece istersen yapabileceğini hissetmeni istedim. Mutlu olmanı istedim."

"Ah," dedi hafifçe, sanki anlamamış gibiydi. "Ama o mutluluğu sağlayan kişinin sen olduğunu bilmemi istemiyordun, değil mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Kennedy temkinli bir şekilde, çünkü yüzünde o ifade vardı; karşısındaki kişiden bir adım önde olduğunu biliyordu. Bu da ondan bir adım önde olduğu anlamına geliyordu ve son zamanlarda onun yanında savunma mekanizmaları oldukça zayıflamışken, bu konuşmaya hazır olup olmadığından emin değildi.

"Neden?"

Başını salladı.

"Dene bakalım, Kennedy," diye fısıldadı. Bu bir yalvarış değildi, ama ona çok yakındı.

Bu onun için önemliydi, çünkü o da onun için önemliydi...

"Böyle bir şey yüzünden beni sevmeni istemedim," dedi aceleyle. "Okul harcını ödediğim için sevgini ya da saygını kazanmak istemedim. Beni olduğum gibi sevmeni istedim. Beni olduğum gibi sevmeni istedim; gergin, huysuz ve tüm bunlarla birlikte."

"Ama senden hoşlanıyordum," dedi usulca. "Hem de çok fazla."

"Bunu bilmiyordum," dedi sesi biraz kızgın bir şekilde. "Tek gördüğüm, Matt ve Ian'la rahat, benimle ise gergin olmanızdı. Onlar gibi çekici ve konuşması kolay biri olmadığım için benden hoşlanmadığınızı düşündüm."

"Çünkü senin bana sıradan biri dediğini duydum—"

"Şuna gelince," diye sözümü kesti, çünkü eğer bu konuyu açığa vuracaklarsa, sonuna kadar açığa vurmalıydılar. "Son zamanlarda bana, sizden uzak durma anlaşmasını yapmamızda ısrar edenin ben olduğum söylendi. Kulak misafiri olarak bunu duydunuz mu?"

Kaşlarını çattı ve başını salladı.

"Görünüşe göre Ian ve Matt'in bu anlaşmaya ihtiyacı yoktu çünkü asistanlarına sarkma tehlikesi hiç yaşamadılar. Buna ihtiyacı olan bendim, ellerini kendime saklamam gerektiği hatırlatılmaya ihtiyacı olan bendim. Bu, senin sıradan olduğunu düşünen bir adama benziyor mu? Ya da herhangi bir şekilde karşı konulamaz olduğunu düşünen birine? Çünkü bana göre bu, direnmek için arkadaşlarının yardımına ihtiyacı olan bir adama benziyor."

"Tarih arpıtması." Kadın umursamaz bir şekilde elini salladı, ama adam uzanıp kadının bileğini kavradı.

"Hayır, Kate. Öyle değil. Seni fark ettim. Evet, fark ettim. O sırada bilinçli olarak farkında olmasam bile. Ve evet, diğer erkekler gibi beni hiç sevmemen canımı sıkıyordu. Soğuk biri gibi görünebileceğimin farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Matt'in çekiciliğinden ve Ian'ın zekâsından yoksun olduğumun farkında olmadığımı mı? Yaşım daha büyük olmasına rağmen, hem görünüş hem de kişilik olarak Jack'in gerisinde kaldığımı mı?"

"Yeter artık," dedi Kate kararlı bir şekilde. "Bu şeyleri söylemeyi bırak. Ian'a, Matt'e ya da Jack'e onları görür görmez aşık olmadım. Sana aşık oldum."

Kennedy'nin nefesi kesildi, ama sonra onun da kendisine olan aşkının aynı kolaylıkla soğuduğunu hatırladı.

"Neden buradasın?" diye sordu yorgun bir şekilde, kadın başka bir şey söylemeyince.

"Öğrenim ücretimi neden ödediğiniz konusunda gerçeği öğrenmek istedim."

"Arayabilirdiniz."

"Şey, telefonu açman imkansız. Bana kızgınsın."

Derin bir nefes aldı. "Hayır, değilim. Sadece seni atlatmak için zamana ihtiyacım var. Sen de beni atlatmak için yıllarını harcadın. Bence ben de en az birkaç günü hak ediyorum."

"Bunu alamayacaksın, çünkü ben de alamadım." Kadın ona yaklaştı ve adamın parmakları kadının bileğini daha sıkı kavradı.

"Ne yapmadın?"

"Kendini unut." Sözleri sakın ama kendinden emin bir tondaydı ve çok etkiliydi. Gözlerine sabit bir şekilde baktı, o sessiz kalınca biraz geri çekildi. "Hiçbir şey söylemiyorsun."

"Hayır, Kate," dedi sertçe. "Her şeyi açıkça anlattım, sen de kolayca bir kenara attın. Yarın fikrini değiştirmeyeceğinden nereden emin olabilirim? Ya da Tanrı bilir, bir dahaki sefere seni inciten, bilgisizce bir şey söylediğimde, ya da işler zorlaştığında fikrini değiştirmeyeceğinden?"

"Bak, bunu söyleyeceğini biliyordum," dedi Kate, elini kurtarıp çantasında bir şeyler aramaya başladı. Adam, koyu kırmızı kadife bir kutu çıkardığını fark edemeden, Kate tek dizinin üzerine çökmüştü.

Kennedy'nin midesi bulandı. "Ne oluyor? Delirdin mi?"

Yılmadan kutuyu açtı. Başparmağının hızlı ve ustaca bir hareketiyle değil, iki eliyle, istiridye kabuğu gibi açtı. "Kennedy Edward Dawson. Benimle evlenir misin?"

"Kalk ayağa." Adam eğilip onu kaldırmaya çalıştı ama kadın kıpırdanarak kurtuldu.

"Cevap vermek zorundasınız. Cevap vermemek kabalık olur."

Ne kadar kaba! Evine gelmiş, ona aşık olduğunu söylemiş ve evlenme teklif etmişti, üstelik ona nefes alma fırsatı bile vermeden. Ve o yine de kaba mıydı? Bu sefer uzanıp onu yakaladı ve kolayca ayağa kaldırdı. Ama onu tekrar ayaklarının üzerine bıraktığında, tüm cesareti gitmişti.

"Lütfen, Kennedy. Benimle evlenmek zorunda değilsin. Bana bir şans daha ver. Lütfen." Elinde hâlâ yüzük kutusuyla uzanıp gömleğini çekiştirirdi, elleri biraz titriyordu. "Seni seviyorum. Nasıl olup da seni unuttuğumu düşünebildiğimi bilmiyorum, çünkü aklımdan çıkmayan, her zaman istediğim tek kişi sensin."

Çenesini tuttu ve gözlerine baktı. "Senin de tamamen dahil olmanı istiyorum, Kate Henley. Sen dahil olmazsan bunu yapamam."

Kendinden emin bir gülümsemeyle meydan okudu: "Öyleyse beni Kate Dawson yap."

Kennedy bu düşünceyle yüreği sevinçle doldu. Onu kendine daha da yaklaştırdı. "Seni seviyorum."

Gülümsemesini gizlemeye çalışır gibi alt dudağını ısırды, ama başaramadı çünkü yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Beni seviyor musun?"

"Evet." Boğazını temizledi. "Çok."

Dudaklarını onun dudaklarına hafifçe değdirdi, henüz bunun bir rüya olmadığına tam olarak emin değildi. Ama sonra o da karşılık verdi ve o da tüm kalbini öpüşe döktü, onun da aynı şekilde karşılık verdiğini hissetti. Ve öpüşü yukarıda bitirmeye niyetli olsa da, son bir iş daha vardı...

Kennedy kutuyu elinden çekip aldı ve kutunun üzerindeki isimden bunun ucuz bir bakkaldan alınmış bir şey olmadığını, büyük bir yatırım olduğunu anlayarak, geleneksel ama pahalı görünen yüzüğü inceledi. Bu hareketin onun için ne kadar korkutucu olduğunu bilerek boğazında bir yumruk hissetti.

Onun utanmasını engellemek için ona sıırttı. "Ben gelenekçi biriyim, Henley. Gerçekten de evlilik teklifimi çalmana izin vereceğimi mi düşünüyorsun?"

“Aslında pek sayılmaz,” dedi. “Daha çok büyük bir jestti. Aslında, şimdi düşününce, neden o sözümü geri almayayım ki—”

Kennedy kolunu kadının omuzlarına doladı ve yüzüğü kadının ulaşamayacağı bir yerde tutarak onu öne doğru çekmeye başladı. “Çok eğlenceli. Sanırım bunu elimde tutacağım.”

Oturma odasının önünde durdu. “Satranç tahtana ne oldu?”

“Ah.” Dağınıklığa bir göz attı. “Kadın dertleri.”

“Öyle görünüyor. Sizi bir oyunla ilgilendirebilir miyim? Bir süreliğine kendi kalbini unutan bu aptal kızdaki dikkatinizi dağıtabilir miyim?”

“Belki daha sonra. Şu anda tüm konsantrasyonumu gerektiren uzun vadeli bir maç oynuyorum.”

Omuz silkip omzundan öptü ve bu sıradan, tatlı sevgi gösterisi adamın boğazını duyguyla düğümledi. Tanrım. Resmen Ian ve Matt kadar ona kapılmıştı.

Ve hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Epilog

Cumartesi, 20 Temmuz

"Doğum günün kutlu olsun!"

Kate kapı eşiğinde durdu ve etrafında toplanmış arkadaşlarına ve ailesine gülümsedi.

Lara, Kate ile birlikte içeri girdi ve kollarını birbirine kenetledi. "Şaşırmadın, değil mi?"

"Kesinlikle hayır," dedi Kate. "Kennedy, kendi doğum günü partimi planlama özgürlüğümü tamamen elimden almanın ne kadar yanlış olduğunu biliyor."

Sabrina diğer kolunu da onun koluna geçirerek, "Sen ve o planlamaların," dedi. "Ama neyse, bugün senin doğum günün. Keyfin ne olursa olsun."

Lara, kendilerine yaklaşan yaşlı bir kadına başıyla işaret ederek, "Eh, tamamen sürprizsiz değil," dedi kurnazca.

"Anne!" Kate kollarını arkadaşlarından kurtarıp annesine sarılmak için koştu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ah, senin adamın benim şehre gelmemi ayarladı. Köpeğe bakacak birini bile buldu. Beni buraya lüks bir arabayla getirdi, lüks bir otelde konaklattı. Hatta saçımı bile yaptırdı. Gördün mü?"

Kate, annesinin yanağını öperken, onun gerçekten mutlu görüldüğünü görünce rahatlayarak, "Harika," dedi.

Kate'in babasını kaybetmenin gölgesi, onu her gördüğünde biraz daha azalıyordu ve Eileen her ziyaretinde Kate'e hayatın gerçekten devam ettiğini, sadece hayatının farklı bir evresinde olduğunu söylüyordu. Kate bunu seviyordu ve annesinin bir gün bu yeni evre için yeni bir eş bulabileceğini umuyordu.

"Bu kadar yolu gelmene gerek olmadığını biliyorsun, değil mi? Şehirden nefret ettiğini biliyorum, üstelik bu sıfırla biten bir doğum günü bile değil."

"Bunu kaçırmam," dedi annesi. "Aa! Bak, antrikot..."

Kadın hızla büfe masasına doğru koştu, tam o sırada Kennedy hafif bir gülümsemeyle yanına yaklaştı.

Kate kollarını onun boynuna doladı ve kalabalık bir odanın ortasında olmalarına aldırmadan onu dudaklarından öptü. "Teşekkür ederim," dedi dudaklarına doğru.

“Bunun olacağını zaten biliyordun. Şimdiye kadarki en kötü sürpriz parti mağdurusun.”

“Annemden haberim yoktu. Şimdiye kadarki en güzel sürpriz.”

"Bundan emin misin?"

Güldü ve geri çekildi. "Ciddi misin? Annemi geçebileceğini mi sanıyorsun?"

Kate, herkesin onları beklentiyle izlediğini fark edince yüzündeki gülümseme şaşkınlıkla donup kaldı.

Kaşlarını çattı. "Neyi kaçırıyorum acaba?" Sonra gördü ve güldü. "Aman Tanrım, bir buz heykeli!"

"Şu an çok popülerler, bilmiyor muydunuz?"

"Evet, gördüm. Bu da neyin nesi?" dedi yaklaşırken. "Çok... fallik bir şey."

"Evet... Bunu pek düşünmedim. O an iyi bir fikir gibi gelmişti."

"Aa! Bu bir kral!" dedi. "Satranç tahtasından."

"İnekler," dedi Ian sahte bir öksürükle.

Matt araya girdi: "Biliyor musunuz, eğer ikinizden biri oynamak isterse, ben daha önce bir büyük ustayı yendim. İkinizden biriyle de karşılaşmaktan memnuniyet duyarım..."

"Ah, Matthew. Lütfen sessiz ol," dedi Lara, onu Kate ve Kennedy'den uzaklaştırarak.

Arkadaşlarının olup bitenlerden habersiz Kate, buzdan heykele daha da yaklaştı. "İçinde bir şey var. Ne... Aman Tanrım."

Buzun ortasına yerleştirilmiş tektaş pırlanta yüzüğü fark edince eli ağzına gitti.

Kadın Kennedy'ye doğru döndü, ama o çoktan diz çökmüş, ona küstah ve kendinden emin bir gülümsemeyle bakıyordu. Zaten yüzüğünü taktığı düşünülürse, bu muhtemelen haklı bir gülümsemeydi. Ona verdiği geceden beri yüzüğü çıkarmamıştı. Erkekler ara sıra ona "erkek nişan yüzüğü" taktığı için takılıyorlardı, ama o her zaman gülümsüyordu.

"Sana evlenme teklifimi kendi istediğim gibi yapacağımı söylemiştim." Gözlerini buzdan ayırmadan, başını buzun üzerindeki yüzüğe doğru eğdi. "Benimle evlenir misin?"

Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi, hayatında sevdiği tek adama gülümseyerek baktı. "Evet. Tamamen katılıyorum."

Kennedy ayağa kalkıp onu yerden kaldıran bir kucaklamayla sarıldığında daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. Çevredeki

arkadaşları alkışlayıp tezahürat yaparken, Kennedy onu tekrar yere indirdiğinde, sözleri sadece ona yönelikti: "Şah mat."

Ona baktı. "Gerçekten mi? Ne kazandın?"

Kennedy'nin gözleri onun gözlerine kilitlendiğinde sıcaklık ve hayranlık doluydu. "Kalbin."

TEŞEKKÜRLER

Bir hikâyeyi kitaba dönüştürmek için bir köyün emeği gerekir. Benim köyüme gelince, kim olduğunuzu biliyorsunuz ve size ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem.

Editörüm Kristi Yanta'ya, bu kitabın revizyonlarını programına sığdırmak için tüm hayatını yeniden düzenlediği için özel teşekkürlerimi iletiyorum. Sensiz bu kitabı yazamazdım (ve yazmak istemezdim), bu yüzden Kate, Kennedy ve ben sana son derece minnettarız!

Maria Gomez'e ve muhteşem Montlake ekibinin geri kalanına, her zamanki gibi harikalar yarattıkları için teşekkürler.

Ve elbette, tüm bunları mümkün kılan okurlarıma da teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © Anthony LeDonne

Lauren Layne, 21 Wall Street serisindeki Hot Asset, Hard Sell ve Huge Deal gibi yirmiyi aşkın romanıyla New York Times ve USA Today'in çok satanlar listesine girmiş bir yazardır. Kitapları dokuz dilde bir milyondan fazla satmıştır. Lauren'in çalışmaları Publishers Weekly, Glamour, Wall Street Journal ve Inside Edition'da yer almıştır. New York şehrinde yaşamaktadır. En son güncellemeler için www.laurenlayne.com adresindeki web sitesini ziyaret edin ve Instagram'da @laurenlayneauthor hesabını takip edin.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM